

Rodica Ojog-Brașoveanu

Să nu ne uităm la ceas

14 Iulie 1943. În fața hotelului Athénée Palace parcă un automobil sidefiu Hispano-Suiza de două locuri. La volan se afla o femeie. Portarul înfietat se precipită și deschise portiera. Doi bărbați în haine ușoare de lustrin, care rezemau zidul coaforului Ionică, urmăreau plini de interes scena.

— Hm! Frumusețel obiect.

— Nici posesoarea n-arată rău...

— Cam coaptă...

— Amice, îmbătrânești. Când începi să cauți doar sâni tari și dinți sănătoși...

Femeia înaltă, suplă, de o eleganță sobră, pătrunse în hotel azvârlind din mers portarului:

— Te ocupi dumneata de bagaje.

Avea un glas particular, deosebit de grav, bine timbrat. Nu dădu nici o atenție capetelor care se răsuciră în hol — înregistră în treacăt multe havane, coafuri cosmeticate, efluvii de Narcisse bleu și Mury, uniforme germane — și se îndreptă cu pas sigur spre recepție.

— Mă numesc Elvira Manu. Am reținut un apartament.

Directorul hotelului, ivit ca la comandă, se înclină plin de reverență.

— Bine ați venit, doamnă Manu. Suntem onorați de prezența dumneavoastră și sper să vă simțiți bine la noi. Aveți apartamentul 29, la etajul I, cu privire la Calea Victoriei, așa cum ați solicitat.

Elvira Manu îi aruncă o privire scurtă, expertă. Directorul se fâstâci ușor. Se simțea parcă dezbrăcat și desculț. Era un bărbat în jur de patruzeci de ani, extrem de spilcuit în costumul gris-levănțică, bine hrănit, cu un chip agreabil și gesturi onctuoase.

"Arată exact ceea ce este!", califică mental Elvira Manu.

— Dacă-mi permiteți, vă voi conduce personal...

— A, da... Perfect, mulțumesc. Se pare că hotelul e plin...

— Ca totdeauna, indiferent de sezon. Avem multă...

Era să spună nemțime, dar se cenzură automat. Nu știa ce hram poartă femeia.

— ... multă clientelă străină.

— Am băgat de seamă.

Când coborâra din lift, boyul, un puști de vreo cincisprezece ani în uniformă cărămizie cu nasturi aurii, ieșea din apartament.

Elvira Manu îi strecură o bancnotă:

— Aveți un serviciu foarte prompt, domnule director.

Își scoase mănușile glacé, plimbându-și ochii primprejur. Încăperile erau spațioase, tapetate cu mătase Liberty vișinie și argint. Mobila albă, Louis XIV, bine întreținută, se detașa grațioasă. Trandafiri albi și roșii, în glastre de

Bohemia, însuflețeau interiorul.

— Da... e agreabil.

— Acesta-i salonul, dincolo, desigur, dormitorul.

Directorul se agita inutil, deschidea dulapuri, uși, trase draperiile...

— Aici, desluși indicând un șir de butoane divers colorate fixate pe o placă de celuloid în perete, aveți dispozitivul de apeluri: camerista, boyul, restaurantul, barul, recepția. Personal, am plăcerea să vă stau oricând la dispoziție... Îmi permiteți să mă retrag.

Elvira Manu șovăi câteva clipe.

— Așteptați... Cred că voi apela la dumneavoastră mai curând decât vă așteptați...

Directorul se înclină, emițând prețios:

— Servul dumneavoastră. Porunciți!

— Mda... Domnule...

— Stănescu. Aristide Stănescu.

Elvira Manu se așază într-un fotoliu și scoase pachetul de țigări din poșeta de crocodil. Directorul se apropie cu bricheta aprinsă.

— Mulțumesc, luați loc, domnule Stănescu. Este vorba despre o chestiune absolut confidențială. Sper că pot să am încredere în dumneavoastră.

Stănescu se arată vag ofuscat:

— Toți angajații acestui hotel, până la cel mai modest funcționar, reprezentăm o casă de prestigiu. Discreția și satisfacerea impecabilă a dorințelor onoratei noastre clientele reprezintă deviza înscrisă cu litere de aur pe blazonul nostru...

— Da, da, nu mă îndoiesc. Deci, domnule Stănescu, fac apel la dumneavoastră într-o problemă relativ delicată. Mă aflu într-o vacanță de două săptămâni și vreau să mă distrez...

— Vă stăm la dispoziție... De-ajuns să vă cunoaștem preferințele. De pildă, la barul Monte-Carlo dansează celebra Alexandra Danilova... Cunoașteți, desigur, baletul Djaghileff din Monte-Carlo... Sau poate preferați muzică de café-concert... V-aș recomanda atunci să mergeți la Continental, unde cântă Grigoraș Dinicu. Un jazz de calitate — Leon — vă poate oferi barul nostru. Muzică rusească, Vania Levcenko...

Elvira Manu îl opri, ridicând portțigaretul de бага. Surâse ușor:

— Destul! Nu m-ați ascultat până la capăt, domnule Stănescu...

— Mi-ați spus că vreți să vă distrați... Dacă sunteți cumva amatoare de clișee mai... exotice...

Elvira Manu avu un gest "nu ne înțelegem"!

— Domnule Stănescu, am spus că doresc să mă amuz. Sunt singură, vreau să zic acum, în vacanță, iar pentru o femeie în această situație posibilitățile de divertisment sunt limitate. Am nevoie de ceea ce americanii ar numi un extra-man. Un paj, să zicem, sau, și mai clar, un tovarăș de vacanță.

Directorul rămase o clipă cu gura căscată. Lucra de la paisprezece ani în industria hotelieră, era obișnuit cu tot soiul de excentricități din partea

clientelei, mai ales cea feminină, de la bătrâna doamnă din provincie cu pelerinută clopoțind de jeuri, până la demimondena arborând pe un singur deget mai multe carate și nu putea fi luat ușor prin surprindere. Femeia aceasta însă îl uimea. Avea clasă, un aer inconfundabil care nu poate fi contrafăcut, de mare doamnă și părea ciudat s-o auzi cerându-ți, să vorbim pe șleau, să-i faci rost de un ibovnic. Instinctiv, o cuprinse într-o privire care evalua: siluetă fină, fuselată, picioare impecabile, o figură delicată. Părul blond platin strălucea lunar, într-o coafură savant neglijentă, toaleta din șantung gris-perle purta semnătura uneia dintre casele ilustre ale Parisului: Lanvin, Mollineux, poate Chanel... Anii patruzeci-patruzeci și cinci se deslușeau vag în ușoara nesiguranță a pielii din jurul ochilor negri cu privire pătrunzătoare, la poignet-ul mâinilor, unde osul începuse să se reliefeze, străpungând rotunjimile tinereții.

Elvira Manu îi sesiză privirea și o interpretă exact. Râse ușor. Gura, deși bine desenată, comparată cu botișoarele inimioară lansate și impuse de Clara Bow sau Any Ondra, părea cam mare. Defectul nu era deloc dezagreabil, conferind chipului o senzualitate deosebită. De altfel, dantura puternică, bine îngrijită, o mobila admirabil.

— Nu e ceea ce vă închipuiți dumneavoastră, domnule Stănescu. Nu un amant vă cer...

Directorul își înghiți replica: "Da' atunci ce naiba vrei, cucoană?"

— Desigur, înțeleg foarte bine...

— N-aveți deloc aerul, continuă să zâmbească femeia. Doresc efectiv un simplu însoțitor, o damă de companie cu pantaloni, un "chevalier servant", pentru o perioadă de două săptămâni. Un bărbat care să mă întovărășească la plimbare, la un spectacol, într-un local. Evident, cheltuielile mă privesc. Deci, ceea ce îi pretind eventualului partener este numai timpul pentru care va primi o remunerație corespunzătoare, fără nici un fel de obligații de... tandrețe. Acum ați înțeles?

— Perfect.. Ce calități trebuie să întrunească persoana? Vârstă, fizic, studii, naționalitate, limbi străine...

"Al naibii să fiu", își zise în gând Stănescu, "iau comanda ca un negustor de sclavi. Doar că n-am întrebat de numărul dinților... E plină lumea de smintiți!"

— Mă mulțumesc cu orice bărbat între treizeci și cincizeci de ani, care să nu arate ca un urangutan, să nu folosească scobitori la masă și să nu fie prea imbecil. A! Să vorbească româna, franceza sau engleza.

Directorul se înclină:

— Prea bine, stimată doamnă. Veți fi servită.

Elvira Manu îl concedie cu o mișcare scurtă a capului. Se apropie de fereastră și contemplă o vreme priveliștea. Calea Victoriei se așternea până departe, în Piața Teatrului, caleidoscop de culori și zgomote. Automobile, trăsură, bastoane de bambus și tocure înalte, pălării de pai și borsaline, ciorapi Kaiser sau GBL, jabouri împovărate de ani prinse într-o camee, rochii fluide de voile-Georgette. Expresia chipului Elvirei Manu se însenină. Un surâs ușor înflori gura mare, senzuală:

— *Bonnes vacances!*

***

Stăpân absolut asupra barului, oficiind cu impresionantă și studiată eleganță, sugerând magia neagră ori măreția de gestică a unui preot brahman, era domnul Basile.

Avea o figură clasică de crupier și un trup care înnobila orice haină. Zâmbea rar, se îmbrăca admirabil și constituia din toate punctele de vedere o prezență desăvârșită. Un cunoscut regizor de film și asiduu client al Athénée Palace-ului afirma despre domnul Basile că se comportă de parcă s-ar afla în permanență în fața unui aparat de filmat, fără să aibă aerul că o știe.

Spre deosebire de ceilalți colegi de breaslă, de regulă limbuți, joviali, duhovnici și consilieri plini de răbdare ai mușteriiilor, sac de anecdote și știri de ultimă oră, domnul Basile era sobru, rezervat și de o discreție absolută. Nu se cunoștea nimic despre viața lui personală, nici măcar unde locuiește; singurul informat, dată fiind o amiciție ce data din copilărie, era directorul hotelului, Aristide Stănescu.

Ca totdeauna, la ora douăsprezece, barul era plin. Domnul Basile își inventaria clienții, împărțiți pe categorii: permanenții care se prezentau conștiincios ca la slujbă, absența presupunând întâmplări grave, frecvenții — trei, patru apariții pe săptămână — și accidentalii.

Prințul Ștefan Duca făcea parte din prima categorie. Era un bătrân mărunt, cu un chip numai pliuri și maniere de marchiz. Hainele, totdeauna jachetă și pantalon reiat, indiferent de sezon, acuzau oboseala unor decenii, dar bacșipurile continuau să fie princiare. Comanda invariabilă: un cointreau și o cafea. Barmanul, care întâmplător cunoștea gradul de pauperitate a bătrânului — locuia într-un demisol mizer, vecin cu o spălătoreasă și un misit fără noroc —, îl considera cu compasiune, dar știa că refuzul pourboire-ului l-ar fi jignit până în adâncul sufletului.

Prințului îi plăcea să stea singur la masă și ivirea vreunui neavizat îi crea o stare de panică. Achita nota fără să-și termine consumația și pleca precipitat. În zilele când nu găsea o masă liberă, se retrăgea, neacceptând cele mai îmbietoare invitații. Se scuza cu desăvârșită politețe și trecea peste drum, la Corso.

Îl refuza constant și pe Ticu Stratulat, un bărbat de circa treizeci și cinci de ani, cu întinse moșii în Oltenia și una din vedetele localului. Colportor de cancanuri, totdeauna informat, cheltuia cu dezinvoltură și nu se simțea în formă decât înconjurat de curte. La masa lui era pelerinaj de ziariști, actrițe, tineri avocați, rentieri de toate vârstele, posesori de sinecuri confortabile, dar toți, în primul rând, "băieți dulci".

— Ce tot insiști, mon cher? îl întrebase Dinu Ionescu, un stagiar frumușel de la Național. Nu vezi că ne snobează?

— Tipu' nu-i comun... Vreau să-i cunosc ideile.

— Studiază-le pe ale mele. Te asigur că-s mai interesante.

— All right! Am să mă ocup chiar după-masă de chestia asta...

Un maior neamț, din grupul celor rezemați de bar întoarse iute capul. Își înfipse ostentativ monoclul și mâna în șold și se uită cu aroganță provocatoare la masa lui Stratulat.

— Mai ușor, Ticule, șopti un ziarist mărunțel cu ochelari. Te devizajează neamțul...

— Dacă insistă, îi arăt și părțile rotunde... Ce-o fi în capul ăstora? Nu mai poate conversa Europa decât pe "O, Tannenbaum"? Încheie tare, ostentativ: Good luck, gentlemen...

Barmanul se adresează oportun neamțului:

— Domnule maior, aveți un mesaj din partea domnișoarei Stela. A trecut azi-dimineață pe aici.

Maiorul se răsuci pe călcâie cu un zâmbet larg și întinse mâna după plic:

— O, mulțumesc, mulțumesc. Este o veste plăcută...

Domnul Basile răsuflă ușurat. Nu erau indicate incidentele cu "prieteni" nemți. Din fericire, camarazii maiorului, un colonel din Luftwaffe și doi căpitani din trupele de asalt SS cu capul de mort strălucind sinistru pe chipiele negre, discutau cu aprindere despre distinsa casă a doamnei Pițulea. Barmanul cunoștea stabilimentul. Se afla chiar în spatele Ateneului, pe Nicolae Golescu, nu avea pensionare, ci flotante, iar discreția era absolută. Vizionările se făceau doar pe bază de fotografii, rendez-vous-urile celor interesați se aranjau prin telefon. La madame Pițulea nu se putea pătrunde decât în urma unor recomandări serioase, iar prețurile ar fi speriat salariul unui director de minister.

Ochii barmanului alunecară peste câteva mese neinteresante — negustori bogați din provincie, agenți imobiliari și un grup de magistrați, juisseuri păstrând însă în glasuri și gesturi discrete prestigiul togăi; așteptau să se facă ora unu pentru a-și muta sediul la Dragomir Niculescu unde, la prânz, apăreau "friandizele": homari, caviar, creveți de Rusia, foie-gras-ul. Privirea domnului Basile se opri la cele două mese din stânga barului.

Pe Viforeanu, cel puțin așa susținea că-l cheamă, un ins subțire ca un ac, lustruit și cu privire fixă, îl suspectase din prima clipă că este agent de siguranță. Avea o eleganță construită și, deși schimba costumele cu regularitate, îl simțea "înduminecat", nelaîndemână în straie care nu-i aparțineau. Intuiai că nu acesta este modul lui obișnuit de a se îmbrăca, se mișca încorsetat ca în haine de împrumut, nu avea acea nonșalanță a individului care-și comandă prin telefon la Londra o semiduzină de costume.

"Ăsta", gândea domnul Basile care, în monologurile interioare, se exprima cu mai puțină distincție, "când vine la noi, își ia Țoalele din depozitul Siguranței, semnând inventarul".

Pe Viforeanu îl trăda în primul rând privirea scormonitoare, dură, mereu la pândă, inconfundabilă: de sticlete.

În ultimele trei zile însă, curiozitatea domnului Basile era ațâțată de un personaj nou în fauna barului. Se numea Sundlo, era neamț și, deși îmbrăcat

în haine civile, toate amănuntele înfățișării sale trădau militarul de carieră. Închinase o garsonieră în hotel și petrecea în bar cam două ceasuri zilnic. În chip ciudat, evita compania nemților care mișunau în local, mulțumindu-se să contemple în liniște cele ce se petreceau în jurul lui. Femeile păreau să nu-l intereseze. Ochii îi alunecau cu indiferență asupra lor și nici măcar Lulu Dragu, irezistibila steluță în plină ascensiune de la Alhambra, nu izbutise să-i stârnească măcar o scânteie de entuziasm, deși desfășurase în fața lui cel mai artistic și de bună factură joc de gambe fine în ciorapi Elmett, etajate pe tocuri de cristal. Sundlo își răsucise capul cu indiferență. Nu ofensatoare, ci dând senzația că pur și simplu nu observă ceea ce nu există.

"Și totuși", își zise domnul Basile, apreciindu-i cu ochi de profesionist aspectul viril, geometria nobil-bărbătească a chipului, "aici se petrece ceva bizar. Boche-ul nu-i deloc genul care să doarmă în paturi de o singură persoană și nici pervers nu pare... Hm, rămâne de văzut.."

La masa lui Ticu Stratulat izbucniră din nou hohote de râs...

— E formidabilă! Colosală!

— Stați un pic... Ticule, Ticule! Fii atent! Jurnalistul cu ochelari îl trăgea de mânecă... Fiți atenți, băieți, să v-o spun pe ultima! Știți decretul lui Hitler din martie? Cui nu-i place de caporal și cripește oarece, primește urgent un bilet fără retur pentru lagăr.

— Asta zic și eu noutate, făcu actorul Dinu Ionescu.

— Ai răbdare, bre! Cică, după chestia asta, a apărut un anunț în unul din Zeitungurile lor: "Pereche bine situată caută servitoare surdo-mută"!...

Domnul Basile deschise aparatul de radio, dându-l aproape de maximum. Rumoarea, râsetele și fumul de țigări — mai ales trabucuri și Lucky Strike — fură acoperite de glasul dulceag al lui Manuel Stroici făcând reclamă creimei de ghetete Gladys:

"...Ți-ai făcut iar ghetete / Să te placă fetele. / Și ai plecat mândru prin sat / iar după vânat.."

Basile prinse privirea lui Ticu Stratulat și-i arătă din bărbie grupul nemților. Tânărul moșier ridică din umeri, "je m'en fiche!", apoi se răzgândi brusc:

— Băieți, hai să ne evaporăm, c-aci suntem indezirabili. Mai nou, dacă Herr caporal dă ordin de guturai la Berlin, noi, dâmbovițenii, trebuie să ne îndopăm cu Bayer la București. Notează-ți chestia asta, Dobrine, și bag-o la gazetă, să știe tot românașul!

— Unde mergem?

— Hai la Viticola! prefer cap de miel decât... de mort. Ce mă miră e că pălăriile, vreau să zic chipiele, nu sunt... pătrate.

Se ciocniră la ieșire de directorul hotelului care, salutând cu reverență, se interesă mecanic:

— Așa de repede, coane Ticule?

— Mon cher, localul matale a devenit infrecventabil. Restu-ți explică — arată cu degetul gros spre Basile — amicul.

Stănescu se apropie de bar:

— Ce-i cu ăsta?

Barmanul abia își mișcă buzele:
— Face pe nebunul...
— Vreau să-ți vorbesc. Lasă-l pe Jean la bar zece minute și vino în biroul meu.

Basile stătea pe colțul biroului de paltin. Un buchet bogat de gladiole înflorea explozie roz pe tapetul cenușiu. Fluieră subțire:

— Cum zici că arată tipesa?
— Mare cucoană. Cam trecută, dar nescuturată. Dă bine în orice decor simandicos: hotel Negresco, Nisa, Ritz, Hilton, oriunde vrei să pui degetul pe hartă.

— Prezintă-mă pe mine, râse Basile. Corespund din toate punctele de vedere. În plus, dansez și tango.

— Mie-mi spui? Ai studii temeinice la Pomul Verde.

Râseră amândoi. Pomul Verde... O grădină de vară pe strada Bărăției, unde se țineau baluri în fiecare duminică. Doar evocând-o, simțeau încă mirosul de mititei, floricele și zahăr vanilat, de briantină, parfum ieftin și subsuori neglijate, de cremă de ghețe și pudră nisipoasă, Carmen... Balul desfunda mahalalele din jur: Moșilor, Radu Vodă, Lipscani, Scaune, făcând concurență chermezelor lui Cucuzel, de la Lemn și Fier, sau Dacia de pe Ulița Franțeză. Aici dansau, până înspre ziuă, în rochițe ieftine de bemberg și organdină, "midinetele" Bucureștiului, mici vânzătoare și croitorese, ucenice, lucrătoare tinere. Inimile înfiorate de doruri nedesluite băteau năvalnic, fetele își lipeau obrajii încinși adesea de oftică de pieptul "cavalerilor" înduminecați în ghețe cu glanț și mănuși de ață: chelneri, frizeri, impiegați amărâți, copii, meseriași mărunți...

În zori, orchestra cânta marșul de plecare al lui Boulanger.

Pe atunci puști, amândoi copii de mahala, Stănescu și Basile dădeau târcoale negustorilor. Pentru servicii de corvoadă, cupeții îi omeneau cu câte o gogoasă, un covrig, vreo acadea vopsită violent în roșu sau verde. Când mușteriii erau la dans, băieții furau câte o dușcă din țapii de bere sau sticlele cu limonada trezită. Demoazele care cunoșteau ce va să zică manierele, își potoleau setea cu înghițituri rare și mici pentru a nu sili partenerul să comande încă o sticlă. Refuzau grațios orice tentativă în acest sens: "Nu se merită, pardon, mersi, să vă cheltuiți..."

Destinul nu-i despărțise. La paisprezece ani, Aristide fu trimis de Stănescu-tatăl, cârciumar pricopsit, la "studii", la Budapesta, unde un neam de-al nevestei ținea hotel cu dever chiar pe insula Margareta. Basile, de fapt Vasile Sfetcu, debutase mai modest. Taică-său, birjar cu fief în Piața Teatrului, bețiv și fără vocație ori convulsii paterne, îi dăduse drumul în lume de la zece ani. Începuse ca băiat de prăvălie și trecuse prin toate mizeriile culiselor de restaurant. O ambiție drăcească îi dăduse însă brânci. Se școlise singur și deprinsese curent trei limbi străine, fără profesor, învățând dicționarele pe dinafară. Manierele, modul de a se îmbrăca și le însușise studiind atent clientela elegantă a restaurantelor de elită, actorii distinși ai timpului.

Barrault, Raimu, Charles Boyer... De câte opt-zece ori văzuse filmele "Să visăm", "Nevasta brutarului", "Arsène Lupin, jocuri de noroc"...

— Bun, făcu Basile, și-acum spune-mi ce vrei! Mai repede, că mă așteaptă ăla în bar...

— Păi, dă-mi o idee. Pe cine naiba să-i prezint?

— Pe Tito Schipa!

— De Dinu Ionescu ce zici?... Actorașul... A fost chiar azi la noi. E frumușel, tinerel...

— Îl știu, dă-l naibii! Nu e stilul cucoanei. Un mic peștișor...

Basile îl privi lung:

— Crezi că merită persoana să depui într-adevăr eforturi?

Directorul hotelului replică hotărât:

— Da.

— Atunci se schimbă chestiunea. Lasă-mă să mă gândesc...

În holul hotelului, pe o canapea, colonelul Kurt von Sundlo trăgea rar dintr-o țigară Viceroy pe care o ținea, în mod cam afectat, între vârfurile degetelor mijlociu și inelar. Avea expresia specială, absentă și totuși concentrată a unui individ indiferent la ce se întâmplă în împrejurul imediat, dar cu gândurile, întreaga făptură, îndreptate către ceva — eveniment, peisaj, persoană, pe care le vedea sau le cunoștea doar el.

Privea mașinal bărbații și femeile — mai rar perechi — care intrau în restaurant să-și ia dejunul. Tot mașinal se uita la femeia care tocmai cobora din lift. Un licăr de interes i se aprinse în ochi.

Elvira Manu, într-o rochie fluidă verde-mare, aruncă o privire indiferentă în jur, trăgându-și mânușile. Răspunse distrată salutului plin de curtoazie al lui Aristide Stănescu și se îndreptă spre ieșirea din hotel. Silueta zveltă, unduioasă, fără lascivități, și mersul atrăgeau atenția. Nu imita pașii Hollywood-ului — un doi, un doi, piciorul stâng exact dinaintea celui drept, cel drept exact dinaintea celui stâng —, într-un mers strâns, realizând un balans insinuant al șoldurilor; călcătura era dreaptă, tinerească, sportivă.

— Asta-i persoana, șopti Stănescu.

Barmanul își frecă gânditor bărbia aspră.

— Da... Văd... O femeie dificilă.

— În ce sens?

— Genul care te concediază fără o vorbă și fără ca tu să ai habar cu ce naiba ai indispus-o. Fatale, mai ales gafele din faza inițială.

Stănescu îl cercetă ironic:

— Vasilică, tată, ai devenit filosof.

— Ceva mai mult. Mă îndoiesc că nen-tu Kant e în stare să deosebească un fund de muiere de un altul, aici e chestie de experiment și statistică... Ne vedem mai târziu.

Directorul hotelului dădu vag din cap, repezindu-se înaintea unui grup de turiști nemți.

Desfășură un irezistibil recital de zâmbete festive, "ah, abia vă

așteptam!", și temeneli cu iz levantin. În sinea lui, se simțea iritat și plin de dispreț:

"Uite și la țopârlanii ăștia cum intră în Athénée Palace! Pantaloni tirolezi, bocanci cu ținte, rucsacuri. Evident, aparate foto și binocluri. Ce dracu vor să binocleze de-aici? Kremlinul?"

Colonelul Kurt von Sundlo se ridică sprijinindu-se greu pe brațele fotoliului. O schimă de durere îi fulgeră obrazul. După câteva clipe de ezitare, părăsi hotelul.

Portarul, în echer, își duse mâna la chipiul cu trese de aur. Rămase în aceeași poziție, așteptând să treacă și prințul Ștefan Duca. Chipul bătrânului de obicei uscat, mască în lemn, de nepătruns și fără reacții, părea însuflețit de o lumină neobișnuită, insesizabilă pentru ochiul superficial sau indiferent.

Portarul, care-l cunoștea de la curse, traduse prompt:

"Clar! A jucat plasat pe Rândunica și a scos câteva mii de franci..."

Prințul Duca urmări silueta lui von Sundlo care, depășind hotelul Splendid, cobora acum pe Știrbei Vodă. Zâmbind, o luă în partea opusă, spre Ateneu.

"E bine, e bine..."

***

Madam Aneta, spălătoreasă, și domnul Guță, vecinii prințului Ștefan Duca, se simțeau bine împreună și, o dată, de două ori pe săptămână, își petreceau serile punând țara la cale, comentând evenimentele zilei, întâmplările din bloc — la parter și etaj stăteau boierii, ei, la demisol — sau făcând politică subțire. Don' Guță, fost aprod la Casație, acum misit de marfă calică, telal, comisionar, plasator la cinematografele mărginașe, portar de noapte în hoteluri dubioase, curier sau țuțăr, după necesități și circumstanțe, se considera un bărbat cu experiență, care n-a trecut prin viață cu capul între urechi și tot astfel îl socotea și Madam Aneta.

Invitațiile erau formulate totdeauna la fel:

— Te poftesc, don' Guță, la o țuică și o măslină. La o adică, viața, ca oul în mâna copilului, lumânărică în bătaia vântului.

Misirul, om fin, umblat prin lume, dădea fuga până în colț la băcănia lui Banciu. Se întorcea cât ai clipi cu câteva pachetele de mezeluri mirosind îmbietor și o cană cu bere.

Madam Aneta îl mustra de fiecă dată de complezență, "nu zău, don' Guță, prea ești din cale afară!", și scotea farfurii și pahare din bufetul cu geam de sticlă. Rafturile erau îmbrăcate frumos în hârtie roșie cu chenarul tăiat în colțuri.

Don' Guță se simțea bine la spălătoreasă. Îi plăceau ordinea din odaie, patul feciorelnic de fier cu tăblii pictate, macat roșu și suluri la capete, masa rotundă pe un singur picior și baletistele firave din staniol și foiță creponată agățate pe perdea.

De fapt, misirul și madam Aneta erau buni prieteni, în cel mai strict sens al cuvântului, și poate că, dacă destinul ar fi fost ceva mai zornic, ar fi

întocmit gospodărie fericită împreună. "Dar așa, la anii mei", spunea spălătoreasă fără regret, "nu te mai duce mintea la prostii și ți-e și rușine..."

În tinerețe fusese măritată cu un poștaş, dispărut în luptele de la Oituz și, ulterior, deși tânără, nu se mai simțise îmbiată să-și lege viața de alt bărbat. "Am copil de înălțat, mi-am făcut rândul în lume..." Copilul, un băiat crescut de o soră, la țară, era un pretext. De fapt, încăpățânarea Anetei de a rămâne singură ascundea un temperament placid, o lipsă de vocație, singulară în lumea ei, pentru viața în doi, o nevoie organică de independență de care nu era conștientă.

Conversația dintre cei doi evolua totdeauna între aceiași parametri și păstra o ordine de zi strictă. Coana Aneta dădea ultimele știri din bloc, sorbind destul de des din păhăruțul cu rachiu, țuguindu-și buzele de parcă i-ar fi fost teamă ca băutura să nu se reverse pe la colțurile gurii. Vorbea cu glas monoton despre Ilonka, servitoarea farmacistului Băjenaru de la unu, "puturoasă ca și stăpână-sa, obraznică și nesimțită, scoate un car de gunoi din casă și nu dă o dată cu mătura prin curtea interioară, se întinde cu toți golanii din cartier, mai deunăzi se gudura pe lângă Niță... Cum, care Niță?! Băiatul de împarte pâinea lui Gagel... Domnișoara Rădulescu, fată bătrână la fo cinzei' dă ani, și-a pus azi o pălărie roșie, așa-i când îți ia Dumnezeu mințile, Leonte, comis-voiajorul cu garsonieră la parter, a venit cu altă damă, patru într-o singură săptămână..."

Don' Guță decretă între două sughituri:

— Ficatul, la un pardon, mă scuți... Are bani, coană Aneto, are bani și n-are treabă.

— Poate... Da' tot nu mă taie capul..., să umbli așa, din muiere în muiere, să cheltui parale bune, te mai trezești și cu vreo boală...

— Dumneata, coană Aneto, ești femeie onorabilă și cunoști la respect. Vezi, punctă aerul cu degetul arătător, totul e în viață să cunoști la respect și alt bună ziua primești.

— Așa e, încuviință compătimindu-se parcă spălătoreasa, dar în sinea ei extrem de încântată. Să cunoști la respect!...

După câteva țuici și o bărdacă de bere, ușor afumat, don' Guță o lua pe politică. Nu avusese în viața lui parte de auditoriu și atenția Anetei îl mângulea peste măsură. Sentințele politice le emitea în formulă concentrată:

— Neamțu-i tare, dom'le! Are mașinării! Păi te încontrezi dumneata om...? Că ce-i omu'? Carne și piele! Te pui cu fieru'? Cu motoru'? Ai motor, ai câștigat războiu! Să nu-mi spuie mie nimeni c-așa și pe dincolo, chestii din ăștia!

— Că bine zici, don' Guță. Vorbești ca la gazetă.

Misitul dădea cu dispreț din mână și mai trăgea un gât țeapăn:

— Nu te lua după gazete, coană Aneto, că mulți au făcut-o și rău le-a părut. Înșiră minciuni ca să scoată ediție specială și paraua cetățeanului.

— Așa-i, don' Guță, chiar așa! Ne ia paralele.

Când subiectele erau epuizate, madam Aneta și don' Guță ajungeau inevitabil la prințul Ștefan Duca. Fostul aprod își plesnea teatral fruntea și se apleca peste masă. Din gesturi și ton se simțea că discuția îi face plăcere

nespusă.

— Acuma, nu ca să mă laud, dar zic că am fost și eu un ce la viața mea. Păi dacă eram un prostovan de la țară, un mototol, un d-ăla cu nasu-n buric, pardon de vorbă proastă, păi mă țineau dumnealor două's cinci de ani la Casație?

— Ce să mai ocolim, don' Guță, râdea cu gâdileli coana Aneta, încredințată că misitul a supt la mă-sa minte, nu lapte, nu-s mulți ca dumneatale...

— Ei bine, asemenea ins nu mi s-a mai întâmplat! Și iar enumera, a suta oară, ridicând câte un deget: slujbă n-are, leafă n-are, pensie, nu!, copii, cățel, purcel să zici la o adică că-l ajută un oarecine, nexam! Cu ce plătește ăsta chiria, madam Aneto, din ce-și ia tutun, unde rostuiește bani de birt?

— De, don' Guță, fiecare le știe pe-ale lui.

— C-a fost boier se cunoaște, dar unde e moșiile, băncile, rentele?

— Ceva o fi având el acolo, nu-l plânge dumneata. Uite, chiar azi a venit un băiat de la Dragomir Niculescu încărcat de pachete scumpe: lichioruri, brânzeturi, icre, un curcan la tavă și ce-o mai fi fost, că nu puteam să vâmuiesc coșul.

De unde stătea aplecat peste masă, don' Guță, turtit de senzație, se răsturnă hopa Mitică pe spate.

— Ei, nu mă-nnebuni!

— Dacă zic! Ba îi mai scapă și ăluia bacșiș vreo câțiva poli.

— Ți, ți, ți! Eu știi ce cred, madam Aneto? Îți spui acum un gând de-al meu mai vechi...

Urechile Anetei se lăbărțară de curiozitate. Misitul scăzu glasul:

— Eu zic că Duca ăsta e fracmazon!

Femeia își duse palma la gură speriată. De fapt tonul misterios o înspăimântase, termenul nu-i spunea nimic.

— Ce-i aia, don' Guță?

— Adică niște inși care nu-i știe nimeni, dar care au o putere strașnică.

Trag ițe, taie și împart peste capul regilor, al miniștrilor.

— Adică... Și peste capul lui Antonescu?

Don' Guță făcu cu ochiu' "ești naivă, cucoană, stai să-ți explice tetea...".

— Nu te supăra, madam Aneto, dar nu cunoști la politică. Cu Antonescu nu le merge.

— Păi de ce?

Răspunsul misitului explodează triumfal:

— Fincă și Antonescu e fracmazon!

Spălătoreasa își duse mâna la falcă. Misitul se interesă prevenitor:

— Tot sărăcia aia de măsea?

— Aoleu, don' Guță, mi-amintești și dumneata, numa' ce-o uitasem. Mă mir și eu de câte sunt în lumea asta... Da' femeii... or fi și femeii d-alea, cum le ziseși, fracmazoane?

Fostul aprod, derutat, își săltă sprâncenele spre rădăcina părului nisipiu, de bărbat blond a cărui încărunțire se oprise undeva, la mijloc, cu ani în urmă.

— Este, de ce să nu fie? La o adică, și femeia tot făptură a lui Dumnezeu...

— Atunci să știi că asta care-l căuta ieri spre seară îi una d-a lor.

— Cine? Cum? Nu-mi ziseși nimic...

— Când, păcatele, că și dumneata veniși după miezul nopții, iar mie-mi trecea os prin os de oboseală. Și, p-ormă, ce mare lucru? A picat o cocoșeață, așa, ca la vreo treij' patruj' de ani, îmbrăcată la lux și m-a întrebat de domnul Duca, că la ce oră îl poate găsi. "Ce oră, doamnă, îi zic, că dumnealui trăiește de capul lui. Poa' să nu scoată nasul afară și trei zile și tot pe atâtea să-i rămână patul nedesfăcut. Mai încearcă și dumneata, după cum ți-o fi norocul". Mi-a lăsat o scrisoare pentru el, uite-o colo, pe blidar, că moșul nu s-a arătat de ieri.

Ochii misitului se aprinseră de o curiozitate lacomă. În fond, era un om cumsecade, incapabil de ticăloșii și chiar în diversele lui întreprinderi, cele mai multe dubioase, era de o corectitudine absolută în limitele uzanțelor care acționau într-o tagmă sau alta. Suferea însă de indiscreția, de curiozitatea, de slăbiciunea ancestrală pentru senzație a mahalagiului predestinat să-și consume întreaga existență între fruntariile banalului. Încercă să-și ispitească vecina:

— O fi vreun răvășel de dragoste! A? Ce zici, madam Aneto?

— Da' știu că ești comic, don' Guță! Amor la prăbușitul ăla! Când umblă, îi zăngăne oasele sub țeale.

— Ehe! Am mai văzut eu și alte situații... Zău, mult aș da să-mi arunc doar un ochi... așa, un ochi mititel...

Pe coana Aneta o pufni râsul. "Nu, că-i nostim, don' Guță! Auzi, idee! Ochi mititel... Se simțea însă și ea cu chef și pusă pe năzbâtii. La o urmă, de ce nu? Ce mare brânză, o scrisorică?"

Se ridică greoaie, numai piept și șezut, dezmoțindu-și picioarele umflate. Don' Guță luă scrisoarea tremurând de nerăbdare. Cuțitul cu lamă ca un brici — singurul din gospodărie care tăia ca lumea, ca în toate casele de femei singure — îl strecură cu ușurință printre buzele încleiate ale plicului. Degetele butucănoase ale misitului extraseră o hârtie albă. Descifră fără ochelari câteva cuvinte scrise citeț, cu cerneală violet:

"K.S. camera 89. Atenție, verișoara."

Cei doi se priviră nedumeriți.

— Ce-s chestiile ăștia?

Coana Aneta săltă din umeri și apucă paharul.

— E! Fran-fran-macaronerii de-ale lor... dă-i păcatelor! Hai să ne mpăcăm, don' Guță!

Clopotul unui tramvai de noapte însoți ciocnitul paharelor.

În orele după-amiezii, barul era aproape pustiu. Se mai rătăcea câte un neamț, bând în picioare, pe nerăsuflăte, două-trei coniacuri, după care,

dinamitat, pleca grăbit ca unul care pierde trenul ori își amintește brusc de o afacere urgentă; mai picau provinciali, fără cunoștințe în Capitală, și cărora le venea greu să înfrunte singurătatea odăii de hotel. Așteptând noaptea bucureșteană cu plăcerile și surprizele ei, dinaintea paharului cu Jamaica — nimeni nu-și putea explica "științific" slăbiciunea exponenților urbelor mici pentru exotismul rom — și a nenumăratelor cafele, oamenii aveau sentimentul că se amuză, că nu și-au prăpădit vremea între zidurile odăii, oricât de elegantă și confortabilă.

În aceste ceasuri de răgaz, domnul Basile se odihnea de obicei într-o cămăruță din spatele recepției, locul la bar ținându-i-l Jean, un chelner bătrân, care dăduse faliment în două întreprinderi încercate pe cont propriu.

În mod excepțional însă, Jean fiind silit de un abces să meargă la dentist, Basile Sfetcu se afla dinapoia barului, răsfoind Universul.

...Londra 5 — Ca urmare a hotărârii luate de a-și reduce lista sa civilă ca și ceilalți membri ai familiei regale, ducele de York a decis să vândă grajdul său de vânătoare...

New York 5 (Radar). La New York și în alte orașe ale Statelor Unite s-au comemorat zece ani de la dispariția celebrului inventator Edison...

Strânse cu gesturi grăbite jurnalul. Pe unul din scaunele înalte, îmbrăcate în pluș de culoarea tabacului, se instalase colonelul von Sundlo. Părea obosit și figura bărbătească prinsese o culoare de plumb.

"Ce chestie și cu ăsta! se miră barmanul. Își schimbă culoarea feței mai des decât cravatele. Mai acum câteva ceasuri ziceai că-i pruncul Cadum, rose-bombon, vine, vine primăvara! Și-acum parcă-i Lazăr ridicat din morți..."

Mai reflectă că e prima oară, în peste zece zile de când, descinzând la Athénée Palace, von Sundlo renunțase la rezerva mesei izolate pe colț, atacând un loc mai accesibil unei apropieri:

— Un whisky, te rog. Completă: dublu. Nu, nu soda. Doar gheață, mulțumesc.

Basile se conformă, cu aceleași gesturi precise și elegante, mereu impenetrabil.

"Hm, whisky dublu, imediat după dejun. La al câtelea o fi ajungând pe stele răsărite?"

Se interesă amabil:

— Doriți cumva să citiți ziarele? Chiar acum a sosit Volkischer Beobachter.

Colonelul Sundlo dădu din mână:

— Sunt plictisit destul...

Completă în gând: "Panglicile sforăitoare ale lui Goebbels n-or să-mi alunge durerea. Saltimbancul!..."

Scoase un tub argintiu și luă o pastilă pe care o sfărâmă între dinți. Domnul Basile îi zvârli o privire scurtă:

"Cam slobod de gură, coane Fritz! Trebuie că te simți tare! Al naibii de tare!"

— Plictisit? Toți cei care ne vizitează sunt de acord că Bucureștiul este un oraș foarte vesel.

— Da, făcu celălalt fără convingere. Am auzit... Micul Paris. Poate că era amuzant. Înainte...

"Înainte de ce? se întrebă barmanul. De uniforme verzi-cenușii?"

— Cred, spuse Sundlo vorbind mai mult pentru el, că am să plec spre meleaguri mai vesele. Poate la Istanbul...

"Ia te uită!" exclamă mental Basile. "Încă unul care vrea să se distreze!"

În aceeași clipă, fu străfulgerat de o idee:

— Pentru că ați avut bunăvoința să-mi vorbiți, îmi permit o sugestie. Presupun că o companie agreabilă v-ar ajuta să învingeți plictiseala...

În ochii neamțului se aprinse un licăr sarcastic:

— Îmi oferi o blondă plinuță și tarifată care-și începe toate frazele cu "Oh! Dulcea mea comoară! *Sweetheart!*" Doamne sfinte!

Și își aminti de Dorothy, americanca pe care o cunoscuse înainte de război la San-Sebastian. Folosea mai multe exclamații decât cuvinte, rotunjindu-și mereu gurița, ca să pară mai mică. Avea un râs care-i ascundea dinții. Se vedea doar o gaură neagră. Detesta genul acesta de râs, ca și gingiile prea evidente, lăsând liberă doar o ață de dantură.

Domnul Basile își permise un râs de circumstanță.

— Nici nu poate fi vorba despre așa ceva. Mă gândeam la o companie adecvată...

Colonelul Sundlo își ridică ochii fără curiozitate. Sorbi placid o gură de whisky. Barmanul urmă:

— O persoană distinsă, fină, din cea mai bună societate. După cum se spune, la cai și la femei rasa contează.

Sundlo se interesă într-o doară:

— *How much?*

Discuția i se părea absolut imbecilă, dar îl făcea să uite, de-ajuns și pentru câteva clipe, durerea tenace, surdă, care-i ardea spatele.

Domnul Basile se arătă ofensat:

— Nu asemenea companie mi-aș fi permis să vă propun. Prestigiul casei noastre nu ne-o îngăduie.

"Prestigiu!", ricană în gând colonelul von Sundlo, amintindu-și de mica actriță, cu grații de coristă, care-și exhibiona picioarele în bar acum câteva ore. Ca și ieri, și alaltăieri...

— Doamna la care m-am gândit se află deasupra oricăror probleme pecuniare. Dorește, condiționează chiar să suporte financiarmente o eventuală tovărășie agreabilă pentru o perioadă de timp determinată, desigur.

— Înseamnă că are o sută de ani.

— Nu, domnule colonel. Doar... vacanță...

Domnul Basile îi făcu semn directorului să se apropie:

— Aristică, om te-am făcut!

— Dă-i drumul!

— Ți-am găsit pajul pentru zâna de la 29.

Stănescu îl privi încântat:
— Cum naiba ai izbutit? Cine-i?
— Sundlo! Colonelul neamț.
— Cine?! Herr Recviem? Fantastic!
— De ce?
— N-aș fi zis că se pretează. Când îl vezi, zici că i-a murit toată familia pe muzică de Beethoven.
— Dragă Aristică, filozofia ta muzicală mă rușinează. A-l socoti pe Beethoven funebru...
— Ba nu, glumeț! De ce când moare vreun grangur îmi bagă la radio Haendel și Bach, în loc s-o dea pe Sanie cu zurgălăi? Zi mai bine cum l-ai aiurit pe neamț?
— N-am timp acum. În orice caz, comunică-i cucoanei că astă seară, la opt, Herr colonel baron Kurt von Sundlo se va prezenta în persoană, pentru a-î depune la picioare omagiile și viteaza inimă ce palpită în spatele crucii de fier clasa I. Trăiască Wehrmachtul, Stănescule, și al său caporal.
Directorul hotelului se uită speriat în jur. În același timp se simțea de-a dreptul uluit.
— Ai înnebunit, Vasile?
Sfetcu își cenzura cu strictețe reacțiile, iar rarele crize de expansivitate le consuma doar în particular, departe de orice martor.
— Da! făcu barmanul și-i întoarse spatele.
În barul pustiu, domnul Basile își îngădui un păhăruț de cointreau. Nu bea niciodată în timpul serviciului și, dacă vreunul din comandarii hotelului l-ar fi surprins, ar fi fost concediat pe loc. Dar acum se simțea în siguranță și extrem de bine dispus. Faptele se înlănțuiau cum nu se poate mai bine.

***

Întâlnirile aveau totdeauna loc în același apartament modest dintr-un bloc de pe strada Filitti. O placă albă, emailată, fixată pe ușă sub vizor avertiza: Agenție imobiliară — Ion Bogdan. Cui i-ar fi trecut prin minte să apeleze la serviciile acestui birou, s-ar fi simțit dezamăgit imediat ce i-ar fi trecut pragul.

"Asta a fost probabil și scopul", gândise de la bun început Marin Viforeanu, Viforeanu totuși, indiferent de aprehensiunile barmanului de la Athénée Palace în privința autenticității numelui. "Pe tip îl interesează o acoperire, nu deverul. O întreprindere prosperă l-ar fi incomodat. Prea mulți am ploaiați de supravegheat, prea mulți mușterii de trecut prin sită..."

Cele două încăperi erau colbuite modest, în limitele celui mai strict necesar mobilate. În prima odaie, o șuie secretară dactilografă, uscățivă, șleampătă, cu un coș încăpățânat în colțul gurii și dungile de la ciorapi veșnic strâmbe, bătea la mașină cu două degete. Era fată bătrână, romanțioasă, cu inima toată un madrigal; șomajul sentimental n-o acrise, nu-i mutilase imaginile despre oameni, dragoste, primăvară. Rămăsese bună, naivă, bine dispusă, cu o uriașă capacitate de entuziasm și de a chicoti. Viața i se părea

plină de amănunte vesele. Alături se afla biroul patronului. O masă rudimentară, două fotolii care cunoscuseră și vremuri mai bune, un ficher probabil gol, cartoteci îngălbenite într-un dulap cu rafturile deschise. Telefonul care, în acest și numai acest interior, făcea impresia unui uriaș gândac negru, rânjindu-și circular măselele, nu deranja pe nimeni.

"Pe nimeni și niciodată, conchise Viforeanu ștergându-și fața transpirată. Mă întreb chiar dacă funcționează sau e instalat doar pentru impresie."

— Ce mai faceți, domnu' Viforeanu? se interesă zglobie domnișoara Marta. Afară e o zi adorabilă, nu găsiți?

— Cum să nu, 38 de grade la umbră.

— Atât de mult? se minună secretara, trecându-și degetele prin părul oxigenat.

Rochia roșie, cam strâmbă, la care croitoreasa nu făcuse economie de material, era transpirată la subsuori.

— În realitate, la noi e răcoare... De ce nu vă duceți la ștrand?

— N-am timp, domnișoară.

— O, ce păcat! O baie ați putea totuși face. Bazinul Tirul e aici, la doi pași.

— Da, făcu Viforeanu plictisit. E o idee...

— ...care, trebuie să recunoașteți, nu v-a trecut prin minte. Nu-i extraordinar?

Și începu să râdă arpegiat, extrem de încântată.

"De ce naiba o fi chițâind, imbecila? Asta a avut noroc că nu s-a măritat. Te inspiră s-o strângi de gât chiar dacă nu te cheamă Sile Constantinescu. Deși ăla prefera dușurile sulfurice."

— Domnul Bogdan vă așteaptă. Sper că n-ați uitat.

— Până a fi dat ochii cu dumneavoastră, făcu Viforeanu sarcastic, o prezență care alungă orice preocupare. Se înclină cam teatral: Sluga dumneavoastră...

Domnișoara Marta roși, iar genele prelungite cu rimel (dat în trei rânduri, la interval de cinci minute, și înlăturat seara în cazne cu untdelemn de măsline încălzit) fluturară speriate în spatele ochelarilor.

— O, sunteți prea gentil! Pofțiți, vă rog...

Îl introduse în biroul lui Bogdan și se întoarse la mașina de scris. Obrajii îi ardeau înfierbântați.

"În fond, e un bărbat foarte bine și simțitor. Sluga dumneavoastră... Adică, sunt al tău, dar, desigur, exprimat mai voalat, din cauza timidității. Al tău... Nu spui în vânt asemenea cuvinte..."

Bogdan îl aștepta ca de obicei, cu nelipsita țigară Camel într-o mână, cafeaua în cealaltă și un vraf de ziare azvârlite în dezordine pe podea. Putea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani și, de câte ori îl întâlnea, Viforeanu îl considera cu oarecare pizmă. "Dacă aș fi avut mutra asta de îngeraș bucăliu, azi eram as în Intelligence Service."

Conștient de propria-i înfățișare, dubioasă, îngrijorătoare, mai ales de privirea care sulița, Viforeanu încercase unele trucuri menite să-i îndulcească fizionomia. O mustață stufoasă, à la Clemenceau, sau ochelari de culoare

închisă: izbutise însă un aspect de contrabandist, conspirator de tavernă și, în cele din urmă, renunțase.

Bogdan, de la prima vedere, câștiga încrederea absolută și simpatii, dezlega limbi, amorțea vigilențe încercate, cu rutină în activitatea de informații. Bonom, rotunjour, blond cu păr moale, ondulat și ochi albaștri ușor exoftalmici, "trebuie să fi fost un copil adorabil, frate bun cu Shirley Temple", părea un pierde-vară drăguț, consumând cu cumpătare venituri nu prea mari, dar sigure. Însă fără pretenții, plaisirist decent care nu se frământă și nu-și face iluzii în legătură cu locul lui în lume, printre semenii, în viață, în univers. Mereu gata să râdă, ca și toanta din încăperea alăturată, tot prostuț, cu deosebirea că ipochimena era autentică, Bogdan se dovedea în realitate un adversar de care trebuia ținut cont. Viforeanu nu se putea făli nici măcar față de el însuși că l-ar fi intuit. Dimpotrivă, inițial îi făcuse o impresie dintre cele mai jalnice, dar, prin antene pe cât de clandestine, pe atât de sigure în culisele Biroului 2, aflase că Bogdan are cotă, deloc neglijabilă, fiind printre vedete.

"Prost, Bogdan? O, ce gafă, bătrâne! Ce gafă! Ha! Ha! Ha! *Loin de là!* Aș zice ba dimpotrivă!"

— la loc, domnule Viforeanu. Ce mai faci?

Și-i întinse o mână moale, cu gropițe. Deși bucăliu, pe cale de a deveni gras, Bogdan nu părea să sufere de căldură. Gulerul cămășii era imaculat, cravata corect și strâns înnodată.

Întrebarea, pur convențională în gura lui Bogdan, căpăta accente de cuceritoare sinceritate. Îți venea să crezi că, într-adevăr, îl interesează care mai e viața agentului, ce preocupări are și cum stă cu digestia.

Viforeanu rânji:

— *Fine*, după cum spun fabricanții yankei de lame de ras.

Făcea aluzie la Göring care, informat de Abwehr asupra uriașului potențial de război al industriei Statelor Unite, izbucnise în râs: "Aveți halucinații! Americanii nu sunt în stare să fabrice altceva în afară de lame de ras!".

Bogdan surâse visător:

— E ciudat că acum, mai mult ca oricând, expresiile englezești sunt de mare circulație. Simpatia reală a opiniei publice cucerește diferite și neașteptate forme de manifestare. Ce e nou, domnule Viforeanu?

Agentul ridică din umeri:

— Cu riscul de a vă deziluziona, nimic.

Bogdan râse săpun Bebe Cadum, într-un costum tăiat la Oprescu.

— Nu mă deziluzionez ușor. De altfel, am convingerea că misiunea pe care ți-am încredințat-o nu e peste puterile dumitale. Deci, toate motivele să fim veseli și optimiști.

— Vă mulțumesc, se înclină ușor Viforeanu. N-am pus problema efortului.

— Asta-i foarte frumos. Cunoști principiile mele, mă rog... ale noastre. Suntem împotriva serviciilor obligate, nu silim pe nimeni să lucreze pentru noi, împotriva voinței sau a convingerilor sale.

— Și totuși, rânji Viforeanu, șantajul, constrângerea au dat rezultate frumușele în munca de informații.

— Discutabile, dragă domnule Viforeanu, discutabile. Nu iubim surogatele, această invenție prusacă nefastă. În industria alimentară sunt nedigerabile, în materie de sinceritate, fatale. Iar ceea ce pretind unui agent este onestitatea absolută față de serviciul pentru care lucrează.

Vorbise cu o însuflețire naivă, excluzând ideea de mistificare. Părea să creadă cu toată ființa lui în frazele balon emise.

Viforeanu se mulțumi să-și plece privirea în care sclipeau licăriri sarcastice:

"Cu alții, pușor! Onestitate absolută! Cum rămâne cu agenții dubli și tripli cu care ați împăducheat Europa slobodă și ocupată? Nu înțeleg însă ce urmărești! De ce dracu vrei să te consider cretin?"

— Mda, făcu, sunt principii care vă onorează.

Bogdan zâmbi cuceritor:

— Asta nu înseamnă că facem abstracție de faptul că nu toți... omologii noștri joacă la fel de fair-play. Dar să abandonăm considerațiunile de ordin general! Ce-i cu amicul Sundlo?

— Ermetic ca în prima zi, impenetrabil și mut. Nu se lasă abordat, acroșat, totuși răspunde sec și steril, nu se întâlnește cu nimeni, nu dă și nu primește telefoane.

— Leșit din comun, aprecie Bogdan. Îți vine să crezi în "starea civilă" declarată: ofițer al Wehrmachtului, turist aflat în convalescență. Hm! Convalescență într-un București torid... De ce n-a ales altceva? Elveția sau...

Viforeanu îl întrerupse zâmbind:

— O fi având alergie la Schweitzer și vaci Zimmenthal.

Celălalt îl privi amuzat:

— Da, e o ipoteză. Oricum, ce-mi relatezi e cu totul singular. Care e totuși programul lui? Itinerarul lui de o zi?

— Cu totul nevinovat și monoton. Ia micul dejun în cameră. Coboară în jur de 12 în bar. Prânzul îl ia la Cina. Se întoarce la hotel. Urmează siesta. Din nou vizitează barul. Seara nu mănâncă. Face o scurtă plimbare pe Calea Victoriei, cu aerul că nu vede nimic. Mișcare deci, și nu divertisment. La ceasurile zece închide lumina.

— Foarte bizar! Știi, domnule Viforeanu, există două modalități de a stârni curiozitatea semenilor: prima, ducând o existență excentrică, a doua, printr-o excesivă platitudine, neatrăgând cu absolut nimic atenția. În orice caz, vom continua supravegherea. Ce crezi? O femeie ar izbuti să străpungă această armură de austeritate? Crezi că ar avea vreo șansă să se infiltreze în intimitatea lui?

Viforeanu dădu hotărât din cap:

— Nici una.

— Când mai treceți pe la noi, domnule Viforeanu?

Pieptul sărac al secretarei sălta, acuzând o respirație precipitată.

— Curând, domnișoară. Nimeni nu rezistă tentației de a vă întâlni cât mai des.

"Trebuie neapărat s-o grăbesc pe Dida să-mi isprăvească rochița de organdi! Are maniere de lord! E o plăcere să ai de-a face cu gentlemeni adevărați..."

Viforeanu coborî sprinten treptele:

"Se pare că am stârnit o pasiune. Hm... Nu-i o plăcere să ai de-a face cu cretini..."

***

În cursul după-amiezii Elvira Manu primi un penar de cristal cu trei orhidee superbe împreună cu cartea de vizită a colonelului Kurt von Sundlo. Desfăcând panglica lilas cu chenar de liță aurită, spre a păstra învoite aripile de tafta, trase cu plăcută surpriză câteva concluzii imediate.

"Teutonul are *l'usage du monde*. N-a încercat să mă epateze cu un buchet uriaș, mitocănesc în debut de relații, a preferat o atenție discretă și de bun gust."

La fel de agreabilă o impresiună cartea de vizită sobră, cuprinzând doar două cuvinte: Kurt von Sundlo. I se păreau ridicole cărțile de vizită, destinate relațiilor neoficiale, cu înșiruire îngâmfată de titluri, calități, funcții actuale și decedate.

"Modestie de casă bună sau, dimpotrivă, exces de vanitate, de cochetărie orgolioasă, camuflată sub o studiată indiferență față de deșertăciunile omenești? Vom vedea în curând." Oricum, după cum își anunța intrarea în arenă, acest von Sundlo se promitea un tip interesant, aventura se anunța captivantă.

Prima impresie: un om care a suferit mult. O suferință care-i în crustase obrazul distins, care-i voala privirea din când în când, îndepărtând-o. Și-atunci, încercai strania senzație de dizolvare; intuiai că, pentru câteva clipe, nu mai existai pentru von Sundlo, că acesta se simțea cu desăvârșire singur.

— Bănuiesc, începu Elvira Manu zâmbind cu naturalețe, că propunerea mea v-a surprins.

— Trăim evenimente excepționale, când nu te mai surprinde nimic. În vremuri normale, desigur, m-aș fi simțit șocat. Avansurile din partea unei femei de anume clasă și calitate nu intră, nu intrau în obișnuit.

Vorbea o franceză fluentă, șlefuită după toate aparențele la ea acasă, accentul era parizian. Adăugă visător:

— Nu vă ascund că această cunoștință îmi face o adevărată plăcere. V-am remarcat de cum ați sosit la hotel...

— Printre atâtea frumuseți? surâse Elvira Manu. E mai mult decât un omagiu.

Von Sundlo o învălui cu privirea. Era limpede că pe această femeie o caracteriza în primul rând distincția. Totul era elegant, subtil, special, rezultatul fin cizelat al mai multor generații de avuție și educație atentă: osatura, ținuta nobilă a gâtului, ușoara aroganță din privire, fardul aproape

insesizabil, rochia neagră de voile.

— Da, făcu von Sundlo, semănați... semănați foarte bine cu cineva... Își alungă gândul cu un gest brusc: M-aș simți fericit dacă aș corespunde pretențiilor dumneavoastră.

— Nu ne rămâne decât să încercăm.

— Mi-e teamă că aveți nevoie de un partener mai tânăr, mai vesel și mai... rezistent. Am fost rănit, pe frontul de est, la coloană. Acum mă aflu în convalescență.

Figura i se crispa ușor. În mod evident, simțea că-i repugnă să vorbească despre suferințele lui ca și cum acestea l-ar fi umilit, amputându-i din atributele masculine: forță, vigoare, trup și nervi de bronz, cutezanță, atât de des condiționată de o formă fizică excelentă.

Elvira Manu zâmbi fermecător:

— Nu vă inventați probleme, arătați foarte bine și, în orice caz, nu preconizam pentru vacanța mea ascensiuni pe Mont Blanc, campionate de dans sau cricket. Mi-ați pomenit adineauri de avansuri venite din partea unei femei. Nu știu dacă vi s-a explicat deslușit: nu urmăresc aventuri de anume gen, ci o camaraderie veselă de două săptămâni.

Sundlo roși violent și Elvira Manu își dădu seama că a gafat. Neamțul își închipuia probabil că precizarea avea drept scop menajarea unor presupuse insuficiențe de ordin viril.

— Mi s-a explicat, articulă cu gâtul uscat. Ca și faptul că sunteți dispusă să suportați cheltuielile acestei escapade. Cel puțin sub cel de al doilea aspect, vă asigur că nu e cazul să vă faceți probleme.

Una dintre principalele seducții ale Elvirei Manu erau gesturile spontane care surprindeau plăcut, ținând seama de atitudinea rezervată obișnuită. Întinse mâna peste măsuță și-i prinse brațul cu căldură:

— Să încercăm să fim buni prieteni, să ne simțim bine împreună. Și între buni prieteni nu există susceptibilități. Se întâmplă ca oamenii să interpreteze eronat unele cuvinte neîndemânatică, acordându-le sensuri străine și, de obicei, exagerate.

— Nu cred, mormăi colonelul, că dumneavoastră ați fost vreodată neîndemânatică. E adevărat, sunt, am devenit susceptibil... M-am schimbat foarte mult.

— Toți ne-am schimbat. Vin cu o propunere constructivă: să redevenim, pentru două săptămâni, ceea ce am fost fiecare înainte... Când ne mai făcea plăcere să ne uităm în oglindă cu lupa. Pe dinafară și pe dinăuntru.

— Ca într-un roman, râse cu tristețe von Sundlo. Dăm înapoi paginile, sărindu-le pe cele urâte, detestate. Ce simplu ar fi!

— De ce n-am încerca? În fond, din motive diferite, ne-am oferit amândoi o vacanță. Să profităm de ea. Să retrăim ca stare de spirit bățiile cu flori de la Nisa, tangourile lui Tino Rossi, așa cum le-am dansat în Parisul liber, în Parisul care aparținea francezilor și nu...

Se întrerupse brusc și von Sundlo zâmbi:

— Sper că nu vom face caz de convingerile politice. De altfel, *en passant* fie spus, nu cred că există un singur om civilizat care să se fi bucurat

de îngenuncherea Parisului.

Elvira Manu îi surâse recunoscătoare.

— Mă bucur că gândiți așa.

— Parisul anilor '37..., emise visător von Sundlo. Expoziția universală..., Tino Rossi, Maurice Chevalier, Mistinguette, Charles Boyer... Atunci am făcut cunoștință cu mititeii, cu tradiționalele dumneavoastră sarmale. La restaurantul pavilionului românesc. Cânta un mare violonist...

— Grigoraș Dinicu, zâmbi Elvira Manu. Sunteți prima oară în România?

— Da.

— Nici aici nu se plectisea lumea... Mai am două propuneri, domnule von Sundlo.

Neamțul dădu din cap zâmbind în sinea lui.

"Firește, când a preconizat escapada asta, și-a făcut planul cu de-amănuntul. Are totul în minte."

Elvira Manu urmă cu același glas cald:

— De vreme ce am decis o întoarcere la frumoasele zile din Aranjuez...

Von Sundlo constată cu un surâs trist:

— Dictonul consacrat exclude o asemenea posibilitate.

— Vă rog, nu mă dezarmați. Și-apoi, toată lumea e sceptică. Hai să fim originali și, în consecință, plini de optimism! Consemnul și motto-ul vacanței va fi frumosul și veselia. Nici un fel de amintiri triste, nu evocări, nu mărturisiri, nu indiscreții. Nu vreau să știu cine sunteți, dacă aveți familie, obligații, cont în bancă sau convingeri politice, vicii, cazier, preocupări majore sau minore.

— Bănuiesc că pretindeți aceeași conduită discretă din partea mea.

Elvira Manu îl privi grav. Ochii îi străluceau, gemeni solitarilor care-i sclipeau în urechi.

— Da. Și de-aici decurge cea de a doua propunere. De fapt, o dorință și, iertați-mi termenul categoric, o condiție: nu vom încerca în aceste două săptămâni să facem investigații, să descoperim ceea ce fiecare din noi ține să rămână taină.

Deschise poșeta și consultă o agendă:

— Suntem luni, 20 iulie. Ne vom despărți în seara zilei de 4 august, cu promisiunea fermă că nu vom încerca niciodată după aceea să ne căutăm unul pe celălalt.

— *D'accord!*

În bar, muzica din restaurant răzbătea voalat.

"Ne-am întâlnit la Capri într-o seară..."

— Dă-mi un pahar cu whisky, spuse directorul Stănescu.

Domnul Basile i-l întinse, apoi se rezemă în coate.

— Cum merg treburile la apartamentul 29?

— Nu obișnuiesc să mă uit pe gaura cheii.

— Când clienții lipsesc din odaie. Știu.

Directorul hotelului râse.

— Cred că e în regulă. Sunt împreună de două ceasuri și au comandat cina și trei sticle Thein Extra la cameră.

— Aha! Știu că se grăbesc! Neamțu-i pesemne la motorizate.

— De, nici de-a noastră n-aș zice că umblă cu cotiga.

Barmanul se răsuci spre un bărbat voinic, cu mustață englezească, îmbrăcat în smoking.

— Da, domnule Radulian... Un Martell...

De pe chipul sobru al lui Basile se alungase orice urmă de zâmbet. Peste câteva clipe, satisfacția care-i însuflețise privirea se dizolvă și ea.

***

Don Octavio de Villar își privi ceasul brățară. Un Omega de aur pe care-l primise la cincisprezece ani de la bunică-sa; sentimentală, plângăreața și mult evlavioasă dona Anna de Villar.

"Peste circa douăzeci de minute aterizăm la Londra..."

Privirile tânărului alunecară mașinal asupra celor circa treizeci de pasageri cu care se imbarcase la Cadiz. Le înregistrase prezența, încă din sala de așteptare a aeroportului, cu ochi de profesionist. În cea mai mare parte, oameni de afaceri din țări neutre, mai existau două femei tinere care puteau fi orice — aventuriere, actrițe sau progenituri regale de peste ocean, cu blazoane rentabile: oțel, telefoane, conserve, cremă de ghetă. Atrăgeau atenția trei bărbați în jur de patruzeci și cincizeci de ani, despre care de Villar ar fi putut paria că erau "evadați" din Europa ocupată de nemți. Aveau atitudini crispate, iar în priviri expresia aceea inconfundabilă, pe care Octavio, băiețel pe atunci de șapte-opt ani, mânat cu sila la vânătoare de teribilul său bunic Don Gonzales, o citea sfâșiat de milă în ochii pradei încolțite.

În albumul de familie — catifea verde cu intarsii de fildeș și argint — care supraviețuia și astăzi într-unul din saloanele castelului nobililor de Villar, ridicat în inima munților Sierra, se afla fotografia lui în costumaș de călătorie din catifea neagră, cu o cămășuță înneacă de dantele. Mâna fragilă de copil se sprijină nesigură, cu silă parcă, pe flinta cu pat de argint, comandă specială, cadoul bunicului de Crăciun. Copilul nu se arătase prea entuziasmat, iar Don Gonzales, descumpănit cumva, se adresase dezamăgit fiului său, Don Alessandro:

— Mi-e teamă, fiule, că în vinele mititelului curge mai mult cerneală neguțătoarească decât sângele prețios al de Villarilor!

Don Alessandro își mușcase mustața neagră, în timp ce o strâmbătură îi deplasase spre ureche o jumătate din obrazul extrem de mobil și care-i trăda natura nervoasă.

Aluziile la familia soției pe care o iubea și azi, Dona Conception, vlăstarul și bogata moștenitoare a armatorilor Azara, îi ofensau simțul de echitate prin injustețe, constituiau o uzurpare brutală a dragostei lui.

— Se pare, scumpe părinte, răspunsese iritat, că datorită dibăciei acelor degete murdare de cerneală, sângele nobililor de Villar continuă să

clocotească, pârau nesecat, între zidurile străbune. Și mai cer îngăduința domniei tale să observ că și sângele, ca și cerneala, tot albastre sunt.

Într-adevăr, aurul Azara, revărsat din belșug în albiile secate de nepricepere, fantezii și imbecilitate seculare, pompase vlagă și strălucire nouă Villarilor, pe cale de a se scufunda în existența de jalnică sărăcie a legiunilor de nobili scăpătați.

Pe malurile Guadalquivirului, corăbiile Azara, acum vapoare și ambarcațiuni moderne, se înșirau catarg lângă catarg, colier, mândrie nu doar a neamului de armatori, ci a întregii Sevillii. Se înghesuiau acolo, ca sardinele, vase de pretutindeni: din ambele Indii, din Anglia, Grecia, din Sicilia, de la Capul Bunei Speranțe.

Bătrânul nu se lăsase, constatând sarcastic:

— Fiule, ai uitat pesemne deviza marelui străbun, cruciatul Don Juan Alvara de Villar: "prefer un pur sânge pe care am azvârlit o piele de vițel unui catâr încărcat cu desagi de aur".

Octavio de Villar se uită din nou la ceas. Încă zece minute. Slavă Domnului, scăpa de ochii ațintiți ai doamnei de alături! O femeie de o corpolență indecentă, încărcată de aur — numărul brățărilor și al lanțurilor îl egala pe cel al colacilor de grăsime — și care-i îndreptase de-a lungul întregului traseu priviri lacome, de o maternitate obscenă; privirea nudă, caracteristică femeilor ajunse la o anumită vârstă, în al căror piept opulent inima se zbugiuma intonând romanțe sincopate.

De Villar nu mai văzuse Anglia de patru ani. "Patru ani azi", își zise Octavio, "fac cât un secol din alt ev..." Dumnezeu lepădase stiloul în mâna unui dement care se distra mâzgălind și strâmbând harta lumii după criterii paranoice...

Evident, înfruntări cumplite existaseră dintotdeauna, istoria Europei nu cunoscuse, cât ar pătrunde ochiul cercetătorului de departe în trecut, nici măcar zece ani de liniște deplină, zece ani în care să nu se fi tras un singur glonț, iar oamenii să nu se spintece cu nemilă... Desigur, războaiele purtate de Hannibal, sau Filip, sau Napoleon nu fuseseră mai blânde, mai puțin sângeroase. Diferea doar tehnica de decimare în care nemții atinseseră acum culmile performanței.

"Iată încă o consecință a progresului", surâse amar de Villar, reflectând că în nici un alt domeniu, pe nici o altă felie de viață, oamenii nu se dovediseră mai inventivi decât în aceea de a născoci mijloace de torturare și înlăturare crudă a semenilor lor.

Oamenii suferiseră totdeauna la fel în momentele absolute, căci sclavul caucazian, egiptean ori gal, trăgând la carul roman, n-avea termenul de comparație al lagărelor naziste, ignora fantezia perversă a caznelor Gestapoului. "Doar că individul", filozofă modest de Villar, "își trăiește epoca, *«il s'enfiche éperdument»* de crimele ori suferințele străbunilor, simple poze în manualele de istorie, examene inutile la sfârșit de an. Ce-mi pasă mie de consecințele războaielor punitice sau de ale căderii Constantinopolului...?"

Un membru al echipajului, cu fizionomie anonimă și al cărui accent te împiedica să-i identifice naționalitatea, anunță aterizarea, rugând călătorii să-

și prindă centurile de siguranță.

Octavio de Villar se uită instinctiv pe hublou. Camuflajul îneca Londra într-un ocean de întuneric.

Ora unu și zece. Peste câteva ceasuri era convocat la Cartierul general al Serviciului de informații.

Avionul zvâcnea și azvârlea pasagerii, sugerându-i lui de Villar spinarea nervoasă, zbuciumată a unei reptile.

"În sfârșit, și-au adus aminte de mine..." Așteptase clipa aceasta încă din '38, când Hitler, realizând Anschluss-ul, începuse să-și concretizeze intențiile, până atunci doar prefigurate, de dominație totală a Europei. Urmaseră Etiopia, Cehoslovacia..

După ocuparea Poloniei, Octavio de Villar își pierduse atât răbdarea cât și nădejdea că ar putea fi folositor. "Prea mic, prea neînsemnat..."

Maiorul Edgar Donovan din Serviciul de coordonare a securității britanice — B.S.C. — îl invită să ia loc cu un gest scurt. Se interesă convențional, "cum ați călătorit?", ascultând distrat răspunsul. Avea darul catalogărilor fulgerătoare și acorda un credit primejdios, socoteau superiorii, intuiției, înnăscutei și rutinatei sale cunoașteri a naturii umane.

"Trag mai multe concluzii utile dintr-o singură întâlnire cu persoana care mă interesează, decât lecturând cinci pagini, bătute strâns, de fișă biografică."

Pe a lui de Villar o avea la îndemână. O studiasă cu oarecare scepticism, imediat ce primise dispoziția de la "Micul Bill" să-l contacteze pe tânăr. Avea o neîncredere organică, indiferent de eforturile de cenzurare, de forțare a propriei obiectivități, în seriozitatea latinilor. Pentru foarte saxonul Donovan, descendent al unei familii de juriști puritani, minte organizată, disciplinată de riguroase studii științifice, italienii și spaniolii se confundau cu câteva imagini de ordin plastic și acustic: ghitare, castaniete, evantaie și gondole. Capul de afiș îl țineau fustele. Mai ales cu volane.

"Ai o imaginație prea virtuoasă, bătrâne", îi reproșa «Micul Bill» sau «Bill cel sălbatic», superiorul și prietenul lui. "Acesta-i și motivul pentru care disprețul tău pentru ginta latină ia culori stridente, de carnaval..."

— Eu nu disprețuiesc pe nimeni.

— Nu, râsesse Micul Bill, dar mulțumești în fiecare zi Dumnezeului tău că nu te-ai născut înlauntrul cizmei și că buna ta mamă nu cunoaște Tarantella, dacă știe vreun dans în general...

Maiorul Donovan rememorează datele mai importante ale tânărului.

... descendență nobilă, cu pergamente și blazon încă de pe vremea Isabellei de Castilia. Mama — exponentă a unei vechi, puternice și foarte bogate familii de burghezi. Octavio s-a născut în castelul strămoșesc de la Sevilla. Din 1934 până în '38, urmează la Oxford cursurile profesorului William Scott de la catedra de orientalistică...

Hm! Orientalistică... Tipic pentru un tânăr cu bani, care-și înnobilează mintea cu cunoștințe nefolositoare, de pe urma cărora nu va câștiga nici

măcar o singură liră. Cunoștințe cu circulație în lumea saloanelor, unde se apreciază conversația subțire, acrobațiile spirituale — rentabilitate zero! — campionii replicilor spontane. Conversația, arta regină a secolului al XVIII-lea, când oamenii, păpuși pudrate, înnecați în dantele, existau în pas de menuet. În pas de menuet trăiau, făceau copii și datorii, apoi mureau. Cu demnitate! Gesturile erau grațioase, cuvintele, indiferent de natura lor —declarație de dragoste sau epitaf —, patetice.

Înainte de război, Donovan făcuse o călătorie în Spania. Într-un cimitir din Burgos îi atrăsese atenția un monument care impresiona prin grandoare. O construcție mamut, din piatră, reprezentând un bărbat în mărime naturală cu armură și spada ridicată amenințător, spre cer. Expresia de aroganță, de penibilă trufie, atingând paroxismul, izbutea să depășească ridicolul, căpătând prin scandal măreție. Inscripția era pe măsura personajului: "Aici așteaptă cel mai nobil cavaler, contele Gonzalo de Ulloa, ca Dumnezeu să-l răzbune în ucigașul său".

În vreme ce de Villar își continua relatarea privind călătoria — nara agreabil, vioi, puncta cu humor și observații fine, sugerând în puține cuvinte un clișeu și un personaj — Donovan încerca să ghicească ce oare o fi determinat Intelligence Service-ul să-l racoleze pe tânărul spaniol încă de pe băncile universității? În privința aceasta, referințele fișei erau neconcludente, inventar de adjective elogioase — "inteligent, întreprinzător, cultură îngrijită, onestitate neîndoielnică, vie simpatie pentru tot ce poartă marca made in England: popor, istorie, mod de viață, mentalitate, garderobă. Se îmbracă la Worth...".

Amănuntul, subliniat într-o fișă a unui serviciu de informații, i se păru de o frivolitate inadmisibilă.

Mda, conchise mental maiorul Donovan. Din tot dosarul, faptul că fusese recomandat Intelligence Service-ului de către Dan Ronald, prieten și coleg de studii cu de Villar, agent valoros care acționa azi în Japonia, i se părea cel mai interesant. Dan Ronald își dăduse măsura valorii dovedind acea intuiție specială fără de care un lucrător al serviciilor de informații rămâne un simplu executant, având șanse minime de supraviețuire, odată lansat în arena inamicului. Încă din 1930, Ronald atrăsese atenția Intelligence Service-ului asupra activității primejdioase duse de profesorul de desen Otto Abetz și asupra asociației profasciste înființată la Bruxelles de acesta, "Jeune Europe".

Donovan netezi cu o mână hotărâtă mapa de piele care se afla dinaintea lui. Gestul era grăitor. "La urma urmei, Bill știe ce face." Bănuia însă că hotărârea acestuia de a-i încredința tânărului de Villar o misiune importantă fusese influențată de Dan Ronald cu care se întâlnise acum o lună la Nisa

Surprinse privirea spaniolului și se simți la neîndemână. Avu sentimentul neplăcut că îi ghicise aprehensiunile. "Știi că nu aveți încredere în mine, domnule, dar se pare că nu aveți încotro..."

Donovan întrebă brusc:

— Cu ce vă ocupați în momentul de față?

Un zâmbet fermecător inundă chipul plăcut al tânărului. Donovan trebui să conceedă că se prezenta într-adevăr bine. Un trup cu mușchi fermi, ținută,

maniere și limbă desăvârșite; dacă nu l-ar fi trădat pielea oacheșă, l-ai fi putut lua drept un englez din înalta societate.

— Oficial, cu nimic.

— Și... neoficial?

Octavio de Villar râse:

— Aștept propuneri.

— Cine ar avea prioritate? Primul ofertant sau cel care oferă mai mult?

— Dumneavoastră cum ați proceda?

— Acesta nu-i un răspuns.

— E pe măsura întrebării. Fac eforturi să nu mă simt jignit.

Donovan râse scurt:

— Procedezi înțelept. Reacțiile de fecioară ultragiată nu trebuie să facă parte din instrumentarul de lucru al unui agent de informații. În general, așa zice, nu sunt recomandabile reacțiile, cu excepția celor care-i salvează capul.

— Dacă vă interesează viteza cu care pot mânui un revolver...

— Asta trebuie să vă intereseze pe dumneavoastră. Și totuși, domnule de Villar..., ce ați făcut în acești patru ani de când ați părăsit Anglia? Trebuie să vă fi ocupat cu ceva.

— Timp de un an și jumătate am funcționat în specialitatea mea ca profesor la Universitatea din Madrid. Mi-am dat seama însă că munca aceasta nu e de mine. O pasiune neașteptată m-a îndreptat spre arheologie. Nu vreau să vă plictisesc cu amănunte de specialitate, dar, studiind și făcând cercetări, am ajuns la concluzia că monumentele antice sunt departe de a-și fi dezvăluit în întregime enigmele. Am făcut două călătorii mari în Mexic și Peru, iar izbucnirea războiului a împiedicat-o pe cea de-a treia, planificată în Orient...

— Interesant, foarte interesant, făcu Donovan cu o indiferență atât de evidentă, încât lui Villar îi veni să râdă. Deocamdată, însă, presupun că nu vă puteți relua activitatea. Date fiind personalitatea și atașamentul pe care l-ați dovedit față de Marea Britanie, ne-am gândit să apelăm la serviciile dumneavoastră. Cândva, ați fost de acord să ni le oferiți...

De Villar răspunse repede:

— Atitudinea mea nu s-a schimbat. Așteptam doar să vă amintiți de mine.

— Ei bine, făcu Donovan, se pare că a sosit momentul.

"Se pare", gândi automat de Villar. "Adică nu ești convins..."

Nu, maiorul Donovan nu era deloc convins. Era, în schimb, convins Bill cel mic, canadianul liniștit.

Uite un tip, reflecta adeseori Donovan, de altfel fără invidie, căci se simțea excelent cu el însuși și, dacă ar fi fost să mai trăiască o dată, tot Edgar Donovan ar fi vrut să se numească, un tip care s-a născut cu o lingură de argint în gură. Viața canadianului William Stephenson fusese un șir amețitor de succese, succese răsunătoare, care propulsează individul la distanțe de ani lumină deasupra semenilor săi, imaginația acestora, necesitatea de a admira, de a-și născoci idoli, setea de senzație zeificându-l.

Fericiții care ajung legende ocupă firesc copertele magazinelor și

almanahurilor, pătrund în căminele cele mai umile, mobilează în culori de Hollywood — oare raiul e vopsit altfel? — visele, creează pentru epocă idealul de individ și de izbândă.

Inteligent, fermecător, prosper om de afaceri, inventator talentat, pilot îndrăzneț, sportiv de performanță, fericit în căsnicia cu fiica unui bogat exportator de tutun, el însuși miliardar, Bill cel sălbatic, urmându-și un destin generos, dar dând glas și unui neastâmpăr congenital care-i solicita energia în domeniile cele mai variate, ajunsese la patruzeci și șase de ani un campion al războiului de culise, creierul care coordona și dirija serviciul de informații și "operații speciale" al Angliei și celor două Americi.

Ceea ce-l tulbura oarecum pe Donovan era constanța acestui destin. Juristul puritan din Sussex considera că nu există soartă monotonă și că, raportat la ins, clasă socială, veleități, condițiile în care evoluează, deci păstrând proporțiile, graficul de viață al omului este accidentat, evenimentele nu sunt egale. Și orice existență, cât de meschină, are evenimente, nu lipsesc gesturile actricești ale destinului. Dar acestea nu seamănă niciodată între ele.

— Domnule de Villar, spuse maiorul clipind mărunț din pleoapele fără gene, ca totdeauna când își alegea cuvintele... Ați auzit probabil de armele secrete ale lui Hitler.

Tânărul spaniol încuviință:

— Au devenit de mult secretul lui Polichinelle. Nu-i oare unul din bluff-urile lui Goebbels?

— Din nefericire, nu. Mai degrabă noi am încercat să acredităm ideea unei bufonade, pentru a nu stârni panică în rândurile armatei și ale populației, tradițional fascinate de tehnica germană. Iar propaganda nazistă amenință zilnic lumea cu aceste arme infailibile care, odată scoase pe "piață", vor trâmbița sfârșitul războiului, recte victoria indiscutabilă a celui de-al III-lea Reich, în câteva ceasuri. Pentru a realiza șocul, orice discurs pe temă, că-i aparține lui Hitler sau Goebbels, orice emisiune radio a penibilului lord Haw-Haw continuă cu aprecieri false și funebre asupra capacității industriei de război britanice și americane.

Octavio de Villar îl asculta cu atenție încordată. "Bun, toate acestea le cunoaștem... De la posturile de radio aliate, din presă. Dar ce naiba pot face eu în istoria asta? N-am nici un fel de cunoștințe tehnice, abia fac deosebirea între un Messerschmidt și o barză..."

Întâlni privirea englezului care schiță un zâmbet strâns, fără dinți.

— Probabil că întrebați în ce măsură ne-ați putea fi util...

— Nu vă înșelați deloc.

— Este necesar — necesitate vitală — să forțăm porțile acestui mister. Scopul nu este ușor de atins, dar ne place să credem când ne gândim la inamic, nu și la noi, că nimic nu este inexpugnabil. Pentru a smulge vâlul secretului, luptăm pe mai multe planuri. Dumneavoastră, dacă sunteți de acord, veți fi încă un pion al acestei tentative care trebuie să se finalizeze, repet — obligatoriu — într-un succes.

De Villar, ușor îmbujorat de emoție, se înclină:

— Ce trebuie să fac?

Sigur de efect, Donovan emise sec:

— Să vă insinuați în anturajul amiralului Canaris.

Tânărul de Villar, uitând câteva clipe canoanele educației străbune, iar apoi saxone, care interzic manifestările emotive evidente, rămase cu gura căscată și o scăpă:

— Canaris! Doamne sfinte! De ce nu Isus Christos?

Donovan râse încetișor:

— Am pronunțat cuvântul anturaj.

— Scuzați-mă, nu-i același lucru? Îl vedeți pe bătrânul Wilhelm, jucând popice într-o berărie pe Unter den Linden, unde eventual l-aș putea acroșa?

— Nu, făcu maiorul. Nu-l văd deloc. N-ați avut răbdare să mă ascultați până la capăt. Misiunea dumneavoastră comportă mai multe etape. Prima constă în apropierea de colonelul Kurt von Sundlo.

— Cine-i distinsul personaj?

— Cel mai apropiat consilier al amiralului Canaris, după colonelul Erwin Lahousen — șeful secției a II-a din Abwehr. În ceea ce-l privește pe Sundlo, acesta conduce serviciul special pentru securitatea armelor secrete.

De Villar se foi în fotoliul îmbrăcat în piele cenușie, căutând o poziție comodă, se lăsă pe spate picior peste picior și arboră zâmbetul prințului de Paris: sprânceana stângă și colțul gurii ridicate spre stânga.

— Ce club frecventează acest demn urmaș al nibelungilor?

Donovan răspunse pe același ton.

— Vă interesează cel din Berlin sau... București?

— București?!

— Da. Acolo își petrece convalescența. A fost rănit pe Frontul de est, unde asista la niște experiențe.

De Villar se aplecă deasupra biroului.

— Abandonând gluma, domnule maior, cum vă închipuiți că aș putea aborda un personaj atât de important în ierarhia nazistă?

Donovan râse uscat, neascunzându-și scepticismul:

— Nu *eu* îmi închipui.

— Da, mulțumesc.

— Presupun că, în încredințarea acestei misiuni, dincolo de calitățile evidente de care dispuneți, a cântărit greu faptul că aparțineți aceleiași lumi cu baronul von Sundlo. Nu trebuie eu să v-o spun că, între exponenții familiilor patriciene ale Europei există o solidaritate de tip special, sunt legați de fire invizibile, iar spiritul de clan, de apartenență la o clasă privilegiată și intangibilă, funcționează ferm și fără greș.

De Villar ricană ușor:

— Nu-l cunosc pe baron, dar, scuzați-mă, nu cred că-mi va oferi cheia de la poarta secretelor pentru că, acum o mie de ani, viteazul teuton Hans von Sundlo s-a părut cu mândrul marchiz de Villar. Oricum, eu îmi voi da silința.

— Este tot ceea ce pretindem de la dumneavoastră. Am încercat doar să vă demonstrez că, ținând seama de poziția socială a amândurora, contactul este facilitat. Mai este un factor de care trebuie să țineți seama, dat fiind că

vă avantajează.

De Villar îl cercetă curios:

— Și anume?

— Repulsia românilor pentru ceea ce se numește tristul fenomen al fascismului. Veți evolua la București pe un teren favorabil din toate punctele de vedere. Veți fi sprijinit, ajutat. Există acolo un puternic front patriotic ce întrunește cele mai importante și diferite grupări și personalități politice. Faptul că, de la rege până la ultimul cetățean, hitlerismul e detestat înseamnă foarte mult, asigură, în principiu, șanse oricărei acțiuni îndreptate împotriva naziștilor.

— Să sperăm! Se mai pune o problemă. Bănuiesc că Sundlo nu se află singur în România. Este, probabil, înconjurat de o gardă care ridică în jurul lui zid de fortăreață.

— Va trebui s-o străpungeți.

— Ce l-a determinat să aleagă România?

Donovan zâmbi:

— Vă va spune el însuși. Deci, sunteți de acord?

De Villar dădu hotărât din cap.

— Perfect. Acum vom discuta detaliat în ce constă misiunea dumneavoastră.

Când clopotele de la Big Ben anunțară londonezilor ceasurile 12, Octavio de Villar se întoarse la hotel. Urcă în apartament fără să dejuneze. În mai puțin de o oră trebuia să fie la aeroport. Își imagina vizual cursele pe care avea să le parcurgă în următoarele trei zile, zigzag pe harta Europei: Londra-Cadiz-Nisa-Paris-București. București — capitala României și cea mai veselă din Balcani. Regat Dinastia — Hohenzollern de Singmaringen, țara însă eminentamente francofilă. Anexarea Austriei, ocuparea Cehoslovaciei și a Poloniei, prăbușirea tuturor alianțelor — avertismente dure. O dată cu abdicarea lui Carol al II-lea și învestirea lui Antonescu cu puteri depline, România, oricum blocată pe pactul de neagresiune încheiat de ruși cu nemții în '39, ajunge subordonată intereselor agresive ale celui de-al III-lea Reich. Dictatul de la Viena îi mutilează harta. Luptă subterană pentru răsturnarea dictaturii și fățișă pentru redobândirea teritoriilor pierdute. Și mai ce? A... petrol, cărbune, minereuri, grâu, trambulină spre Rusia sovietică. Și? Aici își petrece vacanța baronul Kurt von Sundlo, amicul lui Canaris. Reședință temporară: Hotel Athénée Palace.

I se părea că știe destul.

Hotărâseră ca, în zilele ce le vor petrece împreună, să fie unul pentru celălalt, simplu, Kurt și Elvira, să renunțe la pronumele de reverență. De asemenea, să nu existe program prestabilit.

"Să facem tot ce ne trece prin minte într-un moment sau altul! Să putem să ne răzgândim! Să mergem la Moși, să mâncăm floricele și să sugem acadele roșii și să ne dăm în bărci, deși ne gândiserăm doar cu un ceas înainte la o seară Wagner..."

Ochii Elvirei Manu sclipeau de tinerețe, o tinerețe pusă pe pozne, de care peste ani râzi cu nostalgie: ce copii eram! Isprăvi care, la vârsta uniformei stricte, a numărului matricol, a părului strâns în fileu ți se par extraordinare, pline de scandal și tocmai de aceea extrem de shocking: o țigară egipteană șterpelită din cutia de argint din salonul mamei și fumată pe ascuns cu gesturi de cinema împreună cu Lisette, colega de bancă, sentimentală și colecționară de maxime franțuzești și romane picante: *Les demi-vierges* a lui Prévost, sau scandalosii Dekobra și Pitigrilli, citiți în clandestinitate și camuflați vara în sertarul cu galoși al cuierului, ori în soba de porțelan vieneză, iarna în coperta manualului de latină de anul trecut; tot cu gustul fructului oprit, spectacolele deocheate ale lui Pipi Georgescu, riscând întâlniri nedorite cu fiarele corpului didactic și consecință directă — exmatricularea.

— Să facem tot ce ne trece prin minte, repetă Sundlo.

— Da. Perspectiva nu te stimulează?

Kurt zâmbise cu îngăduință paternă:

— O spui cu atâta poftă, încât îmi închipui că nu prea ai avut ocazie în viață s-o faci. E atâta dor de "altceva" în ceea ce spui, încât mă simt emoționat.

— De ce?

— Intuiesc un trecut plin de bariere care țin în general de o disciplină impusă de alții. O situație nu prea plăcută, mai ales când se permanentizează.

Elvira îi strecură o privire iute. Răspunse cu indiferență:

— Am avut într-adevăr o copilărie și o adolescență destul de rigide.

— Întrebarea imediat următoare, surâse Kurt, ar fi: și mai departe?

Coordonatele existenței tale au suferit același regim de constrângere? Nu, întrebarea n-am formulat-o decât ipotetic. Sunt neamț și, în general, noi respectăm contractele. Nu te uita la Hitler care are totuși scuza că nici omologii lui europeni nu-și consideră mai onest cuvântul. Am reținut deci, draga mea, că ne-am interzis orice investigații. Sunt decis să respect înțelegerea.

Elvira îi întinse brațul:

— E bine, Kurt. Așa e bine. Și chiar dacă se vor ivi întrebări sau nedumeriri, curiozități care stânjenesc — în circa două săptămâni de intimitate pot scăpa, sunt inerente — n-avem decât să nu răspundem.

— Am fost din prima clipă de acord cu această condiție, așa cum — zâmbi — am acceptat de la bun început ca tu să ai dreptul absolut de inițiativă, iar eu, eventual, de sugestie. O singură chestiune, și promit că va fi ultima, vreau să mi-o lămurești.

Elvira Manu îl privi ușor neliniștită.

— Da, Kurt.

— Vrei să-ți păstrezi taina și-ți respect dorința. Nu înțeleg însă paradoxul! Pe de o parte mister, pe de altă parte afișarea fără rezerve a unei camaraderii pe care puțini o vor considera ca atare, dar acesta este un subiect tabu. Mă interesează un singur lucru: cum trebuie să mă comport eu, în eventualitatea unor întâlniri nedorite? Faci parte dintr-o anume lume, unde oamenii se cunosc între ei, viața lor, chiar fără a fi oficială, rămâne publică.

— Voi evita asemenea întâlniri.

Sundlo surâse ca în fața unui copil mic:

— După cum ne comportăm, aş zice că dimpotrivă! Venim neîndoielnic în întâmpinarea unor asemenea situații.

— Kurt, lasă totul pe seama mea. Dacă vom fi totuși forțați la vreo justificare față de un terț, voi vedea atunci ce-i de făcut. Pentru mine, acum, un singur lucru este important. Ți-l pot spune cu toată sinceritatea pentru că ai destul bun simț ca să nu consideri că-ți fac declarații.

— Știu ce vrei să-mi spui. Te simți bine cu mine. Și eu completez: ne simțim bine.

— Mi se pare extraordinar pentru doi oameni de o anumită vârstă care se cunosc numai de câteva zile.

Era ora prânzului, arșiță, și beau bere Azuga pe terasa Continentalului. Elvira nu se fardase, și căldura, îmbujorându-i paloarea, îi înfrăgezise obrajii. "O femeie", își zise von Sundlo, "trebuie să fie foarte tânără pentru ca transpirată să nu-ți repugne."

Elvira, cu buza superioară ușor îmbrobonată, într-o rochie albă de olandă și accesorii de pai bleumarine, părea, dimpotrivă, proaspătă și atrăgătoare.

Von Sundlo se gândi instinctiv la Manja... Și-o imaginează acum, aici, în fața lui — o debandadă de bucle negre, foarte scurte, nasul în vânt, ochii rotunzi, copilăresc mirați, cu o tușă exciting de parșiv, toaletă bruscată ca și gesturile, și glasul cu imperative de fetiță răzgâiată.

Era proastă, excentrică și adorabilă. Dar atât de adorabilă, încât nimeni nu băga de seamă că fata asta grațioasă emitea enormități, în cel mai bun caz platitudini. Eternele lor discuții:

— Draga mea, o doamnă adevărată se îmbracă sobru pe stradă sau într-un restaurant. Toaletele excentrice sunt pentru mari recepții, supeuri, baluri. În orice caz, pentru după unsprezece noaptea.

— Am timp pentru rochie neagră și perle la patruzeci de ani. Și toată lumea mă asigură că-mi stă bine tot ce pun, că mi-am găsit genul. Cred că ești gelos, Kurt.

Gelos... Hm! Poate convențional... Dar neîndoielnic era că Manjei, într-adevăr, îi stăteau bine rochiile smintite, împerecherea imposibilă de culori, sfidarea oricăror reguli obligând la o corelație strictă între toaletă și ceasul zilei. Apăruse astfel, înregistrând un succes boeuf, pe plaja de la Monte-Carlo în costum de baie cu paiete și halat de tul, stârnise aplauze și admirația sughițată a lui Hitler, arborând la simandicosul bal anual, care sărbătorea puciul din '33 de la München, un costum tirolez...

Ridică ochii speriat. Căzuse pe gânduri. Cât timp? Un minut? Două? Trei?

— Te rog să mă ierți, te-am neglijat.

Elvira zâmbi blând și cochet în același timp.

— Te gândeai la o femeie... Nu, nu sunt geloasă. Îmi pare rău doar că o făceai fără plăcere. Aveai o expresie atât de cruntă!

Colonelul von Sundlo își pleacă privirea.

"Orice femeie e geloasă, chiar dacă nu te iubește, când în prezența ei admiri sau te gândești la alta.."

— Încă o dată, te rog să mă ierți. Uneori ne năpădesc amintirile. Din păcate, mai totdeauna, cele neplăcute.

— Vina, zâmbi Elvira, chiar neintenționată, îmi aparține. Prezența mea ți-a readus în memorie probabil anumite clișee.

Von Sundlo îi sărută mâna.

— Prin comparație... O comparație care te avantajează.

Elvira Manu clipi mulțumită.

— Thank you, Kurt. Știu că sunt o proastă, dar chiar și azi, când nu mai sunt o codană, îmi plac cuvintele grațioase. Am o propunere...

— Merg pe ne-ve!

— Ce-ai zice să plecăm câteva zile, poate o săptămână sau cât vom avea chef, la mare? Căldura a devenit imposibilă la București și cred că nici bietului tău spate nu i-ar strica niște băi de soare.

— La dispoziția grațiozității voastre...

Ochii Elvirei Manu îl învăluiră într-o privire caldă.

— Spune-mi, Kurt, te porți totdeauna la fel de încântător cu femeile?

Von Sundlo surâse cu buzele strânse:

— Pot să-ți spun că, de câte ori am făcut-o, am pierdut.

— Cu mine nu ai ce pierde, șopti Elvira.

— Da, pentru că totul e dinainte pierdut. Cărțile au fost împărțite fără să le fi tăiat. Deci, din start, nici o șansă.

— Ba da!

— Care?

— Avem douăsprezece zile înainte. Să bem pentru... pentru frumusețea lor!

O femeie înaltă, suplă, de o eleganță care în general taie răsuflarea, nu atât datorită inventarului de obiecte în sine, ci prin ceea ce sugerează și stimulează imaginația, însoțită de un maior de aviație neamț, se opri la intrarea terasei, cuprinzând-o cu o privire nehotărâtă. Adresă câteva cuvinte însoțitorului și se îndreptară spre o masă liberă.

Von Sundlo se ridică și o salută cu reverență sobră. Femeia răspunse cu un aer de surpriză bine jucat, "nu știam că ești la București...". Îi strecură o privire indiferentă Elvirei, în care puteai desluși acul, minisecunda de atenție concentrată ce nu se vrea descoperită, apoi păru să nu le mai dea atenție.

— Doamna stă ca și noi la Athénée Palace, constată Elvira pe un ton care excludea orice dubiu.

— Da, știu.

"Știu că știi", și-i fu recunoscătoare că n-a încercat s-o mintă. Era a treia oară când o întâlneau, chipurile fără ca ea să-l vadă, și de fiecare dată înregistrase la Kurt o crispă aproape insensibilă. Fusesse încredințată că cei

doi se cunosc.

Desigur, Elvira nu era o femeie absurdă, ea însăși preconizase o aventură estivală cu motto categoric — discreție reciprocă și absolută —, dar aprecia lealitatea dintre parteneri, indiferent de natura relațiilor; minciuna, chiar fără gravitate, în raporturile diurne o indispucea.

"Dar de ce ea, își urmă gândul Elvira, a simulat neașteptatul, surpriza?"

— Pare o femeie interesantă.

Gura nervoasă a lui von Sundlo se strâmbă ușor:

— Nu pare. Este.

— O cunoști?

Neamțul făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Da... Cred că da.

Elvira râse:

— Faci pe misteriosul?

— Mi-am cântărit cuvintele. Când afirm despre cineva că-l cunosc, înțeleg mai mult. Am întâlnit-o la două recepții la Berlin și, de fiecare dată a trebuit să-i fiu prezentat. Am probabil o figură anonimă.

Elvira Manu îl cuprinse într-o privire și zâmbi:

— Știi la fel de bine ca și mine că nu-i așa. Se uită ușor peste umăr la masa cealaltă: Are o prezență care se remarcă. Imposibil să treacă neobservată, chiar într-o zi de Derby.

Von Sundlo râse mușcător:

— Face totul ca să fie observată. Se îmbracă totdeauna în negru, ca să-și exagereze zveltețea, de unde și cognomenul — Pantera. Și-a construit o față de sfinx, de o imobilitate studiată, pe care ochii, aproape imposibil de strălucitori, fac efect. Bănuiesc că folosește cantități de beladonă.

Elvira își muie buzele în pahar.

— Nu ți-e prea simpatică.

— Ai ghicit. Nu-mi plac persoanele... îngrijorătoare.

— Nu sunt sigură că te înțeleg.

— Persoane cărora le este de-ajuns să apară undeva, pentru a crea un indefinit climat de neliniște. Parcă ceva primejdios și inevitabil plutește în aer.

— O persoană malefică, râse Elvira. Totuși nu mi-ai spus cine e.

Von Sundlo răspunse cu vădită neplăcere:

— Se numește baroana Edith von Kohler. O aventurieră cu oarecare stil. Cosmopolită, relații foarte diverse pe toate cele cinci continente, acces la cancelaria lui Hitler. E verișoara lui Himmler, iar aici, la București, are cheia de la dormitorul lui Killinger și a marelui vostru industriaș Malaxa. Una dintre acele figuri pe care războiul le născoceste sau, mai bine zis, le scoate din anonim, le dă ocazia să intre pentru un timp în farul istoriei. Cea mare ori cea mică.

Elvira își scoase un fir de păr din ochi.

— Istorie mare și mică. Mă amuză diferențierea.

— Realitatea e totdeauna amuzantă. Totul e ce fotoliu ai. Au existat mulți generali viteji. Napoleon a rămas în istoria cea mare. Ceilalți au făcut

epocă pentru contemporanii lor, oamenii și-au amintit de ei cinci-zece ani, mult o generație. Această felie de timp aş numi-o eu *petite histoire...* Spune-mi, draga mea, vrei să continuăm pe tema baroanei?

Elvira își scutură capul. Râse mut, arătându-și doar dinții:

— Nu, dragul meu, cred că e tocmai de-ajuns, ca să nu-ți vină poftă să mă bați... Deci, stimate domn, în următoarele zile vom face băi de soare.

— Mai încap discuții?

— Mă bucur... N-am fost la mare, mă refer la litoralul românesc, de când eram elevă în ultimul an de liceu... Trebuie să vorbim cu Stănescu, directorul hotelului. Să vedem ce ne recomandă el.

— Am văzut tot felul de prospecte la hotel în legătură cu litoralul.

Elvira ridică din umeri...

— N-am încredere în publicațiile românești de reclamă. Sunt la fel de mincinoase ca și cele finanțate de bietele pensiuni vieneze.

Râse încetișor, iar ochii prinseră din nou expresia aceea specială care-l încânta pe Kurt. Era privirea unei femei mature, cu multă experiență, dar care mai știe să râdă cu hohote, să se bucure de viață "cu aceeași poftă" — asta era imaginea când îi vedea dinții sănătoși — "cu care ar fi mușcat dintr-un măr mare, plin de sevă".

"Am să comand un coș cu mere", gândi Sundlo, "și am s-o rog să le mănânce pe toate în fața mea.."

— S-a întâmplat în '37... Ce te uiți la mine? Vorbeam de reclama pensiunilor vieneze... Ne... mă îndreptam spre expoziția de la Paris.

Kurt înregistră bâlbâiala cu un clipit ceva mai des: "Ce copii suntem! Era firesc să nu meargă singură la un bâlci mondial..."

— ...Am oprit o noapte la Viena, Orașul — *full* de străini, imposibil de găsit o cameră la un hotel decent *Bref*, am naufragiat într-o pensiune de pe Maria Hilfer Strasse. Nu mai intru în celelalte amănunte — lipsa de canalizare, încăperile separate cu paravane, în fine, tot tacâmul mizeriei mic-burgheze lustruite. Rețin în mod special că reclama amenința cu mese pantagruele și rafinate și, textual, "mic-dejun copios".

— V-au dat probabil ceai și chifteluțe de cartofi.

— Să nu exagerăm! Țsta era dejunul. Dimineața ne-au răsfățat cu o cană de lapte, o chiflă, zece grame unt și una bucățică zahăr. O a doua se plătea separat.

— Sunt săraci, draga mea.

— Zgârciți, spuse sec Elvira.

Von Sundlo cedă cu un zâmbet.

— Bine, zgârciți. Luăm cafeaua aici?

— E prea cald... Mai bine la noi.

Când ajunseră la hotel, von Sundlo se opri câteva clipe la recepție, reclamând unele defecțiuni la sistemul de apel din cameră.

Recepționarul, un bărbat foarte tânăr și frumușel, luă notă atent.

— Vom remedia imediat. O clipă, domnule colonel. Ați fost căutat de Nisa, la ora — se uită în registru — 11,30.

Von Sundlo întoarse iute capul, cu o mișcare de cal năvălaș care nu-i

scăpă Elvirei. Întrebă morocănos:

— Există vreun mesaj?

Tânărul surâse, încercând să fie spiritual:

— Nu. Doar o semnătură. Baroana Kurt von Sundlo. Va reveni.

Directorul Aristide Stănescu îi lăsa pe cei doi să se îndepărteze și se repezi la recepționar. Îi strecură printre dinți, mușcându-și cuvintele:

— Imbecilule! Când îl vezi cu dama, îi transmiți bezele și mimoze de la Nisa?

Elvira mirosi gânditoare aroma cafelei.

"Baroana Kurt von Sundlo... Mama?... Soția?..."

***

Edith von Kohler lăsa stiloul, un Parker subțire de aur, pe scrisoarea întreruptă. Își trecu degetele subțiri peste pleoapele viorii și se ridică, își alegea o țigară egipteană cu opium din cutia de argint de pe scrin, își turnă încă un whisky — *very strong*, al unsprezecelea, dar era miezul nopții, iar cupele de șampanie, băutură de protocol, nu intrau la socoteală — și se opri în fața oglinzii, o oglindă toaletă, de fapt, ocupând tot peretele de la picioarele patului și prevăzută cu două urechi, care îngăduia privitorului să se vadă panoramic. Dedesubt, pe consola de sticlă mată, strălucea orgie de aur, argint, onix, baga și cristal, seturi de toaletă, flacoane, vaporizatoare, etui-uri, produsele cele mai rafinate ale uneia dintre cele mai importante ramuri ale industriei franceze — cosmetica. Firmele concurente — Coty, Lanvin, Chanel, Arpège, Mury — în exponate încântătoare, adevărate bibelouri, unde finețea și calitatea produsului erau egalate de fantezia și esteticul ambalajului costisitor, coexistau pe toaleta baroanei, colaborând la desăvârșirea și stilizarea unei înfățișări oricum deosebite. Edith von Kohler era la fericita vârstă când artificiile își merită prețul, subliniază, adaugă strălucire, creează gen.

Vărul ei, Heinrich Himmler, ministru de interne în cel de-al III-lea Reich, surprinzându-i într-o zi budoarul din vila pe care și-o ridicase în împrejurimile Berlinului, constatase ironic:

— Draga mea, nu s-ar zice că în intimitate ai o atitudine tocmai patriotică! Consumi motorina și muzica gangsterilor, încurajezi industria ușoară a putredei Franțe, iar penultimul tău amant a fost un fiu al perfidului Albion.

— Dragă Heinrich, replicase Edith, dacă aș bea Schnaps, mi-aș roși buzele cu hârtie de la lozincile naziste, mi-aș unge părul cu brilliantină Edelweiss, aș umbla în ciorapi de bumbac și aș împărți grajdul cu vreun vlăjgan care miroase a sudoare și usturoi, te-ai fi dispensat de serviciile mele.

— Ai fi dăruit, în schimb, patriei germane cinci, șase fii.

— De ce nu o duzină, ca vaca aia de Gerda Bormann?

— Gerda are toate motivele să se mândrească. O adevărată femeie germană. Un ideal spre care trebuie să tindă toate tinerele noastre fete.

— Splendid ideal! Șorț, economie la zahăr și chibrituri și lenjerie fără elastic. Se fac copii mai repede. A, am uitat citatele geniale ale Führerului!

— Mă îngrijorezi, Edith, mă întreb dacă nu ar trebui ca tu să fii internată într-un lagăr de reeducare, după un prealabil examen psihiatric.

Baroana râse, suflându-i fumul în față:

— Nu fă pe idiotul cu mine, Heinze! Păstrează fraza asta frumoasă — gargară cu zvastică, cum ar spune puținii germani de bun simț care vă supraviețuiesc — pentru discursuri.

— Ești cea mai putredă reacționară de factură iudeo-comunistă pe care am cunoscut-o.

— Ai cunoscut tu mai multe, doar că fetele au știut să-și țină gura.

— Voi raporta această discuție Führerului. Este obligația mea. De altfel, am tot dreptul să mă îndoiesc de loialitatea serviciilor tale.

— N-ai să mă raportezi pentru că nu-ți convine să-i spui patronului că ai în familie o persoană inteligentă care, dacă hârtia folosită de gazetele naziste ar fi mai de calitate, ar ști să-i acorde singura întrebuintăre posibilă. Cât despre lealitatea mea, n-ai de ce să încerci neliniști. Îmi place să fac parte din echipa câștigătoare. Câștigă în general cretinii. Hitler e cretin, deci Hitler va câștiga. Quod erat demonstrandum!

Edith von Kohler își deschise chimonoul negru pe poalele căruia își înnodau cozile doi păuni paietăți. Îi plăcea să se admire goală — toaleta oglindă făcea notă aparte față de mobilierul Louis XIV al hotelului, fusese comandată special după schița ei — și se simțea încântată că trupul filiform părea geamăn, pe nuanță ivorie, cu al faimoasei Josephine Baker.

Luă o înghițitură de whisky și zâmbi unei amintiri "deocheate", ar fi zis ipocritul de Heinrich. Exista la Paris, prin anii '32, în Place Blanche, un bordel celebru — *Le perroquet vert*. Una din pensionare, o mulătră picantă, copiasse întru totul personalitatea excentricei Baker — vestimentație, obiceiuri trăsnete, gestică, folosind evident și numele. Micii burghezi naivi din provincie, străini sau *des blanc-becs*, cu portefeuilles-uri bine asortate de papa, plăteau averi pentru a cumpăra dezmiertările "Josephinei Baker", de fapt o Daisy născută în Passy, cu bunici în Tombuctu...

Încercase chiar să reitereze la Paris fantezia adevăratei Josephine care, cu ocazia unui turneu în România, descinsese la restaurantul Capșa, din București, într-o trăsurică ușoară trasă de doi struți. Poliția franceză însă, mai puțin degustătoare de clișee exotice, sau, chestiune de humor, oprise echipajul pe Champs-Élysées doar după două sau trei sute de metri de senzație.

Edith își puse paharul la îndemână pe micul secrétaire și reluă scrisoarea.

"...Printre altele constat, dragă Heinze, că devii lingușitor. Adevărat, o panoplie — cusururi sau calități — nu-i niciodată completă, iar tu ții la cantitate... Ca să știi la ce mă refer, mă grăbesc să precizez: Îmi scrii că, deși colonelul von Sundlo, care-și petrece o vacanță de convalescent neașteptată

și smintită în România, este supravegheat continuu de ogarii voștri cei mai fini — *fins limiers* la Gestapo, iată o noutate cu care Times și New York Herald Tribune ar sparge recordurile de tiraj! — ai mult mai multă încredere în instinctul meu infailibil, în «cunoașterea naturii umane pe care am dobândit-o în urma unei vieți bogate în experimente». În consecință, îmi ceri să-l spionez pe baron, să-i spionez pe proprii lui spioni și, dacă-mi mai rămâne timp liber, probabil pe mine însămi.

Detest oficiile de slujnicuță care iscodește viața stăpânilor prin gaura cheii de la dormitor, dar, de astă dată, ai reușit să găsești argumente mai inspirate decât baloanele de bâlci ale lui Goebbels despre datoriile sfinte ale fiecărui german — germană, soldat fiecare fără excepție, pe palma lui de loc, fie că face pâine din făină amestecată cu ghips și tărațe pentru viteji candidați la veșnicie de pe frontul de est, o îngrijește de gălci pe bătrâna mamă a lui Hans, răpus de gerurile Rusiei, mâncătoarea de oameni, sau de gloanțele partizanilor sârbi. Argumentul tău mi-a muiat inima, în urma sejourului pe Costa del Sol bugetul meu fiind deficit. (Apropo, mizez pe lealitatea ta — nu de fruntaș nazist — ci de rudă iubită; sper să nu-mi joci vreun renghi cu lire măsluite de Naujocks.)

Și acum, observațiile mele despre baronul colonel Kurt von Sundlo:

Concediul pe care și-l consumă în România nu e atât de smintit pe cât ți-l închipui tu. Țara e foarte frumoasă, cu o natură diversificată, care face la tot pasul cu ochiul aparatelor noastre Kodak și atât de bogată încât, cu toate servituțile impuse de către noi, prieteni și protectori, războiul nu i-a schimbat culorile. Pur și simplu nu-l simți: pe stradă, în magazine, în restaurante, la recepții. Curg fluvii de șampanie și de briliante, caviarul se mănâncă cu lingura, toaletele semnate de cele mai șic case pariziene inundă bulevardele și până și bordelurile de mâna a doua duhnesc a Coty și Mon Rêve, seratele se țin lanț. Atmosfera de sărbătoare — evident, în anume cercuri — este atât de stridentă, încât începi să te gândești cu îngrijorare că, în culise, în ganguri ori în subteran mocnește, se pregătește ceva. Dar asta este alt aspect și, pentru ceea ce oferă aparent Bucureștiul în momentul de față, găsesc că von Sundlo, rămânând în perimetrul Europei, n-ar fi putut alege mai inspirat o oază de agreabil refugiu.

Mai interesantă mi se pare metamorfoza pe care a suferit-o într-un răstimp extrem de scurt. L-am cunoscut toți ca pe un individ uscat, fără haz, auster, bărbatul imposibil al unei singure iubiri. Rămân la convingerea că marea lui dragoste a fost Dagmar, iar moartea ei a constituit cea mai cumplită lovitură din viața lui. Nu credeam că baronul ar mai putea fi rănit vreodată la fel de greu. Cea de-a doua căsătorie a lui, cu Manja Wiseman, păpușica vicioasă, a fost un simplu și eronat calcul în vederea continuității numelui von Sundlo. Bănuiesc că și-a dat foarte curând seama de greșală. În ultimii ani, baronul a căpătat facies-ul caracteristic al dezabuzatului.

Ei, bine, Heinrich, ar merita să-l vezi acum, ca să crezi din nou în poveștile cu zâne! De câteva zile se afișează cu o femeie pe care eu o socot deosebit de primejdioasă din toate punctele de vedere.

În primul rând, exercită asupra baronului o vrajă de care cred că nici

măcar nu e conștient. E cu totul alt om: din nou tânăr, vesel, privirea mereu cârtitoare ori, în cel mai bun caz, absentă, a devenit deschisă, luminoasă, pare că și-a smuls ghiociei de la tâmplă și i-a înfipt la butonieră. Imaginează-ți-l pe țeapănel colonel von Sundlo râzând cu hohote, bucurându-se de divertismente ieftine la bălci, dansând, iubind...

Vraja, căci von Sundlo pare fermecat, se datorează în mare parte personalității acestei femei care nu e o coristă oarecare, oxigenată, cu gurița mirată în formă de O. Dimpotrivă! E o femeie matură, în jur de patruzeci de ani sau puțin peste, de mare alură, fără să fie neapărat frumoasă. Gen «la grande bourgeoisie française», cu o tușă de boemă artistică de bună calitate care dă grație, îndulcește genul, iar, pentru a-l fi cucerit pe baron, așa cum îl cunosc, presupun că dispune de interesante resurse spirituale.

Lovitura de grație însă, care l-a făcut K.O. pe von Sundlo, pot paria pe ultima mea marcă, robindu-l pe veci acestei femei, este asemănarea izbitoare dintre ea și Dagmar. Când am văzut-o prima oară alături de el, am avut un adevărat șoc! Dagmar, în ediție ușor retușată — mai multă siguranță, o prezență mai elegantă și rafinată — dar, Dagmar! Același chip inteligent, mult interiorizat, același profil, aceeași poziție a gâtului de parcă ar înota cu capul afară, același mers unduos, aceeași gesticulație discretă, administrată în pensionatele scumpe din Elveția, aceeași vârstă, aceeași, aceeași, Dagmar!

Din mrejele unei asemenea femei — devine pur și simplu fatalitate în viața lui! — baronul nu va scăpa niciodată. Iată de ce persoana ei ar trebui să vă îngrijoreze. Nu văd decât două posibilități: imixtiunea ei în existența lui von Sundlo este fie opera Intelligence Service-ului, fie a Serviciului de informații românesc! Dacă da, amicii noștri nu-s proști și, ajutați de un noroc fantastic — nu găsești în fiecare colț de stradă o sosie a lui Dagmar — au preparat singurul cocktail din care von Sundlo se va grăbi să-și astâmpere setea. A doua ipoteză, ne aflăm în fața unei simple coincidențe, poznă a destinului.

Deocamdată, știu doar că persoana se numește Elvira Manu. (Manu, m-am informat, e o familie de boieri vechi, cu ramificații în Muntenia și Oltenia.) După comportament, s-a bucurat de o educație îngrijită. După dezinvoltură și aspectul vestimentar, dispune de cel puțin un venit confortabil.

Am dat dispoziție aici oamenilor noștri (în români n-am încredere) să culeagă informații cât mai ample. Tu acționează în același sens. Părerea mea este că, dacă există cel mai mic indiciu că ar fi o agentă infiltrată de aliați, Elvira Manu va trebui lichidată fără șovăială. Von Sundlo, oricât de incoruptibil, nu va rezista acestei femei..."

Un apel telefonic întrerupse din nou scrisoarea baronei Edith von Kohler.

***

Garsoniera fusese închiriată pe Bulevardul Brătianu în binecunoscutul, pentru bucureșteni, block-house Ferekide. Construcția era alcătuită din trei

corpuri orientate într-un patruleter știrbit de o latură. La parter se aflau un coafor, o frizerie și un magazin de coloniale și delicatese, iar curtea interioară avea corespondență printr-un gang larg, totdeauna vântos, cu strada Vasile Conta.

Garsoniera, în felul ei, era clasică, sute de exemplare asemănătoare putând fi întâlnite în blocurile stil cubist ridicate mai ales în centrul Capitalei în perioada interbelică. Compuse dintr-o singură piesă, de obicei spațioasă și elegantă, un vestibul, o baie strălucitoare, bine utilată — nu lipsea niciodată bideul — și eventual un balconaș cochet à la Romeo și Julieta, aceste mici locuințe fuseseră concepute cu o destinație precisă, mai târziu uitată. Astfel, generațiile ulterioare aveau să se mire neîncetat de "capsomania" arhitecților care proiectaseră aceste locuințe *single*, cu risipă de spațiu și dichis, vitregindu-le de bucătărie — măcar o chicinetă, acolo! — debarale și alte atenanse indispensabil gospodărești.

În realitate (și aceasta puținii o cunosc, cei mai tineri fiind azi septuagenari), garsonierele în cauză răspundeau necesităților a două categorii de persoane. Erau solicitate de persoane singure, celibatari încăpățânați, văduvi sau văduve de o anumită vârstă și dispunând de venituri substanțiale (chiriile nu erau deloc comode) și cărora prezența ori absența dependințelor le era absolut egală. Acești oameni nu-și făceau nici măcar o cafea acasă, luau masa la restaurant și schwartzul la Capșa și Corso, ori erau serviți la domiciliu de către băiatul trimis de patron cu sufertașele calde. Oameni care stăteau în genere puțin acasă, consumându-și existența în vizite, localuri, la joc de cărți.

Cea de-a doua categorie de chiriași, având pondere certă pe lista locatarilor, o constituiau "plaisiriștii", bărbați de toate vârstele, ofițeri, oameni de afaceri, negustori din provincie sau Capitală, rentieri și funcționari superiori, liber-profesioniști care angajau aceste garsoniere sub identități fictive. Aici puteau petrece cu discreție și nestingherit, camuflându-și viciile, aventurile, relațiile sentimentale clandestine. Cei cu posibilități mai modeste suportau în doi sau trei cheltuielile, cheia plimbându-se de la un beneficiar la altul, în funcție de ocazii. Evident că nici pe plaisiriști nu-i preocupa depozitarea murăturilor, fiertul rufelor sau prepararea unei tocănițe cu ceapă tăiată mărunt.

Iar Aristide Stănescu, directorul de la Athénée Palace, dispunea de suficiente resurse financiare pentru a-și îngădui folosința garsonierei în exclusivitate. O închinase cu doi ani în urmă, când începuse dragostea cu Nina — Ninon pentru clientelă — și o instalase elegant, cu mobilă de la Lengyel.

Părea curios, dar Aristide Stănescu, bărbat de patruzeci de ani, frumușel, descurcăreț, dotat cu suficientă cantitate de vino-ncoa pentru a alimenta insomniile în așternuturi fierbinți, răscolite de neliniști, doar cu o singură pernă, uns cu toate alifiile hotelului supraselect, iubea pentru prima oară în viața lui. Chiar și perioada primei adolescențe, când băieții se îndrăgostesc de eroina vreunei cărți, de actrițe, de prietena mai tânără a mamei, de o verișoară sau, pur și simplu, de o imagine întrezărită fugară,

Aristide o traversase calm, fără vise zbuciumate, fără cearșafuri umede și mototolite, fără ideal. Idealul cu portret concret, construit la paisprezece-cincisprezece ani, căutat și visat uneori chiar și la tâmplă căruntă și în locul căruia viața poruncește de obicei contrariul absolut.

"...Visam, domnule, un înger aerian, cu păr d-ăla mătăsos à la Eminescu, diafană până și la baie, adică vreau să zic că nici nu-ți poți închipui că are vreodată treabă acolo, fragilă și ușor atinsă de tuberculoză — dădea romantic, mă înțelegei — care să plutească imponderabilă prin viață, prin odăi, să nu-i auzi pașii. Cocuța, nevastă-mea, tropăie ca un vardist, cu un singur brânci mă catapultează la Chitila, în cap parcă n-ar avea păr, ci ghem de lițe încurcate..."

De aceea Aristide acceptase cu indiferență căsătoria aranjată de taică-său, Nae Sacâz, zis Sperie-Pește.

Cârciuma părintească, mai bine zis strămoșească, situată pe Calea Șerban Vodă între sălcii despletite pe malul lacului care mai târziu avea să devină una din atracțiile Parcului Carol, se bucurase cândva de mare dever. Era frecventată mai cu seamă de mahalagiii cavafi, tăbăcari și cărămidari, dar și de fețe mai simandicoase ispitite de saramurile celebre de baboi clătiți în căldări de vin și azvârlți apoi pe grătar, de renumita pastramă și de plăcintele cu carne ale lui Sacâz. Jumătate de veac se scursese însă de când primul Nae Sacâz și primul Sperie-Pește dăduse cep unei afaceri splendide. Cu anii însă, faima rateșului pălise, iar în '33, când Aristică se întorsese de la Budapesta, falimentul opintea să-i tragă obloanele. Bătrânul, pentru a se menține la suprafață, o găsisese la repezeală pe Aurora, fata unui bodegar pricopsit din Vergului și care, deși știa că Sacâz — acum Stănescu, gustul onomastic subțiindu-se de-a lungul generațiilor — e ifiliu, se simțea înnobilit de un ginere care "poți să mă crezi sau nu, domnule, a studiat hoteliera la Budapesta și în nemțime..."

Aurora, subțirică, drăgălașă, cu trăsături mici și obrăjorul rotund pierdut într-un nimb de zuluși aurii, după zece ani devenise oconiță bine împlinită, cu o slăbiciune accentuată pentru rochiile de mătase naturală, batistele de dantelă și vermutul Martini. Trăia conștiința propriei sale importanțe sociale, dar cu o naivitate blândă, fără agresivități ofuscante și aere de superioritate. Stârnea cel mult zâmbetul, niciodată inimiții și ranchiună. Pe Aristide nu-l deranja, nu exercita asupra lui nici un fel de autoritate conjugală, hotelierul dispunea de o libertate atât de comodă, încât încerca permanent sentimentul, neanalizat și neformat chiar pentru el însuși, că e necăsătorit.

Aurora ducea o existență domoală, cu preocupări mărunte care-i umpleau ziua: schimba mereu perdelele, făcea o colecție de bibelouri cu tematică — animale, flori, păsări, balerine, "contese" — și se îngrijea cu scrupulozitate de ceaiul de cucoane pe care-l oferea în fiecare miercuri după-amiază. Își aștepta musafirele cu emoții de fetiță și se simțea grozav de încântată că e în vizită cu văduva unui maior care purta pălării pretențioase și, ca să-și rotunjească pensia, închiria două odăi, cu soția unui funcționar de la Banca Agricolă, dar mai ales cu Madam Boldeanu, o rentieră sexagenară plină de bijuterii grele. Era grasă, jovială, vorbea picant și fuma. Regale fără

carton dintr-un fume-cigarette de chihlimbar, lung de cincisprezece centimetri. Își speria interlocutoarele cu relațiile ei simandicoase, făcând mereu referiri familiare la nume cu rezonanțe ametoare și cu voiajurile în străinătate. Aristide știa că debutase pe trotuar, copilă de cincisprezece ani, la Brăila. Avusese noroc — doi greci, negustori bogați, și un moșier tomnatic puseseră umărul la înfiriparea unei averi consolidată de Boldeanca — Didina pentru intimi — care nu era fată proastă.

Hotelierul însă își ținea gura, întreținea relații de culise cu fosta demimondenă, care, în diverse situații delicate, se dovedise utilă, discretă, serios partener de afaceri.

Aristide Stănescu veni la întâlnire înaintea Ninei. Puse câțiva trandafiri proaspeți în gheața de pe noptieră, lăsă storiile și aerisi făcând curent între baie și dormitor. Pe fața de pernă, cămașa de noapte a Ninei, corect împăturită, îi păstra parfumul cam dulceag, Soir de Paris. Era o femeie ordonată până la pedanterie, chibzuită, cu un cap sănătos, bine înșurubat pe umeri, și un simț al realității care friza cinismul. Întreaga ei ființă emana siguranța și apriga poftă de viață, cam fără scrupule, a individului propriu constructor de destin. Self-made-man... La 14 ani trudea din greu, muncitoare la Fabrica de tutun. Azi, la treizeci, era cea mai apreciată lucrătoare a lui Ionică, patronul faimosului salon de coafură de la Athénée Palace; personaj important și mult interesant pentru diversele servicii de informații: Ionică era coaforul casei regale.

Aristide auzi cheia și, instinctiv, își îndreptă poalele hainei de casă, dintr-o mătase ușoară, bleumarine, cu iriși galbeni și albi.

Nina își agăță poșeta în cuierul din vestibul, se șterse pe picioare și abia după aceea se apropie de Aristide întinzându-i obrazul apoi buzele. Tot ce făcea era organizat, ponderat, bine gândit.

— Te sărut...

Bărbatul nu-i dădu drumul din brațe.

— Nu mă iubești?

Nina își țuguie gura fermă, festonată.

— Să mă gândesc... Mi-e cald de mor.

— Fă un duș.

Se dezbracă iute, cu aceleași mișcări precise, aranjându-și lucrurile cu metodă. Rochia de soie-écru pe umeri, espadrilele de la Raoul în antreu, lenjeria intimă într-o nișă a balconului.

Aristide Stănescu învălui cu o privire slugarnic flămândă — o foame cenzurată, de câine bine dresat — trupul pe care-l cunoștea în cele mai mici detalii, dar care continua și azi, după doi ani, să-l tulbure la fel ca în primele zile de năucitoare dragoste. Un trup pietros, de statuie, de femeie viguroasă, cu mușchi lungi, puternici, fără umbre și moliciuni. "Are tot ce-i trebuie", se exprimau experții, "cât trebuie și unde trebuie".

Nina se întoarse înfășurată într-un halat de baie alb. Emană aroma ușoară a apei de baie Roger Gallet.

— Uf, ce bine e! Vrei să-mi dai o oranjadă?

Scoase capșonul de cauciuc și își zbârli buclele negre, consultându-și

obrazul în oglindă.

— Ce mizerie! Nici măcar nu te poți farda.

— Nici n-ai nevoie, draga mea. Ești frumoasă.

— Toți bărbații spun la fel. Vor nevastă naturală, dar aleargă după muiere vopsită.

Râse arătându-și dinții de animal tânăr și sănătos. Avea frumusețea categorică a fețelor de perfectă geometrie, care se întâlnește uneori la femeile brune. Ochii mari, negri, nas drept, scurt, bărbie fermă, fără a fi agresivă, ten palid, smead, cu luciri de marmură bine lustruită.

În totul însă Nina constituia o prezență nedefinită. Văzând-o, era peste putință s-o categorisești din punct de vedere social, să-i găsești un raft, un loc pe harta ierarhiilor constituite în cadrul oricărei comunități de oameni.

Înghiți oranjada fără să ducă de două ori sonda la gură.

— Ți-a fost sete, surâse Aristide, așezându-se pe brațul fotoliului și mângâindu-i părul pe creștet.

— Teribil!... Să știi că nu stau mult. O am la patru pe prințesa Șutzu, un mis-en-plis, și, la cinci fără un sfert, vine madam ministru Hagețeanu cu o cumnată din Craiova. Deci, încă un vopsit și două pieptănături.

— N-ar trebui să muncești atât de mult, spuse moale Stănescu. În fond, îi părea bine că e ocupată. Îi păsa prea puțin de câștigul Ninei, deși deloc neglijabil — numai cu bacșișurile Nina ar fi umilit salariul unui șef de birou — dar, știa din experiență, că femeia care lucrează e mult mai confortabilă, dă mai puține dureri de cap decât una liberă. Cheltuiește considerabil mai puțin — magazinele iau timp — și, tot chestiune de timp, nu se simte neglijată.

Un rid răsări între sprâncenele Ninei:

— Știi că nu-mi place să vorbești de pomană. Ce înseamnă să nu lucrez? Să-ți cer ție de chirie și de o pereche de ciorapi?

Stănescu își zise în sinea lui că Nina e nedreaptă. O ajutase să-și cumpere un apartament frumos în blocul Bavaria, să-l mobileze, îi oferise două blănuri scumpe și, de ziua ei, un solitar cumpărat la Rech. Deci, oleacă mai mult decât o pereche de ciorapi.

Spuse pe un ton împăciuitoare, îmbrățișându-i umerii:

— Iartă-mă..., am vorbit și eu așa... Vrei să mă săruți?

Nina se lăsă dusă spre pat. În fond, îi plăcea elegantul director al Athénée Palace-ului, îl iubea chiar, dar fără să-și piardă mințile. "Nici unul dintre noi n-ar avea nimic de câștigat."

Stănescu îi aprinse țigara Viceroy și-i aduse cafeaua pe care o preparase la spirtieră.

— Bună?

— Da.

— Când crezi că scapi diseară?

Nina ridică din umeri:

— Habar n-am! De când cu nemțimea, știi și tu, nu mai avem sezon mort.

Aristide dădu din cap. Așa era, nemții — ofițeri, funcționarii ambasadei, oameni de afaceri — neîngăduindu-și deplasări pe termen și distanțe lungi, viața mondenă continua în principal să se desfășoare în Capitală. Se mai comiteau totuși escapade la Sinaia, Snagov, Periş sau la moșiile din apropierea metropolei.

Nina se uită cu regret la țigara care ajunsese aproape de capăt.

— Încă două fumuri și am plecat. N-am nici un chef de lucru, mai ales când mă gândesc că trebuie să greblez câlții Șuțoaiei. Imposibilă muiere! Cârțitoare, nebună și zgârcită! După ce te freacă două ceasuri, îți lasă bacșiș cinci lei. Nici cât dai unei ucenice că ți-a periat gulerul mantoului la plecare.

— De ce nu încerci s-o pasezi?

— Nu vrea și nea Ionică îi cântă la piculină. Clientelă selectă, înțelegi...

Începu să se îmbrace azvârlindu-și priviri scurte în oglindă.

— E dreaptă dunga de la ciorapi? Nu mă văd.

— Da... Puțin mai în interior, la stângul... Acum e bine!

— A... Cât pe-aci să uit! A trecut aseară pe la mine Ciolac.

Aristide Stănescu se crispă vizibil. Vasile Ciolac era proprietarul magazinului Curcubeul, stofe și mătăsuri, de pe Calea Moșilor, afacere prosperă, concurându-i pe Pop și Bunescu și pe binecunoscutul "Vultur de mare cu peștele în gheare". Negustorul, bărbat spre cincizeci de ani, solid, încăpățânat și tăciunos, se îndrăgostise de Nina și, la fiecare câteva luni, îi prezenta câte o cerere în căsătorie. Coafeza șovăia între directorul Athénée Palace-ului — corespunzător și preferabil din toate punctele de vedere, dar însurat — și Ciolac — cam vârstnic, gelos cumplit —, dar avut și liber, pasăre cerească, fericit s-o ducă oricând la altar.

— Ce a vrut?

— Același cântec: când ne luăm? La logodnă depune pe numele meu două milioane. La nuntă, încă cinci.

Stănescu, palid, începu să danseze darabana pe brațele fotoliului. Știa că femeia nu minte. Era de notorietate în lumea comercianților că nea Sile Ciolac și-a pierdut mințile după domnișoara Nina de la Ionică. Și tot de notorietate era că ghiujul avea avere țeapănă. Iar în ultima vreme trăsese un tun mare, prinzând un contract pentru livrări de echipament destinat armatei și, ce mai!, învârtea banii cu lopata.

Aristide Stănescu simți uscat în gură, limba ca de lemn.

— Ce i-ai zis?

Femeia își rotunji sprâncenele bine arcuite:

— Tu ce i-ai fi zis în locul meu?

— Dacă iubești, răspunsul e unul singur.

— Care?

— Mersi frumos, dar du-te, neică, și te plimbă!

Nina îl privi dintr-o parte, ostentativ ironică. Colțul gurii îi zvâcni înspre ureche, de parcă ar fi opintit să smulgă cerceul.

— Serios? De ce? Ca să te aștept pe tine?

— Nina! Eu te iubesc.

— N-am băgat de seamă, răspunse încheindu-și hotărâtă cordonul de lac

alb.

Stănescu vru s-o apuce de umeri, dar coafeza se feri cu bruschete.

— Spune-mi, te rog, ce i-ai răspuns?

— Să-mi dea răgaz până în toamnă.

— I-ai dat deci speranțe.

— Da. Am treizeci și unu de ani și m-am săturat să mi se spună domnișoara Nina. Iar când un bărbat în toată firea te cere de cinci ori de nevastă fără să obosească, ei bine, e de presupus că însemni ceva în viața lui.

Stănescu se lăsă în genunchi și-i cuprinse soldurile.

— N-ai să mă părăsești, iubita mea.

— Aristide, ridică-te și nu fă pe caraghiosul! Eu nu vreau să te silesc să faci ceva împotriva inimii tale. Îmi dau seama că într-un fel ții la amărâta aia și vrei să ne păstrezi pe amândouă. Dar asta nu se poate. Nu sunt femeia care să rabde situații din astea încurcate. Eu nu ți-am cerut niciodată să divorțezi, te-am lăsat să hotărăști după capul tău, dar nici să-mi stric viața ca ție și lui madam Stănescu să vă fie moale și bine!

Lui Aristide îi dădură lacrimile. N-o iubea pe Aurora, n-o iubise niciodată, dar îi era milă de ea, îi venea greu s-o smulgă din scrânciobul în care se legăna fericită și aeriană, turistă pe Calea Lactee printre luceferi și heruvimi, s-o smulgă cu brutalitate și s-o aducă pe caldarâm, pe trotuarul ars de vîpîe între pubele rău mirositoare și ocări muscălești. Se puneau și serioase probleme materiale. Bătrânul Dobre, socru-său, era și azi un om bogat, iar Aurora, copil unic, însă dota — erau căsătoriți sub regimul separației de bunuri — trebuia obligatoriu restituită, ceea ce ar fi comis o gaură anevoie de ignorat în propriul patrimoniu. Dar, în primul rând, și hotelierul era cîstit cu el însuși, se simțea vinovat față de păpușa asta fără minte, care nu-l incomodase în zece ani nici măcar cu răsuflarea.

— Nina, te rog mai așteaptă. Te rog, nu te grăbi.

Femeia răspunse rece, în timp ce-și controla conținutul poșetei:

— Ți-am spus cât am de gând să aștept. După aceea... primesc felicitări. Vreau casa mea, nu doar ziduri! Casă rînduită așa cum își fac oamenii, cu gospodărie așezată, cu copii, neamuri, cuscri, nași, botezuri și parastase! La o urmă, am rămas fetișoara de la țară de acum cîșpe ani, doar că azi îmi iau combinezoanele de la Bon-Gout și, în loc să mestec câte un fir de iarbă, fumez țigări englezești.

Aristide își plecă privirea, inconștient își încovoie gâtul:

— Bine, Nina... Bine... O să fie cum vrei tu.

Peste câteva minute, Nina, siluetă dreaptă, inflexibilă, cu o expresie dîrză înfiptă pe obraz, se amesteca printre pietonii, destul de puțini la ora siestei, de pe Bulevardul Brătianu.

Ca de obicei, se întoarse după câțiva pași și flutură mîna. Stănescu, pe balcon, îi trimise cu arătătorul o sărutare grăbită. Se întoarse în cameră și își turnă un coniac.

Am avut atât de puțină vreme să fiu italiancă!", obișnuia să afirme bătrâna contesă de Courcelles pe un ton care, neputând fi tradus exact, îl puneă pe interlocutor în încurcătură. Părea în același timp vag nostalgică, ea însăși surprinsă, înveselită chiar de propria constatare.

Printesă de Rieti, fusese căsătorită de copilă cu contele Guy de Courcelles, diplomat francez, și își petrecuse o bună parte din viață în diverse capitale ale lumii. La cincizeci de ani rămăsese văduvă. Nu voise să se întoarcă în Italia — "n-am chef să fiu tutelată de familie și nici să suport vizitele bimensuale ale viitorilor moștenitori, mai atenți la culoarea obrazului meu — cât o mai duce oare? — decât însăși Mademoiselle Célie, o cunoașteți, cosmeticiana din Rue D'Antin" — și se stabilise definitiv la Paris. Transformase un vechi palat, aproape ruină, dar cu o magnifică scară interioară și fresce minunate, din Bulevardul Haussmann, într-o splendidă reședință și, totodată, în una din cele mai căutate case din Paris. Recepțiile ei erau vestite: avea mână largă, personal competent, iar ca invitați, tot ce însemna ceva ca elită de sânge, artistică sau personaj de ultimă oră.

Când nemții ocupaseră Parisul, se refugiase la Nisa, unde avea o vilă luxoasă, bijuterie cam demodată, în stiluri amestecate, dar bijuterie, pierdută între florile și palmierii regali a vreo trei hectare de parc.

Avea șaptezeci și opt de ani, o voce stridentă de papagal căruia începuse să-i semene și profilul, ochi scăpărători, simpatic răutăcioși și același neobosit apetit de viață.

Nestingherită de război din punct de vedere financiar, continua să primească, iar faptul că oaspeții nu erau exact ceea ce ar fi trebuit să fie — "figuri suspecte, chère madame sau cher monsieur, ai impresia că fiecare frac ascunde un revolver sau cel puțin o pereche de cărți măsluite, da, foarte dubioase, dar de efect, te asigur!" — o amuza. "Sapresti! De ce n-am cunoaște și altceva decât am cunoscut toată viața?"

Și-apoi, nu zău, toată adunătura asta de omuleți atât de colorați, de diverși, de neașteptați, încât păreau neverosimili, te făcea să te simți la un bal mascat. Iar cărțile lor de vizită, ah, nu, pe cuvânt!, trebuia să ai fălci zdravene, nu glumă, ca să rezisti la atâta râs! Nume exotice, funcții și titluri atât de pompoase, răsunătoare-fanfară, încât păreau de fantezie, întinzându-se pe mai multe rânduri, state și stătuțe de care manualul de geografie al micuței Lucia de acum șapte decenii nu pomenea, dar nici atlasul legat în marochin roșu al soției contelui de Courcelles, diplomat de carieră.

De aceea vizita lui Octavio de Villar, înarmat cu scrisoarea de recomandare a baroanei Anna von Strindberg, nu o surprinse și îl primi în stilul ei personal, gazdă excentrică, de o cuceritoare ospitalitate, dar care își permitea să spună tot ce-i trece prin minte. Una dintre particularitățile séjour-urilor petrecute la contesa de Courcelles era libertatea absolută pe care aceasta o acorda invitaților; nu iniția programe comune — sau, în orice caz, nu erau obligatorii — și, notabil la o persoană vârstnică, nu cerea să fie distrată, să i se facă conversație, nu pretindea nimănui să se ocupe de ea.

"Am făcut în viață tot ce am poftit, de ce aş pretinde altora să procedeze altfel? Și apoi, nu încerc nici o plăcere să țin o ființă lângă mine, chiar dacă e vorba numai de câinele meu, când știu că ar prefera alt peisaj. O, nu, dragii mei, nu cunosc nimic mai lipsit de gust decât persoanele crampon. Iar când poartă și fustă devin de-a dreptul odioase..."

Tânărul spaniol îi făcu o impresie plăcută și-l cuprinse într-o privire mulțumită: un bărbat frumos, cu oase nobile, un chip cutezător de hidalgo, haine bine tăiate.

— Arăți foarte bine, domnule de Villar, și mă bucur pentru dumneata. Poate că sufletul nu ți-e la fel de chipeș, dar cel puțin îți lipsesc cusururile pe care le inventează complexe, iar acestea, crede-mă, sunt cele mai oribile. Și, de altfel, sufletul dumitale nu mă interesează. Nu am douăzeci de ani și nu-ți sunt nici duhovnic. Octavio de Villar zâmbi:

— Mântuirea sufletului aproapelui nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră?

— Mai puțin decât digestia lui Gaston.

— ...Nepoțelul dumneavoastră?

— Nu. Motanul.

Își aruncă ochii în treacăt asupra scrisorii baroanei și o puse alături, lângă evantai.

— Dacă n-am să uit, am s-o citesc mai târziu. Biata Anna n-a fost niciodată tare la compuneri. Spune-mi dumneata ce mai face vechea mea prietenă? Ne cunoaștem de șaptezeci de ani. Mănâncă la fel de mult? Era în stare să dea gata dintr-o suflare un borcan cu dulceață de coacăze. Râse scurt: borcanele aveau pe vremea aceea jumătate de galon.

De Villar zâmbi:

— Nu mai există asemenea borcane în Germania. Până și untdelemnul se vinde în sticlule de farmacie.

Contesa avu un gest brusc, de parcă ar fi alungat o muscă. Briliantele fulgerară scurt, albastru, pe mâna descărnată, osoasă.

A, da, ideile acelui șarlatan de iarmaroc. Hitler! Oh là là! Întreb mereu și nimeni nu poate să-mi răspundă: cum pot încăpea atâtea neghiobii într-un singur creier?

— Autopsia ne-o va explica într-o zi.

Lucia de Courcelles râse înveselită:

— Ah, da! Trebuie să fim optimiști! Până și eu trag nădejdea că voi apuca ziua aceea. Îmi pare rău că Anna n-a vrut să vină la mine. Nu sunt prea amuzantă, dar cel puțin ar fi mâncat pe săturate.

— Cred, spuse tânărul, că doamna baroană face parte dintre persoanele care se desprind greu de căminul lor.

— Cămin, *parbleu!* Annei îi plac tiranii. O malformație... În pension, era îndrăgostită de cancelarul Bismarck, alt smintit, care se credea rudă cu Jupiter. Îi ținea portretul deasupra patului. Acum îl păstrează probabil pe al lui Adolf. Evident, între cei doi există o mare deosebire de educație... Zăbovești mult pe coastă, domnule de Villar?

— Spre marele meu regret, doar câteva zile.

— O, e păcat, într-adevăr. Presimt că mă voi despărți greu de dumneata, dar îți sunt recunoscătoare că te-ai gândit ca acest scurt răgaz să-l petreci la bătrâna contesă de Courcelles.

— Spiritul dumneavoastră e mereu tânăr.

— Asta nu mă ajută să fiu mai frumoasă.

"Nu te înșeli deloc", îi răspunse în gând de Villar.

Prin ferestrele deschise răzbătu zvon de glasuri vesele.

— Avem o grămadă de lume. Lume amestecată, așa cum se întâmplă în război sau revoluții. Un soi de cocktail, dar, deși eu nu le iubesc, unele sunt picante. Vreau, domnule de Villar, să te simți ca acasă, dacă asta îți spune ceva. Soțul meu, de exemplu, se simțea cel mai bine în hoteluri, dar s-ar putea ca și eu să am o parte de vină. Doream să-ți spun că ești liber să faci tot ce poțesti.

Se apropie de fereastră și perdelele delicate, ușor umflate de briză, îi cuprinseră ca într-o îmbrățișare silueta fragilă.

— Au venit de la plajă. Animalul acela splendid este mister Collins, om de afaceri într-una dintre Americi, n-are importanță care, de vreme ce tot e minciună. Micuțul acela oacheș, în halat de baie, se numește Vincenzo Rosario*, dar te asigur că nu are nimic de-a face cu Papa, nici cu Italia...

De Villar cerceta cu ochi atent grupul vesel care înainta pe aleea străjuită de chiparoși. Pijamale și halate splendide de plajă, culori vii, mingi, discuri de cauciuc, labe de broască, tot arsenalul obiectelor de divertisment estival.

Se uită instinctiv la cerul albastru, albastru intens, ușor sidefat ca al Madridului, pe care palmierii își profilau degetele decupate cu foarfecă, apoi în jur, la salonul rococo, numai grație în aur și alb.

"Unde naiba o fi războiul?... Pentru ăștia, cel puțin aparent, nicăieri..."

Îi atrase atenția în mod deosebit un bărbat exagerat de înalt, prea slab, de o distincție excesivă, nesănătoasă.

-----

* Mătăanii (în italiană).

Distincția sângelui rarefiat de rafinamentul prea multor generații, sugerând putredul, prea vechiul din oase și suflet. Vlăstarul unui neam căruia nu i-a mai rămas decât reverența de adio. Executată că desăvârșită eleganță.

— O figură interesantă.

— Fără îndoială, încuviință bătrâna, dar numai ca obiect de studiu. E contele rus Anatolie Rabinski. Un personaj greu de suportat chiar de el însuși, dar cel puțin e autentic. Ah! Iat-o și pe micuța Sundlo. Începe într-un pandantiv. De aceea n-o vedeam.

Era într-adevăr micuță, delicată, cu ceva din gingășia japonezelor pe care până și europenii le găsesc frumoase, bibelou jucăuș în pijama albă de voal, cu părul strâns într-un turban verde jad. Înconjurată de bărbați, răsfățată, simțea chiar de aici, de la fereastră, fără să auzi ce-și spun, că toate privirile, orice gest, fiecare cuvânt spiritual îi erau destinate.

— Cine-i doamna?

Contesa râse:

— O micuță gănganie, dar cu pofta de a trăi din plin a șapte uriași.

— Și mintea? Pe măsura făpturii sau a apetitului de viață?

— La ce i-ar servi? Orice ar face, orice ar spune, rămâne delicioasă. Totul îi stă bine, totul îi reușește. Sunt doar câțiva ani, era o mică burgheză anonimă, fiica unui belfer, cum scot boche-ii în serie, ca americanii, încălțăminte ieftină. Azi poartă unul din cele mai vechi nume ale nobilimii prusace și, cred, deși îl știam pe von Sundlo bărbat de gust — l-am cunoscut bine pe taică-său —, că este un personaj important la curtea lui Hitler.

Încercând să-și camufleze interesul, tânărul spaniol întrebă cu indiferență:

— Este singura dumneavoastră invitată?

— A, nu... Mai sunt și alte femei, dar acesta este genul micuței: să fie singură, regină absolută, într-un grup de bărbați. Oriunde își face apariția, e înconjurată de suită.

Se desprinsese de fereastră și-i adresă un zâmbet larg:

— Ce babă clevetitoare! Recunoaște că așa gândești despre mine.

În ochi îi sclipeau lumini ștregărești.

Octavio de Villar se înclină și-i sărută mâna cu o grație inimitabilă — spontaneitate și dezinvoltură moștenite de la maică-sa, fermecătoarea Dona Conception.

— Doamna contesă îmi vorbea despre persoanele încântătoare cărora totul le stă bine. Orice ar face, orice ar spune.

Bătrâna râse cochet:

— Doar că doamna contesă de Courcelles nu e primejdioasă...

— Spre deosebire de doamna baroană von Sundlo, trebuie să înțeleg...

— Un om avertizat e pe jumătate salvat...

Își coborî repede pleoapele spre a-și ascunde licărul din priviri.

"Frumosul meu spaniol s-a trădat. *Baroana* von Sundlo. De unde știe? Eu i-am pomenit doar de un vechi nume al aristocrației prusace... Pariez că tinerelul a venit special pentru micuță... Ah! Ah! Începe să devină amuzant. Cred că la spatele acestei povești stă Micul Bill..."

"...J'attendrai, le jour et la nuit / J'attendrai toujours, ton retour..."

Glasul lui Charles Boyer, cu modulații de catifea, înfiora dulce, aluneca firesc pe cărări de întuneric albastru, viersuia cântec de leagăn florilor și păsărilor, de dragoste fiecărei inimi. Părea însuși glasul nopții. Luna roșie-portocalie, obraz feciorelnic îmbujorat de emoție, înțepenise deasupra cazinoului puternic luminat.

Invitații contesei de Courcelles dansau pe pajiște, desculți. Fusese fantezia baroanei von Sundlo. "E adorabil să simți sub tălpi răcoarea umedă a ierbii. Nu vreți să încercați?" Privite de pe verandă, perechile deveneau în văzduhul străveziu umbre chinezești.

Placa se isprăvi și vraja se spulberă, mii de paiete, scânteii, cioburi de "a

fost! s-a dus!" mai scurte ca clipa.

— Admirabilă noapte, observă Octavio de Villar, cu un oftat inconștient.

Doamna Abigail Winton răsuci capul ușor surprinsă și, pentru o clipă, înțepeni balansoarul. Era o frumusețe blondă, imobilă, impresionantă în magnificiența ei glacială. O frumusețe sculptată într-un iceberg.

— Da, spuse reluându-și balansul, admirabilă. Am constatat un amănunt curios, domnule de Villar. În țările calde, stelele par mult mai multe și mult mai apropiate unele de altele. Care ar putea fi explicația științifică?

Tânărul râse, încercând să-și desprindă mâneca agățată în împletitura de paie a fotoliului.

— Nu am nici o idee, iar în locul dumneavoastră nu aș căuta explicații.

Sprâncenele subțiri ale englezoaicei desenează două arcuri perfecte pe fruntea limpede.

— De ce?

— Frumosul presupune și o nuanță de mister. Necunoscutul seduce, fascinează, în vreme ce ceea ce știm, am descoperit, cunoaștem își pierde puterea de atracție.

— Hm... O filozofie bizară... Dumnezeu! Iar j'attendrai... E obsesia micuței baroane. Sunt dezagreabile întâlnirile când o singură persoană își impune gusturile.

"Și lipsite de bun gust", completă în gând pentru ca de Villar să nu-și închipuie că e geloasă.

Își dădu capul pe spate surâzând trufaș. Nu era geloasă pe nimeni, socotind că nici o femeie nu poate intra într-o competiție autentică cu ea, cu atât mai mult acest flecușteț care, dacă n-ar fi avut șansa să-și împopoțoneze cartea de vizită cu o stemă, ar fi servit șnapsuri și cârnați într-un bistro de gară.

Cu același zâmbet disprețuitor inventarie invitații: o societate pestriță de recepții deschise, unde întâlnești obligațiile de mână a treia ale gazdei: oameni cunoscuți în vilegiatură, într-o călătorie de durată pe vapor, ori recomandați de persoane fără cine știe ce rezonanță socială, dar care, din diverse motive, nu pot fi refuzate. Într-o asemenea adunare era normal ca micuța Sundlo, cu strălucirea ei de felinar chinezesc de party-uri populare, să polarizeze întreaga atenție.

"Micuța Sundlo, surâse tânărul spaniol. Toată lumea se exprimă instinctiv la fel. Oare cum îi vor spune peste zece ani?..."

Semăna cu un fluture jucăuș și, văzând-o atât de zglobie, de spontană, de plină de viață, adorabilă, în ciuda unei excentricități cam... barbare, era imposibil să n-o privești măcar cu simpatie. "Tipul perfect de allumeuse", o etichetă de Villar.

Îi surprinse de câteva ori privirea, parcă deconcertată. Spaniolul, fără a fi nepolitic, era singurul bărbat care nu-și depusese necondiționat omagiile la picioarele flexibile, bronzate, încălțate în cei mai mici pantofiori de mătase — până și Cenușăreasa s-ar fi îngălbenit de invidie — care se pot închipui, ai baroanei.

Aceleași priviri le surprinsese, regalându-se în sinea ei, și bătrâna

contesă de Courcelles. "Tânărul hidalgo nu e nătâng. Dacă vrei să intrigi o orgolioasă, simulează că o ignorezi. Șoricuța intră în cursă cu ochii legați. Trucurile simple, clasice, rămân cele mai eficace..."

Când o văzu îndreptându-se cu pas sigur spre de Villar, îi veni să bată din palme. "J'attendrai, le jour et la nuit..."

De Villar o privea ca un cunoscător. Într-adevăr, micuța era bine făcută. Rochia de voile bleu de nuit, cu irizări sidefii, înfiorată de briză, o dezbrăca savant, conturându-i trupul până la cele mai tulburătoare amănunte.

"Cred că i se văd și alunițele", zâmbi de Villar.

Doamna Winton se ridică.

— Nu-mi place să stau în calea nimănui. *Bon amusement...!*

Baroana se așează lângă de Villar, continuând să fredoneze împreună cu Charles Boyer:

— J'attendrai... Se răsuci cu o mișcare iute spre spaniol și-i puse mâna pe braț: Aștepți și dumneata?

— Da, surâse de Villar, aștept.

— Pe cine?

Baroana îi aruncă o privire cochetă, de copil parșiv, sigură de răspuns.

— Dacă ți-aș spune că pe dumneata, m-ai considera insolent?

— Țț! Adăugă cu o candoare delicioasă care scuza ceea ce ar fi putut fi socotit drept o infatuare neghioabă: Toți bărbații mă așteaptă, așa că sunt obișnuită. De ce mă ocolești atunci?

— Nu mă pot lupta cu un batalion de bărbați care fac zid în jurul dumitale.

Baroana râse, jucându-și briliantele din urechi. O bijuterie grea, prea pretențioasă pentru o petrecere în aer liber pe malul mării.

— Mincinosule! Nici măcar n-ai încercat să te apropii.

— Nu mi-aș fi închipuit că ți-ai dat osteneala să mă observi. Dumneata ești o mică regină.

Baroana făcu botic:

— Nu numai aici. Peste tot. Și nu-mi mai vorbi cu dumneata. Spune-mi tu. Mă cheamă Manja. Pe tine?

— Octavio.

— Hai să dansăm, Octavio.

O simțea în brațe caldă, parfumată, plină de freamăt și neastâmpăr. Ai fi zis că arde de dragoste.

Manja își apropie obrazul de al tânărului și-i șopti cu buzele lipite de ureche:

— Te iubesc, bambino...

De Villar o strânse mai tare în brațe. Deși electrizat, simțindu-și tot sângele zvâcnindu-i în tâmpile, izbuti să-și păstreze un rest de luciditate.

"Grăbită, micuța. Pradă ieftină sau prea abilă? Doar o nimfomană imbecilă sau o femeie care se știe inegalabilă, desăvârșită la gimnastica de alcov se oferă cu atâta franchețe."

Manja i se smulse din brațe:

— Așteaptă-mă mai târziu... La tine.

"J'attendrai..."

Peste jumătate de oră, de Villar se retrase. Îl urmă, după puțin timp, Manja von Sundlo, acuzând o migrenă bruscă.

Un zâmbet de satisfacție întinse gura fără buze a contesei de Courcelles. Semăna cu o papagaliță veselă, strașnic de mulțumită: de ea însăși, de lume, de întreg Universul.

***

Constatase încă de la început că Sundlo nu are vocație de turist, fiind totodată un citadin înverșunat. Înregistra absent orice fel de priveliște, ochii îi alunecau cu indiferență peste pitorescul inedit al Dobrogei, vremea îl interesa din punct de vedere strict vestimentar: îmbracă un sacou ușor sau își ia trenchcoatul?

Foarte sensibil la confort și decorul de interior, deformație — consecință (dar nu totdeauna obligatorie) a unei filiații superurbanizate, apreciasse, emițând un mormăit de satisfacție, condițiile oferite de Hotelul Belona.

Avertizat de către omologul său de la Athénée Palace, Aristide Stănescu, asupra condiției și hramului celor doi clienți, directorul de la Eforie le făcu o primire discret festivă. Nu ovații și funcționari în livrele așteptându-i pe două rânduri, nimic publicitar ce ar fi stânjenit o pereche distinsă angajată într-o escapadă unde n-aveau ce căuta trâmbiți și surle, ci atenții grațioase din partea direcției.

Elvira și Kurt își găsiră apartamentele impecabil amenajate, cu risipă de flori și jardiniere de fructe zilnic îmborsate și, tot zilnic, prosoapele, săpunul, spuma de baie, în sfârșit, toate accesoriile, până și hârtia igienică, păstrau culoarea pijamalei locatarilor. Când deschise bărulețul, colonelul von Sundlo începu să râdă: colecția de băuturi — whisky, scotch, Bourbon, coniacuri franțuzești — și de țigări Viceroy, Maryland, Camel, Lucky Strike era într-adevăr impresionantă.

— S-ar zice că voi, românii, sunteți aliați cu anglo-americanii, nu cu germanii. Dacă aș fi mai susceptibil, m-aș gândi la o propagandă antinazistă.

— De dragul meu nu fi susceptibil. Și, ca să-ți alung orice îndoială asupra onestității acestui "auberge", precizez că barul a fost asortat în urma sugestiilor mele. Ce-ai zice de o partidă de înot? Ziua e splendidă...

Pe plajă von Sundlo nu încercă nici o surpriză. Trupul Elvirei, strâns într-un maiou roșu aprins, arăta exact așa cum îl intuise. În cele mai multe cazuri, vestimentația camuflează cusururi mai mari sau mai mici. O femeie de gust care știe să se îmbrace, și în asta constă reușita unei toalete, folosind cu artă mici artificii, își poate "ajusta" un șold prea plin, ori un bust prea generos, sau, dimpotrivă, va izbuti să flateze un piept sărac, cu sâni cât nuca, iar, printr-o anumită croială a jupei și o încălțăminte potrivită, va salva un șezut coborât, va da lungime picioarelor cam scurte.

Lanvin sau Maxim n-aveau ce să corecteze la Elvira, ci doar să sublinieze. Avea o siluetă suplă, pe verticală, aproape băiețească. Lipsa rotunjimilor însă îi abstractiza cumva trupul. Ca manechin, Elvira era ideală.

În pat însă, bărbații preferă de obicei puțin altceva și ea o știa prea bine.

— Arăți ca o școlăriță, zâmbi colonelul.

Elvira râse scuturându-și pletele ude:

— Chiar așa mă și simt.

— Îmi place, continuă Sundlo, că nu folosești cască și că nu înoți ca rațele, cu capul afară din apă. Cea mai mare parte dintre femei nu știu cât e de dizgrațios.

— Probabil nu știu că în holul hotelului funcționează un coafor.

Îl învălui într-o privire caldă. Arăta bine. Desigur, n-avea carura lui Johnny Weissmüller, dar, oricum, mușchii erau bine așezați, și, deși umerii acuzau oarecare oboseală — "umeri triști, de om înfrânt", îi trecu prin minte Elvirei —, înfățișarea, în ansamblu, avea virilitate. O cicatrice adâncă, vânăță, îi însemna spinarea de la omoplatul stâng până sub centură.

— Ar trebui să stai mai mult la soare, Kurt. Ai culoarea unui om care trăiește noaptea.

— N-am avut niciodată răbdare să stau prea mult la plajă.

— Bine. Ne întoarcem la hotel și, după-amiază, facem o plimbare.

— Nu! Te rog! Nu vreau ca din cauza mea să...

Elvira îi astupă gura cu degetele murdare de nisip.

— Nici un cuvânt în plus. Condiția esențială ca să ne simțim bine amândoi este, întâi și întâi, de a conjuga verbul, fiecare separat, la persoana I, indicativ prezent. Nici eu nu țin să mă ard ca o pâine uitată în cuptor.

Închiriaseră un Dodge 1939 și începuseră să "flaneze" pe litoral. Elvira își închipuise că este extrem de inspirată, arătându-i aspectele cele mai exotice ale meleagului. De altfel, ea însăși dorea să revadă locurile care o încântaseră cu peste douăzeci de ani în urmă, când își petrecea vacanțele de școlăriță și liceană la Mangalia, ori în cătune risipite pe malul mării cu nume anevoie de pronunțat.

O încântau sălbăticia priveliștilor, ineditul lor, oamenii, făpturi ciudate, neașteptate. Stridența de culoare a peisajului în contrast cu monotonia, cu imuabilul, cu "același de veacuri" al existențelor anonime, mărunte; o amețeau amestecul de seminții, pluralitatea de Dumnezei care coexistau pașnic pe aceeași palmă de loc, alături de tot atât de multele obiceiuri și graiuri, de contraste, de datini, de simple, dar perfect limpezi, filozofii de viață.

"Mă întreb", spunea Anton Manu, tatăl Elvirei, profesor la Politehnica din București, dar însemnat pentru toată viața de nostalgia unor studii de arheologie ratate, "dacă există în toată lumea un singur loc unde, pe o suprafață atât de redusă, să conviețuiască atâtea nații diferite."

Baronul von Sundlo nu gustase însă picantul plaiului dobrogean, sesizase doar, oarecum crispat, vegetația arsă de soare, colbul gălbui pe care-l considera în centimetri, așa cum apreciază meteorologii înălțimea stratului de zăpadă, tonele de balegă de pe drumurile nepietruite, roiurile de muște grase, albastre, câinii flocoși cu cozile necăjite de scaieți, ulucile strâmbe, bordeiele cu acoperiș tuflit, căzute parcă toate într-un genunchi. Nefiind însă lipsit de darul observației, constatase ca pe o curiozitate:

— Zdrențăroși, murdari, însă tătaruși par mai bine hrăniți. Îi arăta un pui de tătar care, rezemat de troiță, îi privea curios.

Cu degetul înfipt într-o nară, își expunea fără reticențe nuditatea, deși era mărișor. Maică-sa socotise probabil că, în afară de cămășuța albastră, doar petice, care-i ajungea până la buric, orice alt obiect vestimentar ar fi inutil. Dar copilul arăta într-adevăr sănătos, obrazul era plin, rumen ca un măr domnesc, iar ochii, mure lunguiete, străluceau mulțumiți.

— E o chestiune de mentalitate, replică Elvira. Într-adevăr, tătarii pun preț doar pe hrană. Locuințele lor sunt cele mai modeste, n-au mobilă — doar perne și eventual covoare — nu cheltuiesc pe podoabe sau haine scumpe, în schimb carnea, laptele și brânza nu le lipsesc de la nici o masă.

— S-ar putea ca mentalitatea lor să nu fie prea rea, observă Kurt, gândindu-se la privațiunile germanilor.

— Apropo de mentalitate, râse Elvira, am să-ți istorisesc ceva amuzant. Ți-am spus că mi-am petrecut multe vacanțe aici. Tata avea un vizitiu, un tătar cât muntele. Fără să exagerez, cred că a fost omul cu cel mai fin simț psihologic pe care l-am întâlnit vreodată și cu o capacitate extraordinară de a fixa în câteva cuvinte personalitatea cuiva. Îl chema Târchiz Grde și locuia în satul Murighiol.

— Doamne sfinte! râse von Sundlo. Cum poți pronunța asemenea cuvinte? Pe lângă astea, poloneza mi se pare plină de vocale!

— Vreau să-ți spun cu câtă justete și adresă a caracterizat el tabloul de ansamblu, forfecat pe nații, al satului dobrogean. Parcă-l aud... "Ucrainean, nu bun, răzbunător estem. Turc, prost estem, rău, dar cu credință la Alah. Rus, bun estem, numa' beutură dat peste cap la el. Român curat, bun, mult cheltuială și beut nunți și parastas. Lipovean..."

— Da, o întrerupse neamțul. Trebuie să fi fost un tip! Văd într-adevăr tabloul, parcă și vopselele... Draga mea, nu există nici un drum care să se abată de la șosea?

Elvira, la volan — von Sundlo acuza acute dureri de spate când șofa — întoarse capul surprinsă:

— Dacă trebuie, vom găsi ceva. Dar ce s-a întâmplat?

— Vreau să-mi verific o idee. Cred că nu mă înșel... Suntem urmăriți, încă de la Eforie, de un Plymouth negru. Înăuntru sunt vreo doi sau trei tipi — nu-mi dau seama exact, pentru că evită să se apropie... Chestiunea mă irită.

Elvira ridică din umeri:

— I-am văzut și eu, dar nu le dau importanță. Te așteptai cumva să nu ne taloneze încă de la București câțiva filatori?

Sundlo scrâșni:

— S-o facă măcar cu bun simț și profesionalism. Mă obligă pur și simplu să le miros răsuflarea. Mă simt de parcă mi s-ar vârî cu sila în pat o femeie pe care n-o vreau.

— Bine, spuse Elvira, îndreptându-i o privire îngrijorată. Nu trebuie pentru asta să devii livid. Intrăm în primul sat și ne vom convinge dacă suntem într-adevăr urmăriți.

— Nu trebuie să mă conving, sunt convins. Dar am chef să le spun

câteva cuvinte. Așa, ca între bărbați, fără doamne de față. Scrâșni în germană: Copoii lui Müller, instrucți de Himmler! Canalii toți, pe măsura stăpânului.

Elvira întoarse capul:

— Ai spus ceva, Kurt?

— Iartă-mă. Am înjurat. Am făcut-o în germană, ca să-ți menajez urechile.

Opriră la ceainăria din mijlocul satului. Jupânul, un grec chior, șterse iluzoriu masa cu o cârpă murdară. Elvira ceru la întâmplare două pahare de bragă și semințe. Stăteau amândoi cu ochii pe geamul perdelui cu un tifon zdrențuit. Dodge-ul strălucea în lumina soarelui ca un far, înconjurat de puzderie de copii desculți. Cu capete de toate culorile, bălane, roșcovane, negricioase, cârlionți și codițe împletite, ochi bridați sau rotunzi, albaștri ori vârstați, dovedeau toți, de la brâu în jos, o impresionantă solidaritate: fundulețele pârlite de soare sfidau orice fel de disensiune.

După cinci minute Plymouthul le reteză privirile într-un nor de praf.

— Măgarii! răsă cu ură Sundlo. Nici măcar nu se feresc.

Elvira îl privi cu amărăciune:

— Kurt! Era vorba că ne vom amuza. Că vom face abstracție de tot ce e neplăcut. Avem atât de puțin timp...

Colonelul tresări. Îi luă mâna și i-o sărută.

— Iartă-mă, draga mea. Îți promit să nu se mai repete. Am să încerc..., adică, am să reușesc să nu-i mai văd. Îți promit.

Nici unul dintre ei nu credea un singur cuvânt.

Orchestra însăila acorduri dulci, înfiorate ca o șoaptă de dragoste. *Ecoul pusteii* de Monti. Pe terasa hotelului Belona, micile veilleuses de la mese aprindeau ciuperci portocalii. O briză jucăușă zbârlea grațios cosițe arămii, blonde sau brune, eșarfe, falduri de voal de toate culorile alintau văzduhul cu lascivități de dans oriental.

Elvira Manu asculta visătoare muzica, bătând tactul cu unghiile bine lustruite în piciorul paharului de cristal. Din rochia albă de seară, adânc decoltată, umerii abia bronzăți răsăreau deosebit de gingași. Întoarsă ușor către orchestră, cu părul blond cenușiu bătând aproape în argint, înnodat într-un coc simplu, își arăta profilul desenat perfect, în linii nobile. Singura bijuterie, cerceii — simplitate, bun gust costisitor, unde citeai imediat semnătura lui Cartier — două smaragde mari, tăiate pătrat, atârând până aproape de umeri de două lănțișoare din platină, întregeau un tablou care lui Kurt von Sundlo i se părea fermecător.

Memoria îi reîmprospătă un alt tablou. Culorile nu mai erau poate la fel de vii, dar patima aduce dulceață, trezește lacrima nostalgiei după imagini de mult călătorite...

Dagmar... Doamne! Câți ani sunt de-atunci? Douăzeci și cinci? Era o frumusețe pură, cuminte, care la optsprezece ani continua să colecționeze păpuși, se dădea în scrânciob — cascadă de dantele, bucle aurii, răs și ochi

strălucitori ca într-un Watteau —, iar în nopțile de vară scotocea în tufișurile parcului de la castelul strămoșilor von Hoyningen-Huene, căutând licurici. Și-i agăța în păr, îi presăra pe piept — colier, își umplea degetele...

...Seara... Terasa castelului... O lună de argint... Dagmar, în rochie albă, rezemată de balconul năpădit de trandafiri. Talia e de viespe, chipul de fetiță caută spre stele. Imagine clasică, de ilustrate burghez romantice, scoase în serie, pictură naivă de pension sau de domiciliu. Tablouri truism, al căror viciu constă în desăvârșita lor frumusețe, prea visată, prea vehiculată, prea pe înțelesul lui Iohann, al lui Hans, al Ilsei, micuța de la mansardă care-și ține viața cu acul. O! Imagini ridiculizate, dar atât de scumpe fericitului căruia îi e dat să le trăiască măcar o singură dată în viață!...

"Dagmar, te rog să fii soția mea."

"De-adevăratelea?"

O strânsese în brațe.

"Pentru totdeauna, Kurt?"

"Da, iubito..."

"Pe cuvântul tău, da?"

Elvira se întoarse și-i zâmbi. Baronul se înfioră. Chipurile celor două femei se suprapuseră o clipă. Un singur clișeu. Asemănarea era izbitoare, poate și pentru că Elvira arăta în seara asta deosebit de tânără.

— Ecoul pusteii... Îmi place mult melodia asta. Ochii Elvirei străluceau ca înlăcrimați. Am avut prilejul, și cuvântul să nu ți se pară enorm, s-o ascult la Budapesta, cântată chiar de Magyaros Imre. Ai auzit de el, nu?

Colonelul clătină capul, simțind un fior de gelozie. Elvira părea transfigurată... Cu cine ascultase cântecul acesta dulceag? Ce amintiri îi trezea? Vibrezi, îndrăgești cu inimă și ochi înlăcrimați doar melodia ascultată în clipe unice împreună cu omul iubit. Și acela devine pentru totdeauna cântecul perechii, imn de dragoste...

— Este cel mai mare lăutar al Ungariei. Cum îl avem noi pe Grigoraș Dinicu. De altfel, sunt buni prieteni și fac schimb de repertoriu prin intermediul posturilor de radio București și Budapesta. Să-l auzi interpretând Rapsodiile lui Liszt... Ce-i cu tine, Kurt, nu te simți bine?

— De ce? Mă simt perfect...

Elvira păru că se simte nelaîndemână, ceea ce nu prea i se întâmpla.

— Nu știu... Ai o expresie... Ceva ciudat, care mă sperie.

Von Sundlo surâse trist:

— Uneori trăirile prea intense nu te înfrumusețează.

O pală de roz coloră obrajii Elvirei.

— Mă tem, draga mea, continuă cu un oftat ușor colonelul, că nu sunt un companion prea vesel pentru tine.

Elvira, cu o mișcare spontană, îi acoperi mâna cu palma uscată și răcoroasă.

— Te rog, Kurt, încetează. Mă simt admirabil și cred că sunt o femeie norocoasă. Nu puteam nimeri un companion mai plăcut.

Kurt von Sundlo dădu trist din cap:

— Companion... Da, așa e. Știi câte zile mai avem?

Elvira Manu își astupă urechile cu un gest de fetiță:
 — Te rog! Nu vreau să știu nimic, nu vreau să le număr, Kurt!
 Intensitatea glasului îl zgudui pe neamț. O privi speriat, simțindu-și inima înfiorată de o vagă nădejde.
 — Da... Ce s-a întâmplat?
 — Am chef să mă plimb pe malul mării. Cu picioarele în apă, să mă bălăcesc, să alerg, să mă stropesc, să scot limba la lună, să-i fac sâc!, că e bătrână... Fată bătrână și invidioasă.
 După o clipă de stupefacție, Kurt von Sundlo începu să râdă:
 — Mon Dieu! Aș da mult ca măcar una dintre cunoștințele prea distinsei doamne Elvira Manu, lady până în vârful pantofilor, sobră și eminamente *posée*, să o fi auzit vorbind acum!
 — E vacanța noastră, Kurt! Vreau să fiu nebună. Nebuni! Nebuni cum n-am fost niciodată!
 Îi privi rochia de moire albă, escarpenii de atlas:
 — Bănuiesc că vrei să te schimbi...
 — Nici prin cap nu-mi trece! Ci hai odată! S-ajungem până... până nu se termină marea! Luna! Stelele! Și nebunia noastră!
 Se îndreptară spre scara de piatră care cobora direct pe plajă. Simțiră amândoi privirea ațintită a bătrânului care ocupa singur o masă. Pe mâna stângă strălucea un inel cu stemă.
 Von Sundlo strânse ușor brațul femeii.
 — Îl știu pe bătrân... Era în fiecare zi la bar... tot singur.
 — Da, parcă... Ce ne pasă?
 — Nu ne pasă! exclamă baronul cu aer fericit și simțindu-se brusc de douăzeci de ani.
 Prințul Ștefan Duca se uită după ei răsucindu-și întreg trupul. Gâtul anchilozat de spondiloză nu-i îngăduia să privească peste umăr.

Pe Vasile Sfetcu, barmanul de la Athénée Palace, îl fascinasă de mic copil tot ce putea fi etichetat ca made în England. Înainte cu o generație sau chiar două ca fenomenul să se generalizeze, pe când contemporanii lui, aidoma cu cei ce-i precedaseră, iubeau fără rezervă Franța, considerând-o a doua patrie — chiar și platonicii care văzuseră eventual Varna într-o excursie ieftină — domnul Basile își rezerva întreaga stimă și omagiile pentru fiii Albionului. Le admira aerul special și vestimentația, le invidia humorul și minunata stăpânire de sine, le iubea limba, țișările, filmele, până și istoria sângeroasă.

După cum se îmbrăca și comporta — ultrabritanic — își mobilase și garsoniera dublă de pe strada Bateriilor. Aici, într-un bloc drăguț de două etaje, răsărit în mijlocul unei grădinițe miniaturale, avea un dormitor și un salonaș cu cămin, fotolii adânci de piele, un bar rulant cu interiorul căptușit

cu oglinzi și o mulțime de gravuri ecvestre. Totul în culori stinse, tomnatice. Nu lipsea nici ceața ridicată de fumul nenumăratelor țigări pe care le consuma.

Spre deosebire de mai toți colegii de breaslă, care își petreceau timpul liber tot prin baruri și restaurante, altele desigur decât cele în care oficiau — cei mai dificili, cei mai cârcotași! —, domnul Basile prefera să savureze deliciile căminului. Citea, își perfecționa cunoștințele în cele trei sau patru limbi străine pe care de altfel le vorbea fluent, asculta B.B.C.-ul sau puneia plăci cu Dorris Day, Steward Granger, Tino Rossi și — concesie cocoșului galic — Charles Boyer. Din când în când, se întorcea acasă însoțit de câte o femeie. De obicei mică funcționară sau vânzătoare mai curățică, foarte tinere și bine ameuțite.

Evita fauna feminină a barului sau a varietelor — "sunt obraznice și stricate, exemplarele trecute de douăzeci de ani, prea versate, știu să ceară!" — femeile treze: să nu știe unde să se întoarcă. În materie de dragoste, Sfetcu prefera prospețimea, inexperiența, pretențiile modeste și variația.

În seara aceea de iulie — marți, singura zi liberă a barmanului — aștepta o vizită de cu totul altă natură. Tocmai reflecta, privind mica pendulă Chippendale, că persoana a întârziat un sfert de oră — "hm!, ciudat pentru punctualitatea teutonilor!" — când se auzi soneria.

Vizitatorul era un bărbat solid, mai mult decât insignifiant dacă n-ar fi atras atenția ciudata imobilitate a feței. Costumul cu o tăietură neutră, de bună calitate, trăda mentalitatea burghezului înstărit care pune preț pe trănicia stofei și pe comoditatea straiului; cupa, subtilitățile aceluia inefabil "chic" îl lăsau cu totul indiferent.

"Și asta spune multe, conchise Vasile Sfetcu cuprinzându-l într-o privire rapidă. Pe cel pe care-l lasă rece țealele, de obicei nici muierile nu-l încălzesc. E un amănunt care merită notat..."

— Îmi pare rău că am întârziat, domnule Basile. Am fost reținut la fabrică.

Ținea în antrepriză fosta întreprindere de tractoare Globus de lângă București, era inginer și se numea Walter. Barmanul ar fi fost însă curios să cunoască cealaltă carte de vizită a neamțului, încuiată în safe, la Berlin.

— Nu are nici o importanță. Astă-seară sunt liber.

Domnul Walter schiță un răs înghețat:

— Nu mă pot lăuda cu același privilegiu. Se uită superficial prin încăpere: Mda! Mobilier english, țigări asortate, pe bar o sticlă de scotch Queen Ann. Iubiți mult Anglia, domnule Sfetcu.

Barmanul surâse mios:

— Dumneavoastră, germanii, întreaga Europă. Povestea deunăzi un maior la bar că locuința mareșalului Göring, pe care a văzut-o cu ocazia unei recepții, cuprinde comori de artă de toate naționalitățile. Un interes heteroclit, se exprima. Eu mă mulțumesc cu unul mai... monoton.

— Aveți ureche fină, domnule Basile.

— Dacă ar fi fost altfel, nu v-ați fi aflat aici.

Neamțul sughiță din nou a râs:
— Ai dreptate... De altfel, nici eu nu disprețuiesc produsele John Bull, mai ales cele lichide...
— Am înțeles, făcu Sfetcu ridicându-se, scotch?
Neamțul dădu din cap afirmativ.
— Gheață?
— Nu. Prefer sec.
„Aha! exclamă în gând Basile. Și asta-i bine de știut.”
Din două înghițituri, Her Walter isprăvi sonda.
— Nu, mulțumesc, de-ajuns. După cum vă spuneam, nu-i și seara mea liberă. Mă grăbesc să intru în miezul chestiunii. Plecarea colonelului von Sundlo pe litoral ne îngrijorează. Nu ne place. Nu ne place chiar deloc.
— În definitiv, a venit în concediu de convalescență. De ce și l-ar petrece într-un București torid?
Walter îl privi cu ochi fără expresie:
— Știți perfect la ce mă refer. Ne deranjează femeia.
— De, remarcă domnul Vasile tamponându-și buzele cu o batistă fină de olandă, anormal mi s-ar fi părut să plece singur.
— Dacă ar fi remorcat o cocotă de douăzeci de ani, am fi fost mai puțin neliniștiți.
— Există bărbați care preferă genul matur. Nu m-au preocupat problemele de sexologie, n-am făcut statistici, dar știu că există.
— Eu, nu, replică sec Walter. La urma urmei, cine este această Elvira Manu? De unde a apărut? Cu ce se ocupă? E măritată?
— Dispuneți de mijloace de investigație mult mai largi decât mine. Pe noi ne interesează banii clientului, nu dosarul lui. Ce vă pot relatea este că a angajat unul dintre cele mai scumpe apartamente din hotel, are o Hispano-Suiza cum nu sunt zece în București, că este o femeie care a avut întotdeauna bani.
— Intelligence Service-ul nu face economie.
— Am spus că a avut totdeauna bani, începând din leagăn. O susțin ca profesionist.
Neamțul îl privi curios:
— Adică?
— Există moduri și moduri de ați cheltui banii: plebeu, burghez, princiar. Elvira Manu o face princiar. Ca și felul de a-și purta hainele: când arunci un mantou de chinchila pe spătarul scaunului din restaurant, fără să fii atentă dacă poalele nu mătură parchetul, n-ai oftat niciodată după o pereche de ciorapi.
— O observație interesantă. Dar avem agente, ca și rivalii de la Intelligence Service, recrutate din toate mediile, inclusiv înalta societate.
— Presupuneți deci că ar fi spioană. Important mi se pare să subliniez un fapt: femeia n-a făcut nici un efort, n-a întreprins nici un demers ca să-l cunoască pe colonelul von Sundlo. Domnia sa a remarcat-o și a cerut să-i fie prezentat.
Pe chipul imobil al neamțului, ochii crescură cu o gămălie de ac.

— *Un coup de foudre!* La cincizeci și trei de ani pentru o fetișcană de peste patruzeci? *Mein Gott*, nu-l credeam atât de caraghios pe bietul Sundlo! Barmanul ridică din umeri:

— Mi s-a părut, față de bănuielile dumneavoastră, că reprezintă un amănunt demn de semnalat.

— Și matura sirenă cum reacționează?

— Pot afirma că au aerul unor oameni care se simt foarte bine împreună. Buni, excelenți prieteni. Ce fac în dormitor, nu cunosc.

Neamțul schimbă brusc tonul. Rosti dur:

— La onorariul pe care îl primești, ar fi fost cazul să te străduiești mai mult.

Vasile Sfetcu, feciorul lui Nea Firică, birjarul din Piața Teatrului, săltat anevoie din gunoaiele Ferentarilor, mahalagiu prin filiație, dar gentleman prin autentică vocație și, în orice caz, veleitar pățimaș, replică:

— Herr Walter, când am primit să colaborez cu dumneavoastră, nu am înțeles să accept și relația stăpân-slugă. Măine dimineață, întreaga sumă încasată până acum vă va fi restituită. Cec sau *cash*, cum preferați.

În ochii inginerului neamț se aprinse un licăr de mânie, dar și de involuntară admirație.

"Țiganul joacă tare..."

— Să nu regreti, domnule Basile. Noi suntem echipa cea mai puternică!

— Aceasta o va dovedi viitorul.

Walter strânse pumnii. Știa că trebuie să fie mai maleabil, în barmanul celui mai elegant hotel din București pierdea un om prețios, dar mânia îi întuneca mințile.

"Un țărănoi puturos de la mahalaua Europei, o slugă de han mai răsărit își permite să mă sfideze!"

— Am să te distrug!

Vasile Sfetcu surâse:

— Sunteți grăbit, Herr Walter... Am onoarea să vă salut.

Neamțul îi azvârli o privire nimicitoare. Regreta că nu avea revolverul la el. Urcă în Horsh-ul care aștepta în fața casei și demară solicitând nebunește acceleratorul.

"Țiganul ori e nebun, ori mizează pe cineva puternic..."

Vasile Sfetcu rămase cu zâmbetul încremenit pe buze și privirea gânditoare. Aprinse o țigară, trase câteva fumuri și formă un număr de telefon. Rosti laconic:

— Plecați urgent. Chiar în noaptea asta.

***

Marin Viforeanu se considera un mare ghinionist. "Degeaba, domnule, poți să fii poleit cu aur, dacă-ți lipsește dramul infinitezimal de noroc, realizezi zero!"

Avea o excelentă părere despre sine și socotea că, dacă soarta individului ar fi hotărâtă exclusiv de sumumul de calități ale acestuia, el,

Viforeanu, ar fi atins în viață piscuri ametoare. Se privea în oglindă: o siluetă de Fred Astaire cu o figură, își zicea convins, mult mai expresivă. Și totuși, femeile îl ignorau. În orice caz, nu s-ar fi putut afirma că măcar una singură își pierduse somnul din cauza lui. Prima nevastă îl părăsise fără măcar să-și bată capul cu explicații, lăsându-i amintire toate scrisorile primite de la el și o cutie de anticoncepționale. A doua se întorsese la părinți, după șase luni de la căsătorie și fusese atât de grăbită să scape de Viforeanu, încât nu avusese nimic împotriva ca divorțul să se pronunțe din vina ei. Până și fetele de la Casanova, bordelul cel mai scump din Crucea de Piatră, îl primeau în silă și doar când șomau vârtos. Capotase și în meserie. Fusese un student bun. Era ager, învăța ușor și isprăvisse Dreptul cu o singură bilă roșie. Se înscriesese în Baroul Ilfov, dar clienții îl ocoleau; pândeau ceasuri întregi în imensa sală a pașilor pierduți, vânând și trăgând de poale țărani care i se păreau mai blegi. Aceștia învăteau priviri speriate, de rătăciți în pădure, se rușinau să-l refuze. Cu amărății aștia abia de scotea de o chirie într-o mansardă pe Izvor și un dejun la "Cheltuiala mică".

La noroace picate din senin, chilipiruri fabuloase la loto, moșteniri copioase, partide senzaționale, Viforeanu, care în viața lui nu câștigase nici măcar la tombolă, ori la Moși o pușculiță de ghips, nu se obosea să viseze. Se uita la fericiții beneficiari cu jind și vaga convingere că respectivii sunt bastarzii întârziați ai capricioasei Fortuna.

După izbucnirea războiului își oferise serviciile Siguranței. Era încredințat că aici va izbuti, se simțea dotat din toate punctele de vedere. Avea memorie, spirit de observație, sânge rece, intuiție, energie, tupeu. Fusese racolat cu mult scepticism și rezerve, iar indemnizația era pe măsura entuziasmului tipului din spatele biroului. Primea cât un copist dintr-un birou de mână a doua.

— Oi fi talentat, dar n-ai fizic... Păi, pe dumneata te citește și un copil după fizionomie: sticle!

— Acordați-mi o șansă. Puneți-mă la încercare.

— Hai să vedem... Poate ca agent de derută o să meargă.

"Las' că o să vă arăt eu... Am să vă demonstrez ce pot."

Asta se străduia de trei luni: să depisteze, să descopere, să repereze un agent, o acțiune, o combinație, un tuyau zdrobitor, care să-i uluiască stăpânii. Acum, urcând scările spre Agenția imobiliară Ion Bogdan, avea convingerea că, în sfârșit, râvnitul țel a fost atins și a izbutit să smulgă un surâs șansei ingrate.

Domnișoara Marta, secretara, își izbi palmele chițăind de bucurie:

— Ce plăcere, domnule Viforeanu! Cam rar pe la noi.

Era îmbrăcată într-o rochie galbenă, cu volane și panglici, în care trupul deșirat și osos se îneca, iar amănuntele anatomice, adresa lor exactă putea fi ghicită cu aproximație.

Viforeanu încercă să zâmbească: "Seamănă cu o floarea-soarelui pleoștită de ploaie..."

— Sunt foarte ocupat, domnișoară. N-aș ocoli altfel pentru nimic în lume biroul dumneavoastră.

Secretara își dădu ochii peste cap, fluturându-și genele rimelate cu Michel.

— Înțeleg foarte bine... Știți, totuși, mă gândesc de multe ori că oamenii ar trebui să se și distreze puțin. O mică vacanță nu poate să strice nimănui. Am citit chiar zilele trecute în almanahul magazinului "La vulturul de mare cu peștele în gheare" că surmenajul afectează ficatul. Cunoașteți, desigur, revista.

— Nu, făcu sec agentul.

— O, păcat! Cuprinde lucruri extrem de interesante și de ultimă oră. De exemplu, în numărul de ieri oferă printre altele un articol despre chiromanție, cu desene... Este captivant și instructiv...

Marin Viforeanu o întrerupse agasat:

— Sunt convins, domnișoară, și presupun că toate lecturile dumneavoastră sunt instructive. Mă puteți anunța la patron?

Secretara îi îndreptă o privire mirată. Își săltă cu degetul ochelarii spre rădăcina nasului, ca să-l vadă mai bine, și chicoti:

— Cât sunt de distrată! Numai mie mi se pot întâmpla situații atât de nostime. Credeam că v-am spus.

— Ce anume?

— Domnul Bogdan încă n-a venit în agenție.

Viforeanu își privi ceasul.

— E unsprezece.

— Exact. Și niciodată, dar niciodată nu vine mai târziu de ora 9. Chiar m-a și mirat... Dar puteți să-l așteptați... Pe mine nu mă deranjează, mai ales că aveți o conversație atât de variată...

Viforeanu șovăi câteva clipe și își luă pălăria.

— Nu... mulțumesc, nu. Prefer să vin mai târziu.

În urma lui, domnișoara Marta își prinse o buclă rebelă și reîncepu să bată la mașină cu două degete.

Instinctul — singurul prieten nedezmintit fidel al lui Viforeanu — îl avertiza că se întâmplase ceva cu Bogdan. Coborî în goană treptele blocului și, fără să ezite, o luă pe Cheiul Dâmboviței. Pășea grăbit și atât de concentrat, încât fu gata să răstoarne o nemțoaică lălâie care conducea un landou cu doi gemeni. Soarele ardea, deslușind necruțător culorile și praful covoarelor atârinate spre vânzare pe balustradele de fier ale cheiului: anticarii — reeditare valahă a bouquiniștilor de pe malurile Senei — căutau umbră sub umbrele fixate lângă scaunele portative, păzindu-și marfa heteroclită: cărți, reviste, calendare vechi, fotografii și ilustrate pentru colecționari, completate și expediate din te miri ce colț de țară sau lume de neamurile, buncii și străbuncii pietonilor care treceau acum, cu indiferență, în susul și josul cheiului. Vizavi, pe Splai, casele păreau ciudat de pustii pentru o dimineață de vară. Obloane trase, curți liniștite, marchize cu ușile închise. Acestea aveau să se însuflețească după lăsarea nopții, o dată cu ochiul roșu al felinarelor înfipite în zidurile scorojite de igrasie. Peisajul gârlei,

culorile, acustica însăilau atunci o lume care ar fi inspirat cărbunele lui Toulouse-Lautrec. Rujuri grase, porțigarete lungi, ostentative, ciorapi negri, parfumuri ieftine — Chat noir, Carmen, Violeta — capete slinoase de briantină și carne crudă — picioare, sâni, spinări — în kilograme sau metri, glasuri răgușite, alterate de alcool prost, cântece deșucheate, chicoteli, fluierături, pst!-uri, vorbe dulci — acadele de bâlci sau grosolane, de maidan. Jalnicul, veselia vopsită, abjectul, suferința, viciul mizer, nedespărțite, fre-donau refrenul tristului tangou, tangoul nopților de pe cheiul gârlei.

La Scăricica, cel mai vestit bordel din mahala — o casă boierească între Izvor și strada Monetăriei — cânta patefonul: Comparsita, Jalousie, Lilly Marleen — dar, mai ales, cântecele lui Vasile Cristian, slăbiciunea patroanei care pândea ceasuri întregi din spatele perdelelor mișcarea străzii.

La Izvor, Marin Viforeanu trecu podul și intră în strada Rozelor. Aflase adresa — sau cel puțin una dintre ele — a lui Ion Bogdan cu câteva săptămâni înainte și cu totul întâmplător. O verișoară de-a maică-sii, măritată bine cu un funcționar de la vamă și cu neamuri pricopsite la țară, îl invita săptămânal la masă. Dejunul substanțial de duminică — Sănduța gătea bine, bucătărie moldovenească tradițională cu risipă de smântână, gălbenușuri și rețete grase din Madame Comșa — îi compensa lui Viforeanu, gurmând de altfel, în ciuda supleței și cu o capacitate de îngurgitare remarcabilă, multe mese încropite ori chiar sărite de peste săptămână.

Într-o asemenea duminică, îndreptându-se spre Sănduța care locuia tot în apropiere de Izvor, pe Crăițelor, Viforeanu îl zărise pe Bogdan intrând într-un bloculeț mititel, dar îngrijit, o cutie de chibrituri de beton răsărită între două case bătrânești, înzorzonate la ferestre și frontoane cu bibilurile începutului de secol. A doua zi, la ora când îl știa pe Bogdan la agenție, se duse să investigheze terenul. Imobilul mic, câteva apartamente, n-avea portăreasă, dar nici nu era nevoie. Numele lui Bogdan se afla pe una dintre casetele poștale aflate în hol, avertiza și plăcuța de alamă înfiptă pe ușa primului apartament de la parter.

Viforeanu avu o ușoară mișcare de recul. Strada, de altfel îngustă, era strangulată în dreptul locuinței agentului imobiliar de acea îngrămădire de oameni caracteristică evenimentului ieșit din diurn, acelui "ce s-a întâmplat?", "Ți, ți, țâ!" "S-a înrăit lumea, soro! L-au prins?", evenimente care sarează existența mereu liniară a nenumăraților Mitici și Coane Mițe, generând nesfârșite comentarii, interpretări, zvonuri acrobatice. Componenta socială a mulțimii de gură-cască din strada Rozelor, înfometată de senzațional, n-ar fi dezmințit un pronostic fix pe temă: gospodine ieșite în capoate și papuci, proprietărese, servitoare întârziate prin piața Elefterie cu papornițele burdușite lăsate jos pe caldarâm și mâinile la gură strunindu-și uluiala, o ordonanță desculță fără veston, dar cu chipiu, un oltean cu cobilița abandonată lângă zid; câțiva pensionari priveau din curțile lor, parcă temându-se să iasă în stradă. Cu mâinile agățate și bărbiile rezemate în dinții gardurilor clipeau mărunț și țineau gura căscată din pricina efortului de a înțelege ce se petrece. La balcoane ieșiseră cucoane cu bigudiuri și fileu, privind spectacolul de la fotoliul I. În spatele lor spânzurau cearșafurile

scoase la aerisit. Doi vardişti se făceau că țin ordine, trăgând mereu cu ochiul spre intrarea blocului.

Viforeanu își îndreptă nodul cravatei și abordă un aer de personaj important:

— Ce se petrece aici, sergent?

Omul îi azvârli o privire bovină, răpusă de arșiță. Asuda din gros și, prin dunga roșie lăsată de chipiu, puteai trece o pereche de șireturi.

— Crimă, conașule, să trăiți!

— Crimă?!

— Da, i-a făcut felu' lu' unu'! L-a găsit servitoarea azi-dimineață... Cu laț de sârmă l-a isprăvit. La un caz din ăsta nu zici nici pâs, de-aia n-a auzit vecinii. O fi lăsat prăpăditul muiere, copii, zice că era tânăr.

Viforeanu vru să se asigure:

— Locuiesc în cartier. Probabil îl cunosc.

Sergentul ridică din umeri:

— Cică unul, Bogdan.

Viforeanu se răsuci pe călcâie și se îndreptă grăbit spre Pod. Îl încolțise frica și simțea nevoia să se afle cât mai departe de strada Rozelor.

Pe chei încetini pasul și își trase răsuflarea. Scrâșni cu pumnii încleștați. "Am ghinion."

***

Diminețile sunt zornice pe coastă. Spre ceasurile cinci, suflarea răcoroasă stinge puzderia de stele; degete diafane le greblează, le strâng în vâlul albastru al nopții. Undeva, dincolo de perdelele din dantelă, de palmierii și portocalii ce străjuiesc promenade, departe în mare, acolo unde n-a ajuns încă nici un vapor, soarele ridică o pleoapă însângerată.

Octavio de Villar își privi ceasul:

— E târziu, Manja.

Baroana von Sundlo se lipi mai strâns de trupul spaniolului.

— Fii fără grijă, *mon amour*. Aici, nimeni nu se scoală înainte de unsprezece.

— La tine mă gândesc. Să nu te vadă servitorii.

O mângâie ușor. Părul buclat — aspru, în general — la Manja se cerea dezmiardat, avea moliciuni de mătase.

— Nu-mi pasă! suflă Manja cu nasul turtit în subsuoara lui.

"Asta-i principalul ei farmec", gândi de Villar. "Firescul. Nu face pe copilul răsfățat. E un copil răsfățat."

— De ce îți pasă, în general?

— De *acum*. Pentru mine nu există decât acum. Și acum ești tu și cu mine. Eu și cu tine.

— Și... baronul?

Manja săltă capul. Ochii rotunzi priveau cu mirare sinceră.

— Care baron?

Spaniolul începu să râdă:

— Baronul von Sundlo, soțul tău.
— A, făcu Manja, Kurt...
— El nu înseamnă nimic în viața ta?
— Ba da... Țin foarte mult la Kurt. Dar știi, nu întotdeauna lucrurile se potrivesc. Eu nu i-am dat ceea ce ar fi vrut el și el nu mi-a dat ceea ce aș fi vrut eu.
— Cum s-ar spune, v-ați dezamăgit reciproc.
Manja își frecă obrazul de brațul lui.
— Ce piele dulce ai! O piele de curtezană. *Tercio pelo...*
— Piele de catifea, zâmbi surprins de Villar. Vorbești spaniola?
— Tț! Îmi plac melodiile lui Nat King Cole. De acolo știu.
— Aha... Spune-mi, ce aștepta baronul de la tine?
— Să umplu o grădiniță cu micuți von Sundlo.
— Pentru Adolf?
— Puțin îi pasă de el! Să nu se stingă numele. Sunt un neam foarte vechi și grozav de mândri. Pretind că se trag din Nibelungi.
— Ție nu-ți spune nimic asta?
Manja se desprinsese și își încrucișă picioarele sub ea. Prin dantela cămășii de noapte i se vedeau sânii mici, pântecelul supt.
— Puțin. Foarte puțin... Și acum ai să mă întrebi de ce m-am măritat cu el.
— Ai ghicit.
Manja își încruntă sprâncenele. Părea o școlăriță concentrată asupra caietului cu teme. Un toc cu peniță strâmbă, cerneală pe degete și limba uitată în colțul gurii ar fi desăvârșit portretul.
— Nu știu dacă am dreptate. Eu niciodată n-am dreptate. Așa îmi spun toți.
De Villar se simți vag impresionat. Îi prinse mâna cu duioșie:
— Micuța mea...
— Pe cuvântul meu! Acasă, la școală, peste tot. " *Tête de linotte* " Îmi spunea soră-mea, Amelie. Râse înveselită: Ea e deșteaptă familiei. S-a măritat cu un poștaş, are șase copii și este o excelentă Hausfrau. Reprezintă cu cinste idealul femeii germane la modă! Cei trei K, cu literă mare*. *Compris?*
Sări din pat râzând. Smulse abajurul roșu al unei veilleuse, și-l puse pe cap și începu să sară într-un picior.
De Villar, cu mâinile sub ceafă, o privea surâzând:
— Semenii cu Scufița Roșie.
— E povestea mea preferată. Își apăsă vârful nasului cu degetul: Și *Fetița cu chibrituri*. Plângeam ori de câte ori o citeam.
De Villar o prinse de mână și o sili să se așeze lângă el.
— Mai vorbește-mi despre tine, Manja. Ești o... Nu-mi vine să spun femeie, o fetiță deosebită.
— Nu mă minți?
— Niciodată n-am fost mai sincer. Nu mi-ai spus de ce te-ai măritat cu baronul.

Manja își propti bărbia în umărul lui de Villar. Ochii rotunzi, cu gene frizate, zburdau prin încăpere în căutarea gândurilor.

— Împlinisem șaptesprezece ani... Mama nu ne iubea. Ne îngrijea, muncea din greu, dar își făcea doar datoria. Era acră ca o murătură. N-am auzit-o niciodată făcând o glumă. Visa două lucruri: să aibă o servitoare și o strănă cu numele familiei noastre în biserică. Asta i-ar fi dat importanță în cartier. După ce m-am măritat cu Kurt, le-a avut. Când i-am fixat plăcuța de bronz, a fost cea mai fericită zi din viața ei.

— Tatăl tău cu ce se ocupă?

----

* Cei trei K simbolizau preocupările majore recomandate femeii germane: Kirche (biserică). Kuche (bucătărie), Kinder (copii).

Manja chicoti:

— În cartier i se spune Păsărilă Wiseman.

— De ce?

— E ornitolog. Altceva nu are în cap decât sturzi, cocori, grauri, colibri, flamingo. Mama zice că lui îi semăn doar că eu am în cap fluturi.

— Hm, făcu de Villar. Ornitolog... O meserie nu prea bănoasă...

— Mie-mi spui? De șase ori pe săptămână mâncam cartofi, iar duminica ne răsfațam cu o supă de oase îngroșată cu griș și câte o bucată de rasol. *Affreux!*

Se scutură ostentativ, și cerceii, doi butoni mici de briliant, fulgerară scurt.

— Când Kurt mi-a adus o cutie uriașă — întinse brațele — de bomboane, uite atâta!, m-am simțit ca o regină. Era bun cu mine, îmi făcea cadouri, mă apăra. Tata nu ne-a apărat niciodată.

De Villar o privi printre gene. Manja îți purta gândul la un fruct frumos, proaspăt, perfect rotund, fără cea mai mică imperfecțiune. O cireșă, o piersică, o rodie. Era, fără îndoială, o făptură delicioasă, de incontestabil farmec, dar... "dar nu-mi pot imagina totuși ce o fi fost în mintea lui Sundlo, cvicvagenar preocupat de perpetuarea neamului și de securitatea secretului armelor noi ale lui Hitler, când s-a însurat cu o femeie-jucărie, de origine modestă. Copii putea să-i facă orice Fräulein cu stemă pe combinezon, șolduri late și data nașterii mai decentă..."

— Nu e gelos?

Manja își scutură din nou buclele cu mișcarea ei caracteristică.

— Nu. Cred că e foarte deștept Porcul ăla de Göring a încercat să-l influențeze. Să-l facă pe Kurt să mă pună sub un fel de interdicție. E nebun și în pat ține o furculiță. Ar vrea ca toți să facă la fel.

— O furculiță? Întrebă amuzat de Villar.

— N-ai văzut-o pe norvegianca lui? Slabă ca un picior de barză și cu dinții rânjiți. De aia, vreau să zic din cauza bârfelii, nu stau mai mult de o lună, două pe an în Germania.

De Villar îi mângâie umărul rotund:

— Ce se întâmplă dacă Sundlo află...?

— Ce să afle? Că sunt iubita ta?
"Nu doar a mea, micuțo", gândi de Villar. "Nu sunt prima ta aventură..."
— Să zicem...
— Ți-am spus că e foarte deștept. Și mult prea ocupat ca să aibă timp și pentru mine. El are cincizeci și trei de ani și eu douăzeci și unu. *Voilà une différence!*
Îi plăcea să-și presare conversația cu expresii franțuzești, uneori greșite. Nu o făcea din snobism, ci tot din joacă. Exact ca o fetiță care se fandosește în pantofii cu toc înalt ai maică-sii.
— Și...
Își trecu limba peste buzele pline.
— Și? insistă de Villar.
— Cred că nu mă iubește din cale-afară. Când iubești, simți nevoia să stai tot timpul cu el sau cu ea. Noi suntem despărțiți săptămâni și chiar luni întregi. De exemplu...
Se întrerupse și râse ștregărește:
— Să-ți spun?
— Spune!
— Simt, simt acum că n-aș putea o zi fără tine...
De Villar își ascunse tresărirea de satisfacție. O strânse la piept arborând o mină gravă:
— Și eu simt la fel, draga mea, dar din păcate va trebui să plec. Manja își ridică iute capul:
— Să pleci? Așa repede? De ce? Unde?
— Trebuie, Manja. Eu nu am vacanță, sunt funcționar al guvernului spaniol, însărcinat cu o anumită misiune.
— Unde?
— În România.
Manja făcu ochi mari de surpriză. I se aruncă de gât, râzând fericită.
— O, dragul meu! Dumnezeu mă iubește. Ne iubește. Nimic nu se putea potrivi mai bine!
— Nu înțeleg...
— Octavio, iubitele, vin cu tine!
— Imposibil. Riști prea mult.
— Deloc! Kurt își petrece convalescența în România. Una din ideile lui fistichii... Cine mi-ar putea reproșa că mă duc să-mi văd soțul? Nici măcar Göring *et sa fourchette!*
Se smulse din brațele lui de Villar și improvază un dans spaniol cu fandări și pocnituri din degete.
— Abia aștept să plecăm! Mă simt ca în voiaj de nuntă. Unul adevărat!
De Villar încercă să pară îngrijorat:
— Te-ai gândit bine, Manja?
— Foarte bine. De altfel începusem să mă plictisesc aici. Și bătrâna contesă mă cam agasează. Nu spune nimic, dar, când se uită la tine, ai impresia că-ți vede chiar sub palton până și operația de apendicită. Când plecăm, chéri?

— Poate chiar deseară. Trebuie să mă interesez de bilet de avion pentru tine.

Manja trase draperiile de la ferestre. Soarele dădu buzna în încăpere, umplând-o de sărbătoare.

— Oh! *La vie est belle!*

Pe buzele lui de Villar flutura un surâs incert:

"Maior Donovan, cred că ai toate motivele să fii mulțumit..."

Înserarea altera contururile grădinii ca într-un tablou de Constable. Pe verandă, bătrâna contesă Lucia de Courcelles se legăna în balansoar, sorbind cu paiul din oranjadă. Alături, contele rus Anatoli Rabinski fuma cu un aer concentrat. În realitate, nu se gândea la nimic. De cealaltă parte a mesei de răchită, doamna Abigail Winton întindea o pasiență.

— Deci, rosti ca pe o concluzie doamna de Courcelles, micuța baroană și-a luat zborul.

După ton, se simțea că are chef de cleveteală.

— Vă necăjește? Întrebă doamna Abigail.

— E de-ajuns ca o pasăre să plece pentru ca întreg stolul s-o urmeze, părăsind meleagul.

— Nu când distinsa amfitrioană se numește contesa de Courcelles, declară cu amabilitate convențională Rabinski.

— O, merci, mon ami, surâse contesa și-i puse mâna pe brațul descărnat.

În lumina amurgului, slăbiciunea bătrânului era de-a dreptul înspăimântătoare. Găvanele obrazului pline de umbră săpau gropnițe negre, pictând un cap de mort.

"Dacă în locul papionului", gândi Abigail Winton, "ar avea două ciolane încrucișate, ar face un avertisment excelent pentru depozitele de dinamită."

Declară cu indiferență:

— Ciudată totuși această plecare intempestivă...

— Găsești, draga mea?

— Probabil pentru că eu sunt o femeie fără capricii, nu le înțeleg pe ale altora. Ținea foarte mult la party-ul de vinerea viitoare, a fost de fapt chiar ideea ei și, dintr-o dată, se răzgândește, renunță și pleacă. Mi se pare puțin comun.

Bătrâna zâmbi:

— E atât de tânără! Are în fața ei zeci și sute de party-uri. Voi, englezii, aveți în sânge simțul datoriei, dar nu cunosc nimic mai delicios decât să faci tot ce-ți trece prin minte și când ai chef.

Doamna Winton privi lung o rigă de cupă:

— Hm, cred că-i o chestiune de nuanțe. *On peut rotisser le balais**, dar cu decență și fără spectatori.

---

* Poți să-ți dai poalele peste cap (franceză).

Contesa râse cu poftă:

— Draga mea, când o faci în dormitor și cu ușa încuiată înseamnă doar că te dezbraci. Poalele ți le dai peste cap în piața mare.

Rabinski interveni cavernos:

— Scumpă contesă, tinerețea dumitale e un filon inepuizabil. Noi am avut altă educație. Ne-am făcut de cap...

— Oh là là! râse bătrâna. Și încă cum!

— ...dar eticheta, conveniențele erau respectate.

— Și cu ce ne-am ales?

— Cu amintiri grațioase. De altfel, la micuța Sundlo nu poți avea pretenții. *Elle est de basse extraction*. M-a nedumerit mereu acest mariaj al lui von Sundlo. Pe o femeiușcă de genul micuței o faci metresă, nu baroană.

Abigail Winton strânse cărțile și începu să le amestece.

— Oricum, hotărârea a fost luată — accentuă — peste noapte. Aseară n-a pomenit nimic.

Ochii contesei sclipiră, buzele se-ntinseră. Un papagal malițios, zâmbăreț. Josephina, camerista, o văzuse dis-de-diminează pe baroană ieșind din odaia frumosului spaniol.

— *La nuit porte conseil*.

— Hm! își săltă nasul aristocratic doamna Winton. Mă întreb cine a consiliat-o...

Anatolie Rabinski fredonă ca din întâmplare:

— Valencia! Mă așteaptă doar pe mine, pe cărări de dor aprins...

— Oh! se indignă cu ipocrizie contesa. Sunteți oribili. Ce vreți să insinuați?

Rabinski îi sărută mâna:

— Nimic din ceea ce dumneata să nu fi știut, ghicit ori înțeleș înaintea noastră.

— Lingușitorule! Totuși nu știu ce vreți să spuneți...

Doamna Winton interveni ferm:

— Nu mă asociați la ideile contelui. Eu mi-am exprimat doar mirarea. Că a renunțat la petrecere și că a plecat..., ei, da, nu ascund că asta m-a șocat, în compania acelui tinerel, tocmai în România.

— Scumpa mea, se indignă contesa, dar nu ți se pare natural să-i fie dor de soțul ei?

— Nu mă îndoiesc de sentimentele baroanei, dar am impresia că ar mai fi putut suporta depărtarea câteva zile.

Rabinski fredonă iar:

— Valencia... Cu sărutul tinereții orice dor mi-a alungat...

— Isprăvește, Anatolie! îl mustră dulce contesa. De ce să se aventureze singură, traversând o Europă pe care a smintit-o Hitler! A profitat de ocazie să fie acompaniată și oricine ar fi procedat la fel.

— Sunt curios dacă von Sundlo va fi la fel de încântat de companie.

Abigail Winton constată indiferent obiectivă:

— Într-adevăr, tânărul arată remarcabil. Un exemplar reușit al rasei latine.

— Remarcabil, bănuiesc, din toate punctele de vedere, apăsă contele. Bătrâna contesă de Courcelles își plesni palmele consternată:

— Ce se întâmplă cu tine, Anatolie? Nu te-am auzit niciodată insinuând atât de... atât de ieftin.

— Scuză-mă, contesă, nu la dantela alcovului m-am referit.

Abigail Winton își ridică severă sprâncenele, monument de gheață și respectabilitate. Se întreba dacă nu e cazul să părăsească veranda. Trebuie să te ridici înainte ca o situație ori o discuție să devină vulgare, pentru a nu fi silit să iei o atitudine categorică și, în principiu, dezagreabilă.

— Dar?

— M-am referit la ocupațiunea lui seșor de Villar.

— Tot nu înțeleg, făcu doamna de Courcelles.

— Pot să pariez că frumosul spaniol e agent. Al nemților, al rușilor, al englezilor, nu știu, dar miroase de la kilometri a spion.

Bătrâna închise excedată evantaiul și se bătu cu el peste genunchi:

— A, nu, *mon vieux*, devii teribil cu obsesiile dumitale. Peste tot nu vezi decât agenți, comploturi, indivizi veroși... Revoluția v-a strâmbat tuturor mințile.

Rabinski tăcu înghițindu-și veninul: "Dacă o trăiai ca mine și ai fi fost silită să-ți abandonezi latifundiile și palatele fugind în lume doar cu o legăturică, gândeai la fel..."

— Spion, rosti Abigail Winton. Aceasta ar fi o ipoteză romantică. Dar mai știi...

— Lăsați copilăriile! Și, la urma urmelor, îl privește! Adăugă cu un zâmbet și sens care anula toată pledoaria în favoarea onestității Manjei von Sundlo: În orice caz, fac o pereche frumoasă împreună...

Rabinski răsă scurt, din gât. Doamna Winton țuguie buzele frumoase, dar cu tăietură prea dură. Bătrâna se ridică:

— Cred că e timpul să ne îmbrăcăm pentru cină.

Înainte de a coborî la masă, contesa de Courcelles alcătui o scrisoare scurtă, în care anunța mascat sosirea baroanei Manja von Sundlo și a tânărului diplomat spaniol în România. Adresa —București, strada Puțul cu apă rece.

Își privi chipul în oglindă, fără complexe. Asemănarea cu pasărea vorbitoare o amuza.

— Scumpa mea papagaliță, istoria evoluează neașteptat de bine. Să nădăjduim că și prințul va fi la înălțime.

Gongul de la parter vesti cina desprinzând-o de oglindă.

Ploaia rece, piezișă, din ce în ce mai vrăjmașă, îi goni de pe balcon. Colonelul von Sundlo strânse șezlongurile și mai rămase câteva clipe în prag,

adăpostit sub consola etajului superior.

— Când eram școlar și învățam despre Marea Neagră, mi-o imaginam cu adevărat neagră. Smoală, tuș, negru de cioară.

Elvira Manu, înfrigurată, se înfășură într-un șal.

— Toți ne-am închipuit-o probabil la fel, până am văzut-o cu adevărat.

— De fapt, este un verde foarte închis. Bănuiesc însă că cei care ne-au precedat au îndoliat-o prin contrast cu albastrul Mediteranei...

Elvira se ghemui în colțul canapelei:

— Nici Atlanticul nu mi s-a părut din cale-afară de azuriu...

Kurt von Sundlo întoarse încet capul:

— Ai călătorit mult, Elvira...

Tonul era incert. Între afirmație și interogativ. Femeia nu răspunse și baronul nu insistă.

— Strămoșii mei au fost marinari. Bineînțeles, preciză Kurt, asta cu sute de ani în urmă. Cel puțin așa sună legenda familiei. Erau de origine norvegieni...

Elvira Manu dădu ușor din cap:

— Mă întrebam chiar... Sundlo n-are rezonanță prusacă.

Colonelul rămăsese lângă fereastră, privind zbuciumul mării. Valurile, răzvrătite, ondulau înfricoșătoare cozi de balaur. În semiîntunericul încăperii, profilul baronului se detașa cu o precizie de tablou academic. Osos, viril, emanând o inefabilă suferință.

"Sau poate mi se pare mie, gândi Elvira. Pentru că știu..."

Von Sundlo căută din priviri pachetul de țigări.

— E trist când plouă la mare.

— Depinde de starea de spirit. Ești totdeauna trist, Kurt?

Von Sundlo aprinse două țigări și îi întinse una dintre ele.

"Ca în Serenada Soarelui, gândi Elvira. Unele gesturi, chiar dacă se banalizează prin frecvență, rămân totuși încântătoare. Totul e din partea cui vin. Dar chiar și altfel! Orice femeie, în principiu, a primit într-o viață sute de buchete de flori. Și totuși, plăcerea omagiului rămâne intactă..."

— Trist? Nu sunt trist. Singura mea grijă este să nu devin un tovarăș plictisitor. Ce propui să facem? Mai exact, ce-ți place ție să faci când plouă la mare?

Elvira râse și își înveli picioarele cu poalele rochiei de casă. Une robe de chambre somptuoasă, aducând mai degrabă a toaletă de seară, fără nimic provocator. O dantelă fină ținea marginea decolteului și a manșetei. Nu arăta grozav și era conștientă. Frigul o dezavantaja în general. Trăsăturile se crispau ușor, iar pielea pierdea strălucirea satinată.

Lui Kurt i se păru însă frumoasă, de o frumusețe calmă, matură, amintindu-i de tablourile vechilor maeștri. Pânze făcute cu migală, scoțând în evidență expresivitatea mâinilor și unde puteai număra fiecă ochi de dantelă. Oamenii aveau timp, nu cunoșteau mirosul de benzină, lătratul mitralierelor, stiloul, jazz-ul.

— Ce fac când plouă? Ce fac toți vilegiaturiștii, indiferent că sunt pe Riviera, Costa del Sol, Florida sau Eforie.

— Adică?

— N-ai avut niciodată vacanță? Ai trei sau patru posibilități: restaurant, cazino, șuetă în camera de hotel la o cafea și un grog, un pocher dacă ai venit în grup sau, pur și simplu, te vâri în pat cu o carte estivală gen Doctorul Fu-Man-Chu sau un Edgar Wallace. Vitejii — eu nu fac parte dintre ei — își pun trenchcoaturile și înfruntă o plimbare vijelioasă pe faleză sau chiar pe malul mării.

— Tu ce preferi?

— Dragul meu, când mi-e frig, n-am idei. Întâi să bem un Bourbon să ne dezmoțim. Fără soda, fără gheață, te rog. Dârdâi.

Sundlo îi întinse paharul:

— Pentru vacanța noastră!

Elvira clipi din ochi complice și luă câteva înghițituri mici la rând. Se înecă și începu să tușească.

— Bea puțin sifon, repede! Trece imediat.

Îi duse paharul la buze și cu cealaltă mână îi sprijini — atingere gingașă, abia simțită — capul ca unui copil.

Elvira simți un fior în lungul spatelui și roși. Era primul gest de intimitate, de o spontaneitate care o emoționează.

— Mulțumesc, Kurt. M-am înecat, dar cel puțin m-am încălzit.

Von Sundlo apropie un fotoliu bebe de canapea. Genunchii aproape li se atingeau. Elvira zâmbi:

— Se pare că am ales varianta șuetă în doi la o cafea și un grog. Von Sundlo păru încurcat:

— E devreme... Dacă vrei, mai târziu coborâm în bar. Acum...

— Acum?

— Să mai zăbovim puțin. Simt... E o seară specială. Parcă făcută pentru confesiuni... Nu, nu-ți fie teamă! Respect contractul. Generalități, atâta... Să deschid radioul?

— Nu, prefer o placă. Pune-o pe Lucienne Boyer.

...*Avril en Portugal*... Glasul amplu împrăstie în încăpere aromă de portocale. Portocalii înfloriți ai Lisabonei.

— Mă simt îngrozitor de bine, Elvira... Acum, aici, împreună. E un sentiment unic... Pentru mine, în orice caz, complet inedit.

— Nu-mi face declarații de dragoste, Kurt.

— Nu, nu-i vorba despre asta... Lasă-mă să-ți spun... Ai întâlnit vreodată pe cineva față de care să încerci regretul că nu te-ai născut pentru el? Sau că nu te mai poți naște o dată numai și numai pentru acea ființă?

— E o trăire de oameni maturi, Kurt.

— Ei și? Dar asta simt eu acum și mi se pare extraordinar. Deși... O undă de amărăciune îi alunecă peste obraz.

Elvira îl cerceta cu atenție.

— Deși...

— Deși e poate o impietate... față de altcineva... Nu, nu vreau să mă gândesc. Să bem, Elvira! Pentru frumusețea irepetabilă a acestei seri.

Elvira Manu rosti încet:

— Lumea e făcută strâmb sau poate noi, oamenii. Cele mai frumoase amintiri sunt adeseori o povară. Impietate... Chiar în ziua când ne-am cunoscut, mi-ai spus că semăn cu cineva. Era durere în glasul tău, pe chip... Ceva vechi, dar care supraviețuiește.

Von Sundlo își plecă fruntea. Mâinile îi tremurau ușor:

— Tu ai fi fost singura ființă omenească în stare să mă facă nu să uit..., dar să-mi redea încrederea. Încrederea într-un destin mizericordios, care-mi mai acordă o singură șansă de a fi fericit.

Inima Elvirei Manu se strânse, își simțea ochii umezi. Stătea în fața ei, cu capul aplecat, vârât între umeri, inspirându-i o dorință irezistibilă de a-l mângâia. Își reținu mâna pornită singură.

Von Sundlo ridică brusc capul. Ochii aveau o strălucire umedă.

— De ce nu putem fi stăpânii propriului nostru destin? De ce, de pildă, nu te pot lua acum de mână și să dispărem în necunoscut, în lume, lăsând în urmă, abandonând tot ce e balast, ne plictisește, nu mai înseamnă nimic pentru noi decât convenție, idei preconcepute, cenzură socială?

Elvira își îndreptă talia fină. Întinse mâna după pachetul de țigări fără a simți nevoia să fumeze; ca să facă ceva, să destrame, să atenueze intensitatea momentului.

— Kurt, sunt întrebări pe care și le-au pus milioane de oameni înaintea noastră. Răspunsul îl știi și tu. Planeta ar arăta cu totul altfel și nu cred că ne-ar mai plăcea. Tu vrei să-ți construiești propria-ți soartă, dar în parametrii lumii existente. Toți vrem să câștigăm la ruletă. Dar cineva trebuie să și piardă. Nefericirea e condiția sine qua non a bucuriei. Legea contrastelor. Sunt truisme, abecedar de viață, care nici nu mai merită discutate.

— Știu... Din păcate, știu. Regret un singur lucru... Apropo de convenția noastră.

Îi luă mâna. Elvira încercă să și-o retragă.

— Nu-ți fie teamă... Nu dau niciodată buzna..., mai ales în dormitoare. Regret... Își căuta cuvintele: Când ți-am făgăduit..., când am fost de acord ca relațiile dintre noi să rămână... doar sportive. De ce nu ne-am bucura din plin, total, de această splendidă vacanță?

Elvira Manu clătină din cap:

— Nu se poate, Kurt... Nu.

— De ce? Îl... Îl iubești chiar atât de mult?

— Sunt întrebări pe care am hotărât să nu ni le punem.

— Iartă-mă...

Elvira se ridică.

— Îți spun doar atât. După aceea, ne-ar veni mult mai greu. Iar acest "după aceea" este inevitabil. Ce-ai zice să coborâm la restaurant?

Von Sundlo dădu din cap:

— Bine, draga mea. Dacă așa vrei tu... Vin să te iau peste jumătate de oră. Ai timp să te îmbraci?

Elvira rămase în mijlocul încăperii. Își scoase rochia de casă cu mișcări lente. Ochii negri ținteau dincolo de ferestre, de întunericul zbuciumat de furtună.

"Dragoste... De ce nu-ți pasă de calendar? De ce te uiți mereu la ceas?"

— E o înghesuială de parcă am fi în Picadilly Circus, observă colonelul von Sundlo ținându-i scaunul.

— Natural. Ce vrei să faci pe un timp ca ăsta? Au coborât toți în local. Mâtre d'hôtel-ul, un bărbat distins la vreo șaizeci de ani, se apropie, ținând în mână menu-ul tipărit pe hârtie japoneză.

Von Sundlo făcu un gest distrat cu mâna:

— Lasă! Ce ne recomanzi dumneata?

Omul se înclină la 90 de grade, de parcă încrederea acordată de neamț i-ar fi adus fericirea:

— Avem creveți proaspeți și stridii de Ostende. Chiar azi le-am primit... Sau poate preferați Frivolités moscovites... ăăă, voiam să spun Aspic de Homard gentilhomme.

"Frivolités moscovites"... Nu era prea inspirat să pomenesci de Moscova în vara lui 1943... Cu capsomanii ăștia de nemți, te puteai aștepta la orice...

Von Sundlo începu să râdă. Se uită la Elvira:

— Hai să ne "frivolizăm"! Prefer aici, decât la ei acasă... Deci, stimate domn, moscovitele dumitale și un vin Chat Siran Kressmann...

Mâtre d'hôtel-ul se retrase cu fața, mereu înclinat.

— Le-a intrat frica în oase...

Elvira zâmbi:

— Nu toți compatrioții îți seamănă, Kurt.

— Nu știi cine-i mai norocos. Ridică din umeri: În orice caz, nostim război duceți voi, românii: homar, stridii — arătă cu bărbia circular — briliante, smokinguri, lăutari de prima mână.

— Crezi că toți trăiesc la fel?

— Bineînțeles că nu, e în legea firii. Dar important este că mai există asemenea locuri de refugiu. Și nu puține. N-ai să găsești nimic asemănător în Germania, nici ca unicat.

Elvira ridică puțin capul și suflă fumul pe nări:

— Cine seamănă vânt... Voi ați dat foc Europei.

— Știu, draga mea. Nu căutam culpe. Am făcut o simplă constatare. Neinsidioasă și fără urmă de maliție. Dacă vreodată...

Se întrerupse și rămase cu ochii ațintiți spre fundul sălii. Pe chip i se ivise o expresie de iritare. Elvira îi urmări privirea:

— Ce se întâmplă, Kurt?

Von Sundlo bătea iritat darabana pe fața de masă:

— Crezi în coincidențe?

— Depinde...

— Pe mine unul nu mă conving și, în orice caz, le consider sub beneficiu de inventar. Am impresia că am tras tot Athénée Palace-ul după noi. Uită-te la masa din stânga orchestrei... Așa! Și acum, în partea opusă. Vis-à-vis de femeia în toaletă verde.

Elvira, puțin mirată, își încreți pleoapele. Într-adevăr, lângă orchestră,

Ticu Stratulat, prințul barului de la Athénée, patrona zgomotos masa, înconjurat ca de obicei de o suită numeroasă: Dinu Ionescu, actorul, Dobrin, ziaristul, steluța de la Alhambra — Lulu Dragu, și alții, unii figuri cunoscute, alții nu. În partea opusă, mereu singur, prințul Ștefan Duca, cu nelipsita ceașcă de cafea în față, pufăia din havană, spectator indiferent.

— Pe bătrân l-am observat de câteva zile, rosti încet Elvira. Ceilalți...

— Nu m-ar mira să fie indivizii care ne-au urmărit alaltăieri cu Plymouthul. Bizar! Foarte bizar...

— Poate exagerezi, făcu Elvira nu prea convinsă. La urma urmelor, Eforie e o stațiune deschisă, la modă, suntem în plin sezon. Oamenii se distrează.

Von Sundlo îi aruncă o privire scurtă. Colțul stâng al gurii îi zvâcnea:

— Nu fi copilă, scumpa mea. Mai există și alte stațiuni, la mare, la munte, oriunde ai întoarce capul. Și tot așa mai sunt și alte hoteluri!

— Este cel mai select. Indivizii nu duc lipsă de bani.

— Și încă ceva! Exceptându-l pe bătrân, toți ceilalți ar trebui să fie pe front.

— Poate sunt mobilizați pe loc.

Von Sundlo o privi ca pe un copil mic. Își șterse doar buzele, fără să mai comenteze.

— Mulți s-au învârtit, continuă Elvira Manu. Cu bani și relații se obține tot.

— Poate! Dacă! Eventual!... Prea multe într-un singur coșuleț.

— În fond, ce te deranjează?

Von Sundlo scrâșni:

— Detest spionii! Indiferent de culoare. Urăsc umbrele! Chiar și pe a mea. Nu suport ca fiecare clipă să-mi fie fotografiată. Am avut o singură lună de concediu, atât! Și nici în aceste treizeci de zile nu pot fi lăsat în pace! Mai lipsește Edith von Kohler și pot să spun că sunt un tip norocos! În definitiv, de ce nu s-ar distra și ea?

În aceeași clipă, rămase interzis cu furculița în aer.

Baroana Edith von Kohler, într-o toaletă magnifică de tul negru, își făcu o apariție de star, însoțită de trei ofițeri germani și asaltată de privirile întregului restaurant.

Elvira încercă să râdă:

— Cum rămâne cu coincidențele, dragul meu?

Von Sundlo nu răspunse. Întinse o mână nesigură după pahar:

"Păpușarul e Himmler. Iar târfa asta de Edith — avertismentul."

Se uită îngrijorat la Elvira. Părea fermecată de arcușul violonistului.

***

Ca în fiecare dimineață la ora zece, domnul Ovidiu Tamaș, colonel la pensie, se pregătea pentru plimbarea obișnuită. Locuia pe Popa Savu, o stradă cu imobile elegante, paralele cu șoseaua Jianu, iar itinerarul era totdeauna același: Statuia Aviatorilor — restaurantul Bordei — o scurtă haltă pe o bancă în zona lacurilor, pentru ca la ora douăsprezece și jumătate,

coborând dintr-o birjă ori taximetru, să introducă cheia în ușa vilei din cărămidă aparentă cu ferestre vitralii.

Aici "se retrăsese" de patru ani, de când ieșise la pensie. Îi plăcea cartierul — liniște, verdeață, aer "neviciat" de claxoane, miros de benzină și mititei — și de la bun început se simțise sedus de locuința în sine. Odăile — un dormitor și o sufragerie salon despărțite de o mică estradă cu boltă — erau spațioase, atenansele comode, iar lumina filtrată de vitralii, beție de culori, îmbrăca zidurile în strai de arlechin. Iubise de când se știa teatrul, ciroul, tot ce ține de spectacol, de scândura scenei, și toată viața nutrise convingerea și regretul unei cariere de comediant.

Se opusese taică-său, magistrat căpos într-un orășel de munte și pentru care viața de artist echivala, fără excepție, cu datorii la birt, hoteluri dubioase, ploșnițe, plămâni slabi și pene în șezut.

Maică-sa, o femeie uscățivă și lungă, vorbind în șoaptă, de parcă totdeauna ar fi avut de împărtășit secrete și s-ar fi simțit înconjurată de urechi vrăjmașe, îi ținea isonul. Era născută Tuluiu — și, când declara "Sunt o Tuluiu", simțea pe cap toate canoanele Bizanțului — și, în cercurile apropiate, sugera pe de departe că s-ar trage, filiație cu complicate ițe, din Maria de Mangop. Când se indigna, sprâncenele i se cățarau speriate, pierzându-se în colanul de buclioare false care-i înconjurau fruntea. "Un Tuluiu, saltimbanc? Măscărici la mese boierești? Atunci de ce nu vidanjor, dragul meu?"

Ovidiu, încăpățânat, tenace și fire independentă, nu s-ar fi lăsat înduplecat de fraze, afurisenie și o virtuală dezmoștenire, dar soarta hotărâse în locul lui și într-altfel. Avea douăzeci de ani atunci, spirit de aventură, vocație și aptitudini pe care și le ignora...

Menajul i-l conducea Madame Zoe, o femeie de vârstă incertă, tăcută și îndemânică, văduva unui modest funcționar. Ovidiu Tamaș îi era recunoscător pentru discreția și rezerva care o caracterizau. Colonelul se întreba uneori zâmbind dacă în patru ani, puse cap la cap frazele schimbate, au stat de vorbă împreună mai mult de un ceas.

Luă pălăria și bastonul din cuier și își pipăi buzunarele hainei: portvizitul se afla la locul lui, cheile zornăiră.

Madame Zoe îl opri cu mâna pe clanță:

— Cum doriți conopida, domnule colonel? Poloneză sau la cuptor?

Ovidiu Tamaș ridică din umeri:

— Mi-e indiferent. La revedere.

Se opri câteva clipe pe treptele inundate de soare. Un domn distins, *d'un certain age*, cu aspect inofensiv. Prototipul pensionarului elegant care știe să-și poarte cu grație anii, să guste frumusețea amurgului. Domnul în vârstă urmărit cu interes din spatele perdelelor de doamne singure și coapte, cu bust opulent și buza superioară epilată cu Elyse.

Pe lac, o yolă picta un uriaș fluture alb. O adiere ușoară legăna pletele sălciilor, pe celălalt mal, la terasa Pescăruș, umbrelele de un orange viu semănau cu un câmp de portocale. Trei liceeni de vreo 15-16 ani trecură pe

alee, scăzând glasurile când îl văzură. Numerele și banderola de la șapcă erau albastru cer. Colonelului îi veni să râdă.

— Au tras la fit. Lăzăriști! Hm, probabil că Cișmigiul nu li se mai pare îndeajuns de sigur...

Simți prezența celuiilalt, venit pe poteca din spatele băncii, dar nu întoarse capul. Rămase cu ochii ațintiți asupra yolei condusă — acum putea să vadă bine — de o fată. Era tânără, bronzată, într-un sweater marinăruș, și Tamaș o bănuia frumoasă.

— Admirabilă dimineață. De ce nu stai jos?

— Bună dimineață, domnule colonel. Mă uitam la fată. Conduce îndrăzneț.

Basile Sfetcu, barmanul de la Athénée Palace, culese o frunză de pe bancă și se așeză menajându-și cu discreție dunga pantalonilor.

— Ce se aude?

— Bogdan a fost asasinat.

— Știu, spuse Ovidiu Tamaș.

Vorbeau amândoi abia mișcându-și buzele și fără să se privească. Trucul cu capul ascuns după paginile unei gazete era răsuflet. Nu mai păcălea nici măcar un sticlete de gară.

— Ați citit notița din Universul? Concluzia poliției: sinucidere.

Colonelul Tamaș dădu din cap:

— A fost sugestia noastră. Lasă-i să creadă că ne-au păcălit.

O pereche în vârstă, cu un pechinez, trecu prin fața lor. Femeia purta o pălărie cu pene negre de corb, bărbatul își ținea mâna cu palma deschisă în dreptul inimii: gestul reflex, caracteristic al cardiacilor. Pechinezul, lăsat din lesă, nu zburda. Părea bătrân și blazat.

Domnul Basile îi așteptă să se depărteze:

— De ce oare l-or fi lichidat?

— Nici eu nu pot să înțeleg. Nu văd deloc, întrucât li s-a părut un pion atât de important încât să-l curețe.

— Avea o acoperire excelentă...

— Nu tocmai, de vreme ce a fost reperat. În dimineața când s-a descoperit crima, urmă colonelul, a trecut pe la agenție Viforeanu. Din declarațiile secretarei, avea ceva important de comunicat...

— Vine în fiecare zi la bar. Credeți...

Colonelul Tamaș îl opri cu un gest scurt:

— Nu. În nici un caz dumneata n-ai voie să te deconspiri. Dacă e cazul, va fi contactat prin altcineva. De la Herr Walter mai ai vești?

Domnul Basile dădu hotărât din cap:

— Nu.

— Ciudat... Ciudat. Să fii foarte atent. Țștia, în general, când își scot masca, stau cu arătătorul pe trăgaci. Și abia așteaptă să se enerveze...

— N-aveam încotro, domnule colonel.

— Știu. Bine jucat, dar riscant. Să sperăm că n-a fost un calcul greșit. Oricum, verifică bine patul în care te culci... Ce vești ai de la Eforie?

— Von Sundlo e urmărit pas cu pas. Începu să râdă: Îl tatonează trei

rânduri de agenți: ai Gestapoului, ai Intelligence Service-ului și ai noștri. Chestiunea e care vine primul la zar.

— Țu! făcu Ovidiu Tamaș. Nu care vine primul. Ale cui sunt mai bine măsluite. Pocni din degete cu oarecare ciudă: timpul nu e în favoarea noastră.

Rămase tăcut o vreme, inventariind distrat împrejurimile. Priveliștea se animase. Pe lac apăruseră mai multe yole, câteva bărci striate roșu și alb cu emblema clubului nautic. Se însuflețise și malul: persoane în vârstă, "așa mi-a recomandat doctorul, mișcare, cât mai multă mișcare", landouri cățarate pe roți înalte ca ale bicicletelor de dinaintea celui alt război, guvernante — înconfundabile Gretchen — admonestând în nemțește copii de casă bună. Fetițe bucălii cu bucle englezești, dulci ca Shirley Temple, băieței cu breton, în pantaloni scurți tirolezi, din piele de drac.

O femeie elegantă, tânără, cu pas unduios trecu pe alee. Colonelul Tamaș o urmări lung cu privirea, constatând în același timp că barmanul nu-i acordă nici o atenție.

"Curios! Mă întreb ce-l interesează de fapt. Care-i marea hibă? Evident, exceptând dorința fanatică de a parveni..."

Dar deocamdată n-avea importanță. Era un agent necesar: abil, plasat într-un loc excelent, leal.

— Domnule colonel... Credeți într-adevăr în realitatea armelor secrete?

— Ale lui Hitler?

— Bineînțeles.

Ovidiu Tamaș își trecu degetele peste mustața căruntă, tunsă englezește.

— Da, băiete... Cred. Instinctul mă avertizează că e vorba despre ceva mai mult decât simple baloane de săpun. Și o cred și alții... Dovadă, interesul serviciilor de informații aliate. Deși, în căprăria asta, ești obligat să verifici orice ipoteză înainte de a o înlătura.

Sfetcu își aprinse o țigară. Bricheta extraplată de aur, între degetele fine, de crupier, ale barmanului sugera o reclamă Cartier din Petite Illustration.

— Mă gândesc mereu că ar putea fi o manevră a nemților, iar von Sundlo o nadă. Că urmărim o pistă falsă.

Colonelul râse încetișor:

— Avem altceva mai bun de făcut?

Desigur, în materie de spionaj, manevrele de intoxicare constituiau un truc curent; însăși "pensionarea" lui Tamaș cu patru ani în urmă, când începuse să se prefigureze evoluția evenimentelor, și falsa aservire a serviciului de informații român nemților se înscriau la aceeași rubrică. Șefii Biroului 2 prevăzuseră încă din '38, imediat după ocuparea Cehoslovaciei, itinerarul războiului, de parcă l-ar fi citit pe o hartă.

— Hitler pierde războiul, domnilor, afirma pe atunci, plin de siguranță, G., unul dintre așii muncii de informații. E în legea firii, a bunului simț, bunul simț al istoriei, al umanității. Fiarele nu sunt victorioase nici măcar în poveștile cu câpcăuni. E o chestiune de civilizație și de bun gust.

— S-au mai văzut, totuși, cazuri, opinase cineva.

— A, temporar, temporar! Suntem însă obligați ca acest temporar să-l reducem la minimum. Avem un avantaj: tot poporul e împotriva dihaniei fasciste.

Lui G. îi plăcea să braveze, folosind adesea un limbaj nonșalant, de club, dar avea ochi și minte limpede. Poporul, într-adevăr, pe diferite căi, reacționase. Sabotaje în uzinele și fabricile de armament, incendierea arsenalului militar de la Târgoviște, aruncarea în aer a depozitului militar de la Buzău. Oamenii cădeau, anii grei la care fuseseră condamnați luptătorii antifasciști doar în cursul anului 1943 însumau secole: cădeau, dar nu se lăsau înfrânți. La Palat, contradicțiile dintre rege și dictator luaseră proporții ireductibile, Maniu și Brătianu tatonau diplomatic în vederea desprinderii României din șantajul hitlerist, încercau tratative cu reprezentanții S.U.A., Marii Britanii, Uniunii Sovietice. Regele, sub presiunea evenimentelor și silit de circumstanțe, forța și influența comuniștilor nu puteau fi ignorate, acceptase contacte și discuții cu reprezentanții acestora. Mihai Antonescu contacta aliații la Madrid, Roma, Stockholm, Cairo.

Dar acum... deocamdată...

Tamaș declară, parcă fără legătură:

— Timpul ne presează.

Domnul Basile își privi instinctiv ceasul Omega. Mai avea exact o jumătate de oră ca să ajungă la slujbă.

— Sunteți probabil informat că baroana von Kohler e la Eforie.

Colonelul dădu gânditor din cap:

— Îhî... Și că n-a făcut nici un secret din această plimbare.

— Cum vă explicați situația?

— E o femeie care nu poate trece neobservată și, la rândul ei, e filată. Deci, misterele nu mai aveau sens... Da, o agentă iscusită... al dracului de iscusită.

Sfetcu își consultă din nou ceasul.

— Domnule colonel, la douăsprezece trebuie să fiu la hotel. Care sunt dispozițiile dumneavoastră?

Ovidiu Tamaș respiră adânc:

— Am reușit să interceptăm o corespondență ultra secretă: Himmler către verișoara Edith...

"Uluitor!" reflectă Sfetcu. Genul ăsta de comunicări se făceau prin ambasadă și nu pe calea poștei obișnuite. Însemna că Biroul 2 avea un om bine înfipt chiar în parohia lui von Killinger.

— Răvășelul cu pricina conține un ordin categoric. Femeia care-l însoțește pe von Sundlo, această Elvira Manu, trebuie înlăturată cu orice preț. Mai precis, lichidată.

Barmanul făcu ochii mari:

— Ce au cu ea?

— Mde... Probabil îi îngrijorează. Avertizează agentul nostru să fie foarte atent. Dacă doamna Manu îi neliniștește pe ei, s-ar putea să ne intereseze pe noi. În consecință, o vrem vie și nevătămată. "Deși, completă în gând, boche-

ii sunt în genere țintași buni și încăpățânați. Arareori își ratează glonțul... Uite un cal pe care n-aș paria..."

***

De cum îl zări, coana Aneta își zise că misirul e pus pe chef de zile mari. Ochii roșii, de iepure, ca ai blonzilor când se ciupec, străluceau, fața boțită râdea sărbătoare, 10 Mai, nu alta!, și brațele îi erau pline de delicatessuri. Tuns și ras proaspăt, mirosea de la distanță a frizeria domnului Gicu, "La briciul regal".

— Da' știu că ești fercheș, don' Guță! se minună coana Aneta, scoțându-și șorțul peste cap. O fi onomastica matală!

Misirul ridică victorios un deget:

— Secret, coană Aneto! Da' până mai încolo, întinde matală acilea un ștergar și binevoiește la niște păhăruțe. Da' mai mășcățele!

Cu gesturi împărătești, încetinite, punctând valoarea fiecărei cumpărături, începu să deșerte plasele. Consola bufetului cu rafturi îmbrăcate în hârtie creponată, roșie, se dovedi neîncăpătoare.

Coana Aneta, extaziată, își uitase mâna la gură: icre proaspete, mezelicuri subțiri, o roată de brânză — soi simandicos în poleială tare ca tabla — un curcan în țiplă, cofeturi, sticle boierești mai pântecoase ori subțiri ca sticla de lampă, o cutie de havane și câteva pachete Regale cu carton.

— Te pomeni' că-ți plăti Goldenberg comisionul!

Don' Guță dădu disprețuitor din mână:

— Cine?! Calicul ăla? Două sutare ca să-i plasez un car de zdrențe! Nu mă încurc cu faliții, coană Aneto. Nu face de un obraz... Alt glagore am eu și alt soi de afaceri sucesc. Păi crezi matală că degeaba am ținut slujbă la Casație? Coana Aneta, la al doilea pahar de coniac băut cam pe nerăsuflăte, cuprinsă de euforie, dădea din cap sincer încredințată.

— Eu te-am cunoscut de la început... Se cunoaște pe om! Asta e!

Misitul, gâdilă, ceru amănunte:

— Ce-ai cunoscut?

— Păi, de... Că nu ești un fitecine... Omul deștept se cunoaște.

Uitaseră amândoi că mai ieri, ori săptămâna trecută, don' Guță umbla pe zloată ori vipie, până-și ferfenița picioarele, după o învânteală de un pol, să-și mai rotunjească pensia de câteva sute de lei. Uitase coana Aneta zilele, nu puține, când pe primusul misitului nu dădea în undă nici măcar ceainicul. Stătea încuiat în odaie, cu nasul vârât în pernă, să nu simtă miros de bucate. Coana Aneta avea plita tot pe sală și se dădea în vânt după tocănițe și iahnii. Aromele pătrundeau șerpește pe sub ușă și lui don' Guță îi ploua în gură. Spălătoreasa, miloasă de fel, îl poftea la "un cevașilea așa, de un gust", dar misitul se urnea greu, se lăsa rugat. Avea ambiție și nu-i plăcea să întindă mâna.

— Mai ia copănelul ăsta, coană Aneto... Să nu zici că nu-i gustos.

— Gustos, don' Guță. E potrivit de fraged. Pe ăsta l-au amețit pe puțin c-un dorobanț de rom și p-ormă l-au răpus. E de la cârciuma lui Banciu, așa-i?

— Toate alea le ghicești, coană Aneto...
Muierea se făcu modestă:
— Ei... Ca orice gospodină. Crâșmărița e meșteră mare. A fost bucătăreasă la ăla, cum îi zice? Om mare, cu putere... General... Găsi: Averescu. Știu că s-a procopsit acolo.
Don' Guță afirmă:
— Toți ne procopsim la o adică.
— Mai e și norocul omului! Nu se brodește toate după cum poftește orișicare.
— Ce noroc? Ce brodeală! Ce-mi umblați cu chestii d-ăștia? Să fii treaz și *vrenic*, ăsta-i șpilul. Uite la Antonescu! La cinci dimineața sare sus, ca nemții, și dup-aia dă-i instrucție! E *vrenic*, asta e!
— Țî, țî, țâ! Da' Antoneasca, tot așa o fi?
Don' Guță dădu hotărât din cap. Îl ungea miere admirația spălătoresei și în fața ei se simțea important și atotștiutor.
— Tot așa! La datorie. E *vrenică*, asta e!
— O coace singură pâinea?
— Coace, n-avea grijă, coace! Adică, de ce să mănânce pâinea străinului?!
— Care străin, don' Guță?
— Păi Gagel?... Ce-i Gagel? Nu tot șoacăț?
Coana Aneta își frământă încurcată tivul rochiei.
— Eu sunt femeie proastă, don' Guță. Nu pricep... Zici de șoacăți... Da' noi acum nu ne dădurăm cu ei? Eu așa știam...
Misirul râse superior:
— Ehe, acolo alta-i politica. Ne dădurăm la motoare, dar pâinea, vezi cu pâinea, chestia stă altcum. Ia mai adă o sticlă... Da' parcă aș lăsa spirtul. Mai bine un vinișor.
Sorbi cu poftă, după care ciocni:
— Fain! Să trăim, coană Aneto, și acum să-ți spui secretul...
Coana Aneta se aplecă peste masă, cu privirea și urechile lăbărțate de curiozitate:
— Chiar așa! Că uitai... secretul!
Misitul înghiți restul paharului, emise un "ăăă" adânc, de satisfacție și își șterse mustățile ude.
— Cum zic, mă-ntorc azi de la daraveli mai curând decât gândeam. Să fi fost trei... zic, hai să m-abat pe la Banciu, să iau o cinzeacă. Dau să intru și mă proptește unul, zâmbăreț al naibii. Zic, pardon! Zice, să trăiești, nea Guță! Mă uit la el, pălărie și baston, batistă la piept, chestii din ăștia. Ce mai, om mare, boier.
— Extraordinar! se minună coana Aneta. Și zi, te cunoștea?
— Vezi bine. C-o fi, c-o păți, zice că-i nepotul lui don' Duca.
Misitul arătă cu degetul gros peste umăr, spre odaia prințului.
— Mai toarnă și dumneata, coană Aneto, că din asta nu face nimeni scurtă la mână.
Femeia, interzisă de senzațional, vărsă pe fața de masă.

— Las' să fie de sufletul răposăților! o liniști misitul. Zice...

— Cine zice, don' Guță?

— Țsta a lu' moșu'. Zice, hai să luăm împreună un aperitiv. Eu unul n-am "dejunat"... Zic: Mă tratezi cu onoare, domnule, și nu pot să refuz. Uite, acilea, la Banciu, are o țuică de Vâlcea și fleici pe cinste. Mai e patricieni și alte chestii d-ăștia. Zice: Ași! Poftesc la ceva mai fin. Uite, hai la Colonade, că-s acilea, la doi pași. Coana Aneta căzu pe spate turtă:

— Ca la cinema, don' Guță.

Misirul, umflat ca un curcan, se foi în scaun.

— Chiar ca la cinema! Să vezi coala sticlărie, chelneri în strai de ginerică, mese întinse cu mormane de bucate.

— Ce fel de bucate?

— Finețuri, coană Aneto! Numai finețuri și chestii d-astea. Lux nespus, ce mai! La a doua țuică, o iau pe direct, cum mă știi... Zic, dom'le Duca, mă tratezi cu mare onoare, eu unul care am fost în Casație treij' de ani, cunosc adică la omul subțire și-ți mulțumesc de cinste. Zice: nu-mi mulțumi, coane Guță, eu îți sunt dator dumatăle...

Spălătoreasa își scociorî o nară cu degetul, reflectând:

— L-oi fi ajutat la o nevoie, cum ești dumneata inimos.

Misirul încuviință dând din cap:

— Fapta bună n-o ia vântul, coană Aneto... zice: mi-a vorbit unchiu-meu de dumneata.

— I-auzi!

— Da, zice, mă bucur că are vecini cumsecade și săritori. Dumneata — adică eu, preciză el — și doamna Aneta — adică dumneata.

Spălătoreasa se aprinse făclie. De emoție rămase mută câteva secunde.

— Ți-a zis și de mine?!

— Zis! Zice: d-aia nici nu se mută, că unde mai găsește oameni cumsecade, săritori și fără interes?

Coana Aneta suspină:

— Vezi, avea dreptate răposatul — și se uită instinctiv spre fotografia poștașului prizonier pe perete într-un chenar de scoici: muieratic, fluieră-bute, da' prost nu! Cică întâi să-ți cauți vecinii și p-ormă să cumperi casă.

Don' Guță, neliniștit ca discuția să nu se abată pe alte făgașe, concluzionează ferm:

— Boieri, dom'le! Ce mai! Zice, nu știu cum să vă mulțumesc și să vă rog, pe dumneata, don' Guță, și pe doamna Aneta să aveți grijă de bietul unchiu-meu. La o adică, e bătrân și, la o boală, înțelegeți dumneata, și tot chestii d-ăștia.

Amețită, impresionată de propria sa filotimie, coana Aneta lăcrima.

— Țsta om, don' Guță.

— Când să plecăm, urmă misirul emoționat și el, zice, uite, îmi pare rău că n-a fost și coana Aneta cu noi. Da' până la un altă dată, să luăm, zice, niște gustări și pentru 'mneaei. L-a chemat pe unu', ginerică d-ăla, nu-ș ce i-a tot balmăjit, da' pricepeam că se avântă tot la soi ales. O căruță de parale i-a numărat ăluia... Să trăiești, coană Aneto, și de bine s-avem parte!

— Vezi, dumneata, don' Guță, filozofă femeia. Omul trebuie să fie bun și cumsecade. Că binele la om bun trage și ponosul la ticălos. D-aia Ilonka a farmacistului stă cu buza umflată și burta la gură... O dată să dea și ea cu mătura pân' curte ori să spele sălili, că de bună ziua îi e cusută gura.

Don' Guță, brusc interesat, căscă gura:

— A lăsat-o Gică? Ala de la măcelărie?

— Ăla! confirmă femeia cu satisfacție.

— Ei, nu mă-nnebuni! Și cum așa, coană Aneto?

Umplu din nou paharele, pregătindu-se cu voluptate să asculte episoadele unei întâmplări senzaționale.

— I-auzi! Parcă bate cineva.

Coana Aneta privi spre deșteptătorul CFR cu steagul tricolor pe cadran, de pe bufet.

— Cin-să fie, păcatele mele, la ceasul ăsta! E nouă trecute.

Bătăile în ușă se repetară.

— Cine-i?

— Om bun.

Don' Guță se ridică nesigur pe picioare.

— Las' că deschid eu... Bărbat... Înțelegi... La chestii d-ăștia...

Limba i se împleticea și ajunse la ușă, ținându-se de mobilă. O crăpă cu prudență și rămase încremenit.

— Dumneavoastră?! Păi... poftiți!... Coană Aneto, dumnealui... nepotul, vreau să zic... da' intrați!

Marin Viforeanu zâmbea cu toți dinții, simulând jena. Dintr-o privire sesiză ambianța, masa plină, sticlele goale, starea de spirit a celor doi. "Sunt pulbere!"

— Îmi pare rău că deranjez... dumneaei, desigur, e doamna Aneta! Încântat să vă cunosc.

Îi luă mâna să i-o sărute, dar coana Aneta, bine crescută în mahalaua Cățelu, și-o trase în jos.

— Lăsați... știți... Adică... Nu luați loc? Numa' ce vorbeam despre dumneavoastră... Sunteți, zău așa... Prea de tot.

Se foia fâstăcită, inventariindu-și disperată bunele maniere.

Don' Guță, ca mai umblat, trase un scaun:

— Nu cinstiți cu noi un păhărel?

Viforeanu surâse cuceritor:

— Poate mâine... Acum sunt foarte ostenit. Îmi pare rău că v-am deranjat...

— Vai de mine! sări coana Aneta. Nici vorbă.

— Vin cu o mare rugămintă la dumneavoastră... Eu locuiesc la Craiova, am venit doar în trecere... Trebuia să înnoptez la un amic, dar e plecat din București.

Amândoi îl priveau avizi, cu gurile căscate.

— Ca și unchiu-meu.

— Așa-i, făcu spălătoreasa, nu-l zării de câteva zile.
— Tocmai. E la băi... M-aș putea duce, desigur, la un hotel, dar... vă spun sincer, nu pot să dorm în hoteluri. Îmi miroase a ploșnițe și bradolină și, de fiecare dată, îmi lipsește câte ceva din valiză...
Don' Guță aprobă competent:
— Așa-i, dom'le! Toți e oți! Te fură pe la spate și din ochi. Ce mai, tot chestii d-ăștia!
Viforeanu dădu din cap:
— Dumnealui cunoaște situația. De aceea v-aș ruga să-mi permiteți să dorm o noapte, două în odaia unchiului meu. Știu că aveți cheia...
Coana Aneta sări la bufet:
— Da' cum nu, domnu' Duca. Că doar eu îi fac curat... la poftim... S-a brodit bine că abia i-am așternut proaspăt... Prosoape curate găsiți în șifonieră... Dacă aveți nevoie de un ceva, îmi bateți în ușă la orice ceas...
Viforeanu se pierdu în mulțumiri și plecaciuni. Peste câteva clipe se afla în odaia prințului Ștefan Duca.
Coana Aneta comentă fermecată:
— Vezi! Asta-mi place mie: omul să fie popular.
— Boier, dom'le! confirmă don' Guță. Boier adevărat. Nu umblă cu chestii d-ăștia!

Drumul durase neașteptat de mult. Un itinerar accidentat, folosind cele mai diverse mijloace de locomotie: avionul până la Paris, trenul până la Geneva, din nou avion, o trăsură antediluviană până la Sotowicze — gara Belgrad fiind bombardată și deci inutilizabilă — și, în sfârșit, iar trenul până la București.

Spre marea surpriză a lui de Villar, Manja se dovedise, în ciuda călătoriei plină de incomodități, un companion agreabil, fără nervi, primind cu naturalețe și chiar bună dispoziție incidentele, uneori mai mult decât neplăcute, intervenite pe parcurs. De pildă, drumul cu droșca descoperită de la Belgrad până la Sotowicze, pe o furtună care semăna a taifun, iar ei, surprinși neechipați, dârdâiau, până și cu lenjeria leoarcă, ar fi pus la încercare chiar nervii și răbdarea unei persoane mai dârze. Manja, cu buclele ude lipite de cap, părea un ștregar de doisprezece ani. Obrazul rotund era rumen, stropii de ploaie îi pulverizau cu diamante genele frizate, ochii, gura, întreaga făptură surâdea fericită.

— Mi-e teamă să nu răcești.
Baroana von Sundlo îi strânse degetele.
— Nici o grijă. Sunt obișnuită cu dușurile suedeze.
Și, într-adevăr, nu răcise. În cursul acestei călătorii spaniolul avea să-și dea seama că, în ciuda fragilității aparente, Manja avea o rezistență de invidiat. În general, îi oferise surprize. Fetița mofturoasă și fără minte, frivolă și excentrică, trăda în momente cheie însușiri care puneau pe gânduri. Avea

intuiții neașteptate, tact — când voia — și, particularitate aproape de neîntâlnit la genul arborat — fetița jucărie —, știa să tacă.

La un moment dat, de Villar se întrebă chiar dacă nu are de-a face cu un personaj trucat, Manja-păpușa fiind de fapt masca în spatele căreia manevra o mare actriță, înzestrată cu o inteligență redutabilă. Inteligență redutabilă, pentru că doar o minte iscusită poate simula convingător prostia copioasă. De Villar cunoscuse la Londra, în vremea studenției, un autor englez de mare succes. Cu prilejul unei discuții pe teme de tehnică literară, acesta făcuse o afirmație care acum îi revenea în minte:

"Pentru un scriitor", susținea omul de litere englez, "dacă el însuși nu e un imbecil, cel mai greu e să redea la modul concret, deci replică și nu comportament sau descriere portret, prostia unui personaj. Nu-i trece prin minte ce poate spune un tâmpit, ca să sune veridic. Cunosc o singură excepție: Galsworthy în *Beyond*. Daphne este o capodoperă de cretinism".

Manja îi surprinsese de câteva ori privirea concentrată:

— Când te uiți așa la mine, mă simt ca la Roentgen.

— Ești frumoasă.

— Nu-s frumoasă. Sunt dulce. Dar nu de aia te uiți așa.

De Villar concluzionă: "actriță sau autentică, am nevoie de ea. Iar cu ochii în patru, în paișpe, sau chiar în o sută, dacă se poate, sunt obligat să fiu, indiferent de ipostază".

Hotărâseră ca la București să tragă amândoi, evident, în apartamente distincte, la Athénée Palace.

— Mi-ar plăcea să fiu numai cu tine, singură, departe de Kurt, dar îți dai seama că ar părea ciudat să nu mă instalez în apartamentul soțului meu.

Lui de Villar, desigur, îi convenea situația. Pentru a pătrunde în anturajul colonelului von Sundlo trebuia în primul rând să se afle în imediata lui apropiere. Obiectă totuși de formă, simulând îngrijorările amantului clandestin:

— Nu cred că e prudent, draga mea, să ne aranjăm în același hotel. Sundlo trebuie să ignore cunoștința noastră, ca să nu zic mai mult.

Manja îl privi amuzată:

— Ce copil poți fi, Octavio! Dar nici prin gând nu-mi trece să-i ascund că ne cunoaștem și că am traversat împreună Europa.

— Hm, îți închipui că... amănuntul i-ar putea face plăcere?

— Ți-am mai spus că îl cheamă Kurt și nu Othello. Și, pe urmă, m-ar prinde cu minciuna cât ai bate din palme. Reichul n-are pâine, dar spioni peste tot...

Spaniolul continuă să pară nehotărât. Manja îi sări în brațe.

— Hai, iubitele, nu fă mofturi. Am venit aici pentru tine. Nu suport ideea să nu fim împreună.

— Mă gândesc la situația ta.

— Gândești prea mult. Ai încredere în mine. Sunt eu minte de vrăbiuță, dar pe Kurt îl cunosc. Și când ai să-l cunoști și tu, ai să-ți dai seama că nu-mi dă cine știe ce importanță.

Cedând totuși unui capriciu de ultim moment, justificat — "la urma

urmei, dacă acasă nu practicăm dormitor comun, nu văd de ce ne-am schimba obiceiurile în străinătate" —, Manja angajă un apartament separat. De Villar reținu o garsonieră la același etaj.

Directorul hotelului Aristide Stănescu, intră în barul aproape gol. Îi făcu discret cu ochiul domnului Basile, scotoci cu privirea interiorul, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul e în regulă și trecu în oficiu.

Barmanul ridică interogativ capul: "Ce-i?"

— O chestie care o să-ți placă, spuse Stănescu netezindu-și instinctiv tâmpla gominată. Ne-au picat chiar acum doi porumbei călători. Doi porumbei ai naibii de interesanți!

Domnul Basile își subție ironic privirea.

— Cu o ștafetă de la Mussolini, îmi închipui. Care-i chestia?

— Doi frumoși, un diplomat spaniol și...

— Și?!

— Doamna baroană Kurt von Sundlo.

Barmanul deveni atent:

— Au venit *împreună*?

Aristide Stănescu rânji:

— Nu cred că se poate fi mai împreună decât sunt ăștia doi. Pariez că le e de-ajuns un singur pat. Și ăla de campanie. Baroana a cerut un apartament separat de al neamțului. Spaniolul s-a instalat alături. Râse: îi desparte un zid, dar în nici un caz cearșaful...

— Sunt țicniți?

— Nu i-am întrebat.

— Ești spiritual, nu?

— Nu, bătrâne. Spun doar ce se vede cu ochiul liber. Se mănâncă din ochi. Mai ales ea.

— Cum arată?

— Fantele tânăr, toreador cu mutră de Ramon Novarro. Porumbița picantă, păpușa-vamp pentru porte-feuilles-uri din piele de crocodil.

— Altceva?

Aristide Stănescu desenă o figură mirată: "Nu-i de-ajuns?"

— A, ba da! Baroana face acum un duș. Ție îți plac femeile transpirate?

— Du-te dracului!

Peste o jumătate de oră, Manja, împrospătată, într-un kimono japonez autentic, crăpă ușa și aruncă o privire prudentă în lungul coridorului: un covor de calitate, vase cu flori proaspete cocoțate pe pedestale înalte, uși mute, liniște. Din doi pași ajunse la garsoniera lui de Villar și se strecură șopârlă înăuntru.

Spaniolul, în halat de baie, tocmai aprindea o țigară.

— Ești nebună, Manja. O nebună adorabilă...

— Dar tot nebună, știu.

— Era vorba că te odihnești...

— N-am mai avut răbdare. Trebuia să ți-o spun imediat. Kurt e plecat.

De Villar o întrerupse:

— Dar știam, draga mea. Ți-au comunicat-o la recepție.

— Lasă-mă să vorbesc. Mi-au zis-o de parcă ar fi plecat într-o vizită sau la cinema. Pentru că ne-au văzut împreună. Discreție de casă mare, înțelegi...

De Villar își încruntă sprâncenele.

— Dar unde dracu' e?

— Undeva, la Marea Neagră. Mi-au telefonat acum, în cameră... N-am reținut stațiunea. O plajă în orice caz. Cum ar fi Nisa.

De Villar, derutat, făcu câțiva pași prin cameră.

— Și-acum... Ce-ai de gând să faci?

Trase nervos din țigară: "Al dracului să fiu dacă eu însumi știu ce trebuie să fac!"

— De aia am venit. Să ne sfătuim.

— În ultima lui scrisoare ți-a pomenit despre așa ceva?

— Nu, dar ce importanță are? Nu-mi trimite jurnalul lui de zi. Părerea mea e că normal...

— Normal, ce?

— Normal ar fi să ne ducem și noi acolo.

De Villar îi prinse bărbia cu o mână. Cu arătătorul de la cealaltă îi ciocăni ușor fruntea:

— Scumpa mea...

Manja se smuci:

— Nu-mi spune că acolo nu face tic-tac! Mi se întâmplă să și gândesc. Și am gândit foarte bine. Am venit ca să-mi văd soțul și e cât se poate de firesc să mă duc după el.

— O secundă! Ți-a trecut prin minte că el s-ar putea să nu nutrească aceeași dorință?

— Știu că nu înseamnă mare lucru pentru Kurt și tocmai de aceea nici nu-l incomodez. Nu face caz de mine, de câte ori să-ți spun?

Din nou de Villar încercă sentimentul neliniștitor că netoția păpușii din fața lui e discutabilă. Raționamentul "incomodează doar cel de care ți-e teamă ori te leagă vreun interes" nu aparținea unei minți mărginite.

— Bine, concedă de Villar, să admitem că sosirea ta nu va devoala nici un secret. Dar ce caut eu cu tine? Acolo?

Se simțea teribil de derutat. Chiar vis-à-vis de Manja, căreia îi cântase despre importanta lui misiune la București, nu putea să justifice o vacanță într-o stațiune de pe malul Mării Negre. Cât despre von Sundlo... Și aici, la București, s-ar fi aflat față de el într-o situație mai mult decât ambiguă. Însoțind-o însă pe Manja într-un Cannes ori Monte Carlo românesc, poziția lui devenea grotescă, imposibilă.

Manja argumentă slab:

— În definitiv, n-ai dreptul la o vacanță? Ca și el?

— Să lăsăm copilăriile. În afară de asta eu am o misiune la București, nu

sunt de capul meu.

Manja lăasă nasul în jos. Rosti cu glas înlăcrimat:

— Dacă m-ai iubi...

— Dar te iubesc, draga mea. Nu trebuie însă să fim absurzi. Spune tu ce să fac..."

— Nu știu. Dar fără tine nu plec nici eu.

"Până la urmă, am să-l conving. Știu că așa va fi. Totdeauna a fost așa cum am vrut eu..."

De Villar se rezemă cu toată greutatea de pervazul ferestrei.

"Mă voi duce, desigur, cu ea. N-am altă soluție ca să mă apropiu de Sundlo. Dar care-i formula? Sub ce pretext...?"

— Să ne mai gândim, Manja. Acum suntem obosiți... Ne odihnim și discutăm diseară.

Baroana von Sundlo îi sări de gât:

— Dorm cu tine, dragul meu. Am lăsat vorbă la recepție să nu fiu deranjată sub nici un motiv.

De Villar o luă în brațe și o culcă pe patul cu cuvertură de mătase purpurie. Purpurie ca trandafirii din glastra de pe consola cu oglindă, ca și buzele Manjei.

***

Cu coatele rezemate de balustrada balconului, Edith von Kohler plimba binoclul scotocind plaja. Ziua splendidă, cu o mare nu prea agitată, dar suficient de nervoasă pentru ca valurile să ispitească, golise hotelul și vilele Eforiei. Chelneri în vestoane albe, purtând tăvi cu băuturi răcoritoare, bere și înghețată, se strecurau cu abilitate printre sutele de trupuri bronzate, chaiselongues-uri, umbrele și saltele pneumatice. Le făceau concurență bragagiii, cărându-și marfa în butoiașe instalate pe cărucioare cu două roți, țigăncile cu porumb fiert, puii de tătar cu năut, floricele calde, semințe, șiraguri de mărgele și bibelouri făcute din scoici.

"Un clișeu cum nu se poate mai tipic și concludent, gândi baroana. O priveliște care spune totul despre exotismul acestei țări. Occidentul și Orientul oferite pe aceeași tîpsie, un curcubeu cocktail..."

Mîna care plimba binoclul se opri. Edith mări imaginea.

— În sfârșit, i-am găsit.

Herr Walter care, toropit de soare, aproape adormise în fotoliul de răchită, se redresă:

— Vă felicit... Oamenii dezbrăcați seamănă toți între ei.

— Femeia n-arată rău...

Edith o cercetă cunoscătoare. Nu, deloc rău. Un trup nervos, croit pe verticală, un maiou de baie albastru cardinal, scoțând în evidență minunat bronzul de miere al trupului. Elvira își aduna părul într-o cască de gumă și, cu brațele ridicate, corpul își deslușea și mai limpede linia elegantă.

— Da... da, repetă baroana. Deloc rău pentru o femeie de vârsta ei...

Herr Walter o privi pe sub sprâncene.

"Nu ești cu mult mai tânără decât ea..." Se abținu însă de la orice comentariu.

— Iar asemănarea cu Dagmar, de-a dreptul șocantă. Bietul Kurt e ravajat rău...

Herr Walter observă îngăduitor:

— Mi se pare un miracol că mai trăiește! Și mai ales că se mișcă. Medicilor le era teamă să nu rămână paralizat.

Cei doi se luaseră de mână și se îndreptau spre apă. Cicatricea vânăta de pe spinarea lui von Sundlo părea un șarpe înțepenit. Edith von Kohler se strâmbă.

— Urâtă rană. Abandonă brusc binoclul și își trase peste costumul de baie un halat ușor: mă aștepti în camera duminică... Am o idee...

Walter o privi interogativ. Baroana zâmbi subțire:

— Înainte de a arunca un obiectiv în aer, trebuie să știi ce conține.

Neamțul ridică din umeri:

— Ordinul e clar! Dama trebuie lichidată.

Baroana von Kohler culese de pe un fotoliu sacul de plajă din pai de orez:

— După război, am să te angajez la ferma mea. Ești bun pentru înjunghiat porcii... Da, sunt convinsă că te vei achita foarte bine...

Herr Walter râse:

— Iertați-mă, baroană, dar nu văd deosebirea

Își netezi grumajii cu muchia palmei: operația e aceeași...

— Acțiunea de lichidare a acestei femei n-are voie să dea greș. Un rateu îi va avertiza asupra intențiilor noastre. În plus, von Sundlo e un om primejdios și care nu suportă să i te pui de-a curmezișul.

Completă în gând: "Un om primejdios și, în primul rând, necesar..."

Colonelul von Sundlo, culcat pe burtă, cu bărbia rezemată în pumni, simțea soarele înfigându-i în spinare o perie de ace. Căldura devenise insuportabilă și cicatricea începuse să-l usture.

"După ce se întoarce de la duș, plecăm..."

"Ador marea, spunea Elvira, dar nu să se usuce pe mine... Nu suport să-mi simt pielea sărată și încrețită de soare..."

La câțiva metri de el, doi copii de vreo patru ani, cu lopățele și găletoșe, construiau un castel de nisip. De fapt, opintea băiețelul; la al treilea sau al patrulea contrafort ridicat, fetița care-i contempla cu răbdare eforturile, călca în picioare edificiul. Băiețelul începea să plângă și o lua de la capăt. Jocul dura cel puțin un sfert de ceas.

"Curios!, filozofă colonelul. Îți vine să crezi că unii se nasc cu instinctul de a distruge. Spirit distructiv congenital..."

— O, exclamă melodios un glas care continuă în limba germană: Iată o plăcere cu totul neașteptată. Bună ziua, baroane!

Von Sundlo tresări. Edith von Kohler, în halat alb de plajă și ochelari cu ramă de plexiglas bleu-ciel, în nuanța costumului de baie, îi zâmbea cu toți

dinții.

Colonelul se ridică:

— Într-adevăr. Cu totul neașteptată.

— Nu știi ce plăcere îmi face să te văd... Îți petreci concediul la mare?...

Procedezi foarte inteligent. Soarele este cel mai bun medicament... Ah! Ce noroc!...

Vorbea repede, parcă într-adevăr încântată, zâmbea veselă, gesticula, râdea, afișând o volubilitate, o dispoziție superficială care nu-i erau caracteristice. Von Sundlo o cunoștea îndeajuns de bine ca să simtă artificialul.

— Noroc? La ce vă referiți?

Pusă pe alt ton, întrebarea ar fi părut agresivă.

— Că te-am întâlnit... Îți spun drept, am avut o dimineață plictisitoare...

Colonelul surâse:

— O situație neobișnuită pentru doamna baroană von Kohler, atât de anturată de obicei.

— O, găsești?! Va să zică asta e impresia pe care o las! În realitate, și cei mai amuzanți oameni pot deveni la un moment dat obositori. Tot ce-i bun merge de trei ori, spunem noi. Eu, râse, nu sunt de acord. Suficient e de două ori...

— Uneori și o singură dată, cedă colonelul unei dispoziții sarcastice.

— Ca de pildă?

— Un glonț bine țintit.

Edith, surprinsă, își scoase ochelarii. Îl privi fix o clipă, apoi izbucni în râs.

— Ai dreptate. Dar, cel puțin aici, nu trebuie să ne gândim la așa ceva. O zi minunată, femei splendide, pescăruși... Am venit să fac o baie, dar cred că m-am răzgândit. Apropo, ai salutări de la vărul meu.

Von Sundlo se înclină:

— Sunt prea onorat. Transmiteți vă rog respectuoasele mele mulțumiri excelenței sale domnului ministru Himmler.

Peste umerii baroanei, o văzu pe Elvira apropiindu-se. Își strânse părul ud într-un coc și scotocea din mers sacoșa de plajă, cu gesturile mici, nervoase, caracteristice femeilor când caută un obiect rătăcit în talmeș-balmeșul de fleacuri înghesuit într-o geantă mare.

Dând ochi cu Edith, avu o mișcare imperceptibilă, de recul, care nu scăpă baroanei.

Femeile înclinară ușor capul, cu un surâs convențional.

"O veche și bună prietenă", sunase recomandarea lui von Sundlo.

Edith von Kohler arboră un zâmbet seducător:

— Te invidiez, baroane, pentru asemenea prietenii.

Von Sundlo își dresе glasul. Rosti în franceză:

— Doamna Manu nu vorbește limba germană.

— O! scuzați-mă. Trebuie să vă spun, stimată doamnă, că sunteți foarte admirată. Ieri seară, în bar, prietenii mei încercau să vă ghicească naționalitatea.

— Și, întrebă liniștită Elvira, au ghicit?

Edith râse veselă:

— Părerile călătoreau spre nordul Europei. Dar cred că doctorul Walter a concentrat cel mai bine opinia: o frumusețe universal valabilă.

Elvira Manu zâmbi, mereu calmă:

— Într-o societate care se bucură de o prezență eclipsantă, ca a dumneavoastră, complimentul e măgulitor.

Baroana își arată din nou dantura impecabilă.

— V-o poate confirma Walter însuși. Fiind om de afaceri, a lansat o comparație cămătărească: universal valabilă, precum lira sterlină.

— Hm, spuse von Sundlo, m-ar interesa părerea — tot cămătărească — a ministrului nostru de finanțe.

Baroana simulă uimirea:

— Ce s-a întâmplat cu dumneata, von Sundlo? Cândva te interesau opiniile unor persoane mai scilipitoare. Ah! Soarele acesta e îngrozitor... În vacanță, oamenii sunt mai puțin convenționali. Îndrăznesc să fac o propunere: Nu vreți să luăm ceva rece pe terasă?

Von Sundlo se consultă scurt din ochi cu Elvira.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă baroană.

În gând, o înjură mai trivial și succulent decât o întreagă echipă de hamali din portul Hamburgului. Când se așezară sub umbrela albastră, care le ocrotea masa, hotărârea era luată.

"O să fugim! Trebuie să găsim undeva o gaură unde să nu ne dibuie porcii ăștia! Să nu mai simt în permanență gheara de polițist a lui Himmler, să n-am în fața ochilor râțul lui Göring, gura băloasă a lui Müller... toată turma de monștri a lui Adolf! O să fugim ca doi evadați, ca doi escroci, ca doi criminali...."

Elvira culese distrată un pișcot din coupe-jacques. Ca totdeauna, era elegantă, perfectă, minunat de stăpânită. Își pusese ochelarii de soare pentru a nu-și trăda privirea prea densă, prea concentrată a interesului special pe care ți-l stârnește un individ.

"Ce vrea? Unde va lovi? Pe cine?"

Edith sporovăia despre înghețatele admirabile de la Milano — "italienii sunt neîntrecuți când este vorba despre gelatti" — cercetând cu atenție făptura Elvirei.

"Știe să se stăpânească, dar în fond e neliniștită. Ce curioasă-i viața! E aici, în fața mea, vie și sănătoasă. Și totuși știu, da, știu!, că peste un număr de ore nu va mai fi! Nu va mai exista. Kaput!"

Când se întoarse în apartamentul lui, von Sundlo, dezbrăcându-și halatul de plajă, simți ceva foșnindu-i în buzunar. Surprins, scoase o foaie de bloc-notes:

"Părăsiți imediat litoralul. Șah la regină."

***

Convorbirea telefonică, ca de obicei, fu scurtă și laconică:

"Coană Didină, trebuie să te văd negreșit... Aș trece pe la dumneata după-amiază."

"Te aștept la patru."

"Bineînțeles, Aurora nu știe nimic."

Femeia râse gros.

"Știe vreodată ceva? Drept cine mă iei, pușor?"

Alexandrina Boldeanu — Didina pentru intimi — una din prezențele simandicoase ale ceaiurilor oferite miercurea de Aurora Stănescu, locuia pe Calea Călărași, în apropierea Bisericii Sfântu Ștefan. O casă veche, așa-zis boierească, bine întreținută, cu ferestre înalte și grădiniță îngrijită. O casă arătoasă, dar incomodă. Odăile erau dispuse în vagon, greu de încălzit din pricina dimensiunilor, atenansele întunecoase, iar coridorul lung, atât de friguros — "tunel spre Groenlanda", cum spunea unul din prietenii Boldencii — încât iarna era nevoie de oleacă de curaj pentru a hotărî un drum spre baie, bucătărie ori cămară.

Vara, în schimb, te simțea ca în rai. Răcoare, aer primenit, iar grădina oferea din plin splendorile fiecărui sezon: liliac și bujori primăvara, pădure de crizanteme toamna, până la Crăciun, tufe de hortensii și trandafiri.

La ora patru, directorul Athénée Palace-ului prezentă un buchet de flori și sărută mâna grăsulie, cu inele și pete de ficat a coanei Didina.

— Craiule! Tot nu te lași de fițe!

Aristide Stănescu surâse parșiv:

— Zi că nu-ți face plăcere.

— Ba-mi face!

Se simțea în largul ei cu Stănescu. Un pui de lele, dar prieten de nădejde și tovarăș de afaceri corect. De fapt, se agreau amândoi. Făceau parte din categoria aceea de camarazi care se cunosc bine, nu-și fac iluzii, nici unul nu pretinde mai mult decât poate oferi celălalt, și aceasta nu din înțelepciune, ci din capacitatea de a nu reacționa față de cusurile partenerului. Într-o prietenie, ca și într-o căsnicie, nu contează suma de calități ori de cusururi la modul absolut, ci ceea ce coechipierul suportă sau acceptă fără eforturi, era una din teoriile de nezdruncinat ale Boldencii. "Cică soții trebuie să se completeze! Dacă Popescu e cheltuitor, Popeasca trebuie să fie econoamă, zi zgârcită, ceea ce, în principiu, e o calitate. La dracu! Viața ăstora doi va fi totdeauna iad. Prefer să-mi scoată boarfele cu toba, dar să fie înțelegere în casă, decât să mă iau de păr în orice clipă cu bărbatu-meu pentru cinci parale pe care le-am dat în plus olteanului..."

Intrară în salonul coanei Didina, imens, supraaglomerat și plin de amintiri. Păstra fotografiile tuturor bărbaților care avuseseră importanță în viața ei, dar cu oarece diferență de tratament în dispunerea portretelor. Cei doi negustori greci și moșierul oltean, care-i asiguraseră bunăstarea, se poate spune chiar bogăția, înrămați în argint, priveau de pe consola de sub oglindă. Celălalt, ofițerul, ultima și marea ei dragoste, în uniformă de mare ținută, împărățea singur pe pedestalul dintre ferestrele cu portiere de pluș. Aristide Stănescu se așeză la locul obișnuit, un jilț cu urechi și ciucuri. Alături, se afla o măsuță joasă, fățuită cu aramă bătută.

— Fac o cafea?

— Nu, sǎru' mǎna N-aş refuza însǎ un pǎhǎrel de Porto.

Boldeanca rǎse:

— Gusturi subtiri de cucoanǎ. Ştii unde e...

Directorul Athénée Palace-ului se îndreaptǎ spre un bufet supraetajat. Scoase douǎ pǎhǎrele de cobalt roşu şi clondirul din acelaşi serviciu.

Coana Didina îl urmǎrea cu plăcere. Legătura dintre ei nu depǎşise niciodatǎ cadrul strict al camaraderiei şi, într-un fel, încerca faţǎ de Stǎnescu sentimente vag materne.

— Arǎţi bine, cucoanǎ, declarǎ directorul dupǎ ce luǎ prima înghiţiturǎ.

Boldeanca, aşezatǎ comod pe canapea, într-un capot de satin cu irişi uriaşi — de cǎnd renunţase la siluetǎ aprecia hainele largi şi încălţǎmintea comodǎ —, rǎse mulţumitǎ.

Nici acum, la aproape şaizeci şi cinci de ani, nu-i lipseau curtezanii. Adevǎrat, se îngrǎşase peste mǎsurǎ, dar nu trebuia s-o priveşti de douǎ ori ca sǎ-ţi dai seama cǎ fusese o mare frumuseţe şi cǎ şi azi îi mai rămăsese destul. Avea un profil perfect, un ten menajat de intemperii — excesul ponderal prezintǎ şi avantaje — iar ochii albaştri, mult adânciţi în orbite, rămăseserǎ minunaţi.

Serenade constante îi închinau doi rentieri şi un magistrat la pensie. Nu-i refuza categoric pentru cǎ, zicea coana Didina, "e trist cǎnd o femeie nu mai primeşte flori", dar nu se angaja la nici o combinaţie definitivǎ. "Primǎria şi dormitorul, astea sunt drumuri de tinereţe."

— Nici tu n-arǎţi rǎu, fiule. Ia zi, ce vânt te aduce?

Aristide Stǎnescu lǎsǎ paharul şi se aplecǎ înainte, cu coatele rezemate în genunchi şi mâinile încrucişate.

— Coanǎ Didina, am nevoie de bani. Treaba-i presantǎ.

— Adicǎ?

— O lunǎ, cel mult douǎ.

— Cât?

Directorul hotelului rǎspunse la fel de direct:

— Cinci milioane.

Boldeanca întredeschise uşor gura. În principiu, cam bǎnuia cu cǎt e pavat oficiul financiar al hotelierului, era limpede cǎ nu dupǎ cǎteva sute de mii, acolo, venise la ea, dar, oricum, nu se aşteptase la asemenea sumǎ. Dupǎ o clipǎ de nǎucealǎ, atenţia i se ascuţi. Stǎnescu nu era bǎiat prost:

— Vreo mişcare la bursǎ?

Directorul nu doar cǎ nu umbla cu ochii legaţi, dar, într-un mare hotel de clasǎ, se perindǎ lume feluritǎ, se pun la cale şi afli multe. Ea însǎşi dǎduse cǎteva lovituri frumusele de pe urma unor "fixuri" şoptite de Stǎnescu.

— Nu... Nu-i vorba de bursǎ. Nici de vreo afacere...

Boldeanca îl cercetǎ miratǎ şi întinse mǎna dupǎ ţigǎri.

— Atunci? Te pomenesci c-o fi vreo fustǎ.

Aristide Stǎnescu şovǎi o singurǎ clipǎ, apoi încuviinţǎ, dǎnd din cap.

Coana Didina, care ştiuse sǎ-şi exploateze la maximum farmecele, conducându-şi barca inteligent, cu graţii de gheişǎ şi minte de zaraf, nu-şi

putu ascunde uimirea și admirația:

— A naibii muiere! Cu cinci milioane cumperi un star de cinema. Nu-mi spune că Garbo te-a lăsat să-i tragi fermoarul.

Stănescu dădu trist din mână:

— Îți arde de glumă și mie-mi ard creierii.

— Ba nu glumesc defel. Da' cred că ai înnebunit tu! Cinci milioane!

Bideu de aur nu vrea?

Aristide Stănescu oftă și își șterse fața transpirată.

— Ascultă-mă un minut și ai să înțelegi. Îți vorbesc de parcă mi-ai fi mamă. Ai iubit și dumneata, știi cum e cu amorul. Acuma m-a pocnit și pe mine.

— Fii sănătos, băiatule, și iubește, că acum e vremea ta. Dar dameza mi se pare din cale-afară de obraznică! Înnebunise și Nikos, grecul, după mine, da' tot n-a spart Banca Națională!

Aristide Stănescu simți că se enervează:

— Nu poți să ai un pic de răbdare? Nu pentru dameză am nevoie de bani! Nu ea mi-i cere!

Coana Didina căscă ochii:

— Da' cine? Ta-su? Or fi țigani și tu tre' s-o cumperi. Dacă-i bulibașă, te dezbracă!

Aristide Stănescu își prinse tâmplele în mâini.

— Doamne, Dumnezeule! Greu o mai scoți la capăt cu femeile.

— Hai că am tăcut.

— În sfârșit! Vreau să divorțez, coană Didino. Noi ne-am luat sub regimul separației de bunuri. În caz de despărțire, trebuie să restitui dota Aurorei.

— Așa de mult ți-a dat ghiujul de Dobre?

— Nu de la început, însă m-a tot creditat pe parcurs. Ba pentru făbrițuța de la Bușteni, ba via din Huși, fermele și ce-a mai fost. Da' n-a scos un franc din buzunar fără chitanță.

Boldeanca râse:

— Normal. Cap de negustor, pișicher bătrân! Acum pricep... Dar de ce trebuie neapărat să vă despărțiți la tribunal? Aurora nu te incomodează și, pe urmă, ți-o spun sincer, e și păcat de ea. Fă-ți mendrele cu mândruța, fără să-ți spargi casa și nu te doare capul de milioane.

Aristide Stănescu se strâmbă:

— Prea mersi de sfat, coană Didino, și scuză-mă de deranj.

— Păi de ce? Spune-mi cu ce te încurcă nevastă-ta?

— Nu-i vorba de ea. Nina — așa o cheamă pe dameză, cum îi spui dumneata, deși este o femeie excepțional de corectă — nu acceptă situația de amantă.

Pe măsură ce vorbea, se monta, ridica inconștient glasul:

— Vrea căsătorie în regulă, cu acte, gospodărie, copii, nuntă, popă, murături conjugale și fanfară militară! Ori legitimăm legătura, ori mă dă dracului! Acum e clar?

— Îndulcește-o și tu cu un cadou mai acătării. Vreun brilliant ceva, o blană...

— I-am luat și casă! Nu-i pasă! Vrea verighetă. Discutăm de pomană.
— Bine, măi băiete, și cum chibzuiești să faci tu rost acum de cinci milioane?

— Dumneata mă poți ajuta.
Coana Didina, de uimire, scăpă țigara pe covor, uitând s-o ridice.
— Eu?!
— Vezi că arde! Las' c-o iau eu. Îi stinse țigara în scrumieră și o privi țintă: Da, dumneata.

Boldeanca își muie buzele în păhărelul cu Porto, respiră adânc și declară pe un ton plin de blândețe.

— Măi Aristică, eu — l-aș mânia pe Dumnezeu — nu sunt femeie săracă, ba chiar din contră și pot să zic că, fără nebuneli mari, îmi pot face orice poftă. Dar Ceahlăul, după cum bine știi, nu-i al meu, i-al Cantacuzinoarei, n-am munți nici de bani, nici dintr-alt fel, și nici măcar vreun delușor mai prizărit cât ar fi al Mitropoliei. Și dacă...

— Dumneata, o întrerupse nerăbdător Stănescu, mă poți ajuta. Glasul hotelierului se auzi subțire, ca un șuierat.

— Fă-mi legătura cu neamțul.

Boldeanca îl privi surprinsă:

— Care neamț?

— Nu te-ascunde de mine, coană Didino. Suntem prieteni vechi. Cu Walter.

În general, Boldeanca, din cochetărie, nu purta ochelari. În situații speciale însă, de mare emoție, simțea c-o lasă vederea. Luă lornionul, aflat la îndemână, și-l cercetă lung pe hotelier.

— Nu încerc să te mint. Dar de unde ai aflat tu despre Walter?

Aristică Stănescu râse încântat.

— Nu-i un bun hotelier ăla care nu știe tot ceea ce e interesant și merită știut despre mușteriii lui. Bineînțeles, în spatele unui evantai de mare discreție.

— Ești deștept foc, am observat, dar tot nu văd cum ai dibuit chestia cu neamțul.

— Simplu ca bon jour! A telefonat de două ori prin centrala hotelului, cerând 54202. Țin prea mult la dumneata, coană Didino, ca să nu-ți știu numărul de telefon pe dinafară.

Boldeanca râse:

— Ai dreptate, simplu... Caraghios de simplu.

— Atâta-ți cer! Pune-mă în contact cu el și toarnă și nițică agheasmă. Nu pot să-i spun singur despre mine că-s băiat isteț.

Coana Didina începu să pianoteze cu unghiile lungi, bine lăcuite. Vorbi într-un târziu.

În clipele mai deosebite, și mai ales pe măsură ce treceau anii, revenea tot mai des la limbajul micii prostituate din Brăila. Ce periase o tinerețe victorioasă și prosperă, readucea la suprafață vârsta. Ea însăși se simțea uneori surprinsă, constatând că folosește spontan termeni, expresii pe care le socotise demult uitate.

— Aristică, maică... Ești băiat bun, nu zic, nu prost, iar zic, te-oi fi pricepând la sosurile alea fandosite și odăi de otel boieresc, nu zic, dar unde dai tu târcoale acuma e, cum să-ți spui eu, treabă subțire! Și, p-ormă, nici șoacățul nu-i tăntălău. Pe ce-i ceri tu cinci milioane?

— Coană Didină, marfa o s-o prețuiască el. Eu atâta te rog. Aranjează-mi un rendez-vous cu persoana, zi-i cine sunt și că am un pont gras.

Se ridică și-i sărută mâna:

— Comisionul dumitale, 5%.

— Ei lasă, Aristică, se opuse de formă Boldeanca.

— Ba de ce? Uite, peste o lună, e ziua dumitale, sfântul Alexandru. Un mic cadou, ca între prieteni.

Boldeanca îl conduse până la ușă. Îi dădu o palmă ușoară pe spate:

— Ești un pungaș, dar un pungaș simpatic. Asta-i norocul tău. Măine îți dau vești.

***

Încuie ușa, trase și zăvorul și, răsuflând ușurat, își dădu drumul să cadă pe o canapeluță cam ponosită. Începu să cerceteze încăperea, poposind asupra fiecărui obiect cu o curiozitate meticuloasă, de copoi.

Dincolo de ușă, se auzi glasul înclaiat al lui don' Guță urându-i noapte bună spălătoresei. O vreme mai stăruiră zgomote gospodărești, specifice sfârșitului de chef. Zăngănit de pahare și farfurii strânse teanc și vârâte în chiuvetă, clinchet de tacâmuri, ușa de sticlă a bufetului, robinetul...

Apoi se așternu tăcere deplină. O liniște de noapte de vară bucureșteană, înțepată de țigănelul vreunui sergent ori dangăt de tramvai obosit.

Marin Viforeanu deschise fereastra — aer închis de demisol locuit de om bătrân — și își reluă tacticos inventarierea interiorului. Timp avea, slavă Domnului!, și își zise că, dacă Duca ținea ascuns un singur obiect care prezenta interes, ar fi fost imposibil să nu-l repereze.

"Într-o percheziție — și ce altceva făcea el acum? — trebuie să ții seama de psihologia personajului (vârstă, mediu social, grad de instruire, gen de individ, caracter) și de condițiile — spațiu și timp — în care obiectul în cauză a fost camuflat."

Iar avocatul își închipuia că pe Ștefan Duca l-a intuit perfect: un moșneag cu pedigree, șmecher și ascuns. "Ceva à la cămătarii lui Balzac care, în încăperi sordide, dormeau pe munți de aur, ascunși sub saltele de paie mucegăite."

Sordidă era și odaia prințului. Evident, în fiecare ungher supraviețuiau jalnic vestigii de trecută strălucire, însă totul era deteriorat, ciobit, mâncat de carii... Doar căftăniții de pe pereți, în rame somptuoase dar pline de praf și știrbe pe alocuri, își păstrasera prestanța. Bărbi impresionante, comănace, ca niște bostani imenși vârându-le țestele în echilibru precar — Viforeanu citise cândva că, din pricina dimensiunilor "pălăriilor", nu încăpeau doi inși în același rădvan — aur și nestemate plouate cu dărnicie: pe pânțele, pe

grumaji, pe toate degetele, la brâu, pe poalele straielor bogate. Cu mai multă discreție apăreau giuvaerele pe veștmintele descendenților bonjuriști și apoi pe ale nepoților acestora, fericiții viețuitori ai acelei "belle époque" de la sfârșit și început de secol.

Indiferent însă de veac, toți, prinți și prințese Duca, prezentau aceeași caracteristică: privirea și expresiile arogante, de neîmblânzită trufie, de siguranță și certitudine. Siguranța generală de conștiința incontestabilei valori de clan, certitudinea supraviețuirii neamului și a permanenței importante a acestuia, departe, peste vremi, până în viitoria cea mai depărtată.

"Moșul însă, conchise Viforeanu gândindu-se la făptura modestă a lui Stefan Duca, molie inofensivă, sorbindu-și solitar marghilomanul la barul Athénée, nu le seamănă. L-a ras reforma agrară. Când seacă vistieria, îți pică și nasul. Sau face pe nebunul..."

Era o ipoteză care nu trebuia ignorată. Oricât ar fi sărăcit, existența din acest demisol insalubru era nejustificată. "Ăștia, chiar când sunt săraci, nu-s săraci ca un Ionescu oarecare, tot rămâne ceva pe fundul sîpetului. Bașca îi subvenționează, din spirit de gintă, rudele. Din mărunțișul scăpat de neamuri, tot răzlesc la o odaie cumsecade și o masă de birt..."

Marin Viforeanu începu să se plimbe prin odaie, hotărând s-o ia metodic. Cercetă dintâi spatele tablourilor, deși era convins că acestea nu camuflează nici un safe.

"E bătrân, își repetă. Bătrân, și nu imbecil. Asta înseamnă, în principiu, că obiectu-i ascuns undeva, la îndemână, o tainiță care, pentru a fi abordată, nu necesită eforturi fizice. Și mai înseamnă, având de-a face cu un om inteligent, că e vorba de un truc simplu, ridicol de simplu, o ascunzătoare care de fapt nici nu e ascunzătoare, exclude ideea de camuflare."

Fraierii, surâse Viforeanu începând să scotocească biblioteca, de fapt câteva etajere florentine, își ascund comorile în tainițe complicate, nu inteligente, unde e dificil ori repulsiv de căutat. În pod, sub dușumele, în pivniță, în haznale — procedeu preferat mai ales în mediul rural — ori, ăi cu frica lui Dumnezeu, în spatele icoanelor.

"Io, domnule, îi povestea răsând un jandarm cărunț dintr-o comună răsărită de lângă București, îi dibui la fix. Dintru început o caut — iartă-mă, Doamne! — pe Prea Curata, pe urmă umblu la Sîn' Nicolae. Să observi o chestie! Țăranul nu-ți dosește niciodată corpul delict la icoana Mântuitorului. Ce-o fi în capul lor? Că sfinții ăilalți îs bandiți? Dacă nu-i la icoană, adică corpul delict, e la privată. Nu-i la privată, e în grajd și dacă nici la grajd, mergi praștie la cimitir și sapi la groapa lu' tat-so! Crede-mă, domnule, ți-o spui ca unul de-a măcinat treij' de ani în jandarmerie..."

Viforeanu răsfoi cu atenție cărțile, luând la mână volum cu volum. Noroc că nu erau multe. O bibliotecă modestă, dar grăitoare, dezvăluind regretul, nostalgia bătrânului Ștefan Duca pentru vremi demult călătorite — memoriile lui Talleyrand, scrisorile doamnei de Ségur și ale doamnei de Sévigné, celebra în epocă "La dame aux violettes" — slăbiciunea particulară pentru familia Bonaparte. Existau cel puțin douăzeci de volume care se ocupau de

Napoleon, de maică-sa Lucreția, de frații lui, de soră-sa, Paulina Borghese. Se lăfăia pe copertă în poziția doamnei de Récamier, așa cum o încorsetase în marmură Canova...

Nici scrinul cu tăblia de marmură spartă nu era interesant. Ceva lenjerie, două perechi de mănuși glasate, ofilite, un ac de cravată cu perlă, batiste, fleacuri.

Avocatul nu se aștepta să găsească și nici nu căuta obiecte cu valoare de circulație comună. Cine le posedă, nu stă la demisol și, în orice caz, nu lasă cheia la portăreasă. De altfel, nimic nu era încuiat: scrinul, garderobul șubred, sertarele comodei, micul secrétaire — toate erau vraște, ba unele uși, spre a nu rămâne căscate, erau înțepenite cu ghemotoace de jurnal.

În noptieră — un clește de unghii, o forfecuță, medicamente, o linguriță de argint cu stemă, într-un pahar gol, murdar; pe un carnet cu coperte legate în mușama neagră rânjea lugubru o proteză devenită inutilizabilă ori ținută, poate, de rezervă.

Cu sila caracteristică a oamenilor neatinși încă de mizeriile senectuții, Viforeanu scoase carnetul prin alunecare, fără să atingă "mărțișoarele" de porțelan.

Viforeanu, un individ eminentemente practic, incapabil să purceadă la vreo întreprindere, cât de mărunță, fără a ținti un scop precis, răsfoi carnetul consternat. Se așteptase să dea peste un soi de agendă, eventual buletin monetar zilnic, listă de creditor, adrese, numere de telefon. Constată cu stupeoare că bloc-notesul conținea reflecții și maxime emise de cugetători mai mult sau mai puțin celebri, citate de poezie și proză care, pesemne, îi sunaseră bine bătrânului ori i se păruseră pline de miez.

Cu ce să-și ocupe oamenii timpul! Oare toți ne-om sminti la bătrânețe?!

"Mai păstrează întotdeauna câte o dorință, ca să nu fii niciodată nefericitul unei mari fericiri." B. M. Gracian.

Auzi ce chestie! Clar, moșul e ramolit!

"Cine ar fi știut de Hector, dacă Troia ar fi fost fericită?" Ovidius...

"Visarea e lumina de lună a gândirii." Renard...

— Ei da, făcu Viforeanu! Lumina de lună a gândirii... E adânc!... "Nu trebuie niciodată să ți se pară ceva cu neputință"... Dumas. Ei, ce să-ți spun?! Și pe ăsta-l credeam mai isteț... "Ratat: un om care nu a atins în decursul vieții ceea ce și-a propus la optsprezece ani"... Ralea... Hm!... Asta ar fi o chestie!

Continuă să răsfoiască pagină cu pagină, din conștiinciozitate de sticlete. "Să fiu cu inima împăcată că n-am omis nimic..."

Ochii îi fură atrași pe neașteptate de câteva rânduri strecurate între un citat din La Rochefoucauld și o strofă din Musset:

,L. de Courcelles — 22 Rue del'Amiralité — 12956; Buc. — 13567."

Marin Viforeanu își însemnă datele în carnet, apoi rămase multă vreme pe gânduri. Era aproape convins că a dat peste o găselniță.

"Un trouvail intéressant.." 13 era cifra care prefixa la București numerele de telefon ale ambasadelor. A repera și ambasada respectivă nu mai constituia o problemă prea complicată.

Viforeanu își continuă cercetările până în zori, dar nu mai găsi nimic interesant. Părăsi locuința lui Duca după ce restituî cheile coanei Aneta, care, de astă dată, luată prea repede, își lăsă mîna sărutată. Îl conduse până la ieșirea din bloc și-l urmări fermecată până pieri la capătul străzii.

"Uite! Cu oameni din ăștia să fi umplut Dumnezeu pămîntul!"

Luă o plasă de sfoară din cuiul de după ușă și plecă la piață.

Actorul Dinu Ionescu filă încet cartea. Dobrin, cel mai nervos dintre toți, își fixă ochelarii la rădăcina nasului:

— Hai, dom'le! Pronunță-te odată. Parc-ai fila tururi goale, și nu dame de carton!

— Cip! spuse moale actorul.

Ticu Stratulat se strîmbă:

— Nu cu cip se iau banii, băi Gary Cooper! Parole!

— Cinci sute! ceru ziaristul și răsfire bancnotele pe masă.

Dinu Ionescu deschise iar cărțile, nehotărât. În general, era atent cu banii, "calculat", deși dispunea de un venit confortabil. Taică-său, podgorean bogat, îl subvenționa substanțial; salariul de stagiar al Naționalului aproape că nici nu conta. În zi de leafă, îl anunța invariabil pe Deșliu, contabilul cocoșat al teatrului: "Am venit să-mi iau bacșișul!"

Excedat, Dobrin se uită spre ceilalți:

— Țsta nu mai e pocher, neică, e șah!

— Sec! se hotărî, în sfârșit, Dinu Ionescu.

Ticu Stratulat începu să râdă:

— Țsta, dacă dă cinci sute, a prins pe puțin caré.

— De tururi! mârâi ziaristul. Ce faci Ticule, mergi?

— Bineînțeles, mon cher. Vreau să văd tururile lui Gary Ionescu... Deci cinci sute ai voștri, plus o mie cinci!

Dinu Ionescu, speriat, azvârli cărțile. Dobrin le aruncă și el. Ticu Stratulat greblă banii cu indiferență.

Lulu Dragu își dezlipi nasul lipit de geam și se așeză pe brațul fotoliului, lângă Stratulat.

— Ce naiba?! Încă nu v-ați plictisit? De două zile n-aud decât ful, caré, quintă, cafele, încă o sticlă de sherry, țigări și iar de la capăt același repertoriu.

Ticu Stratulat se lăsă pe spatele fotoliului:

— Cîntă-ne tu ceva mai amuzant! Se uită la ceilalți: Adevăru-i că m-am plictisit și eu.

Ziaristul, cel mai pătimaș dintre ei, ar fi jucat douăzeci și cinci de ore pe zi din douăzeci și patru, își scoase ochelarii. Suflă în ei, aburindu-i, și îi șterse cu batista.

— Ce naiba vrei să facem? Plouă și, după cum se arată, nu se îndreaptă nici mîine.

Dinu Ionescu strânse cărțile și le aranjă în cutie. Era un bărbat pedant și orice femeie, dacă nu s-ar fi născut "sub mătură", în conjunctură cu leșia și cârpa de praf, vizitându-i locuința, ar fi ezitat oleacă înainte de a-și comanda trusoul.

— De fapt, constată, pocherul e amuzant în patru.

Lulu Dragu își aprinse o egipteană cu capătul aurit.

— De ce nu l-ați chemat pe prinț? V-am spus că l-am văzut în hotel.

Pronunțase cuvântul prinț cu o voluptate specială. Copilă de mahala, vânzătoare la Bally, cel mai select magazin de galanterie bărbătească din București, descoperită și lansată de Nicușor Constantinescu, făcuse succes rapid. Avea un sex-appeal ieșit din comun și, întâmplător, și talent. Receptivă, doar în doi ani se debarasase de accentul de mahala, învățase să nu se ridice în picioare și să zică mersi când îi săruta mâna un bărbat, iar casele Weiser și Maryse îi creaseră un stil foarte personal. Lui Lulu, Ștefan Duca îi era total indiferent, dar era "adorabil" să poți declara în culise, printre amici, oriunde, "apropo — de pildă — nu v-am spus ultima butadă, sau figură, sau escapadă a lui prince Ștefan..."

Ziaristul dădu din mână:

— Ce să joace ăla? Floroanele de la coroana străbunilor?

Lulu își îndreptă dunga pantalonilor de olandă:

— Ce-s alea floroane?

— Țepi, iubire! Îi explică Ticu Stratulat. Chiar! Câți o fi având Duca la coroană?

Dobrin dădu din umeri:

— Cam la juma' de kil, în orice caz. Când se uită la tine, te simți iobag. Dă-l naibii! Chestia e ce facem?

Dinu Ionescu se ridică și își azvârli ochii instinctiv în oglindă. Lulu îl privi amuzată. Era frumușel, suplu, bronzat și îi stătea bine pantalonul alb și sweaterul bleumarine. Frumușel, indiscutabil, dar Lulu tindea mai sus decât la un apartament modest cu două-trei camere și rochițe de gata — Sora, ieftin și delicios — oricât de încleștate ar fi fost nopțile...

Ca un cui i se înfipse în minte un dialog de culise surprins pe când era încă figurantă, între Tănase și Gigeta Popescu, mare vedetă a teatrului bucureștean de peste douăzeci de ani. Un dialog a cărui morală avea să devină pentru Lulu motto de viață...

Se repeta o scenetă în care o actriță de mâna a doua, dar tânără și frumușică, evolua în rolul unei aventuriere de mare clasă, gen Vanda Serafim din *Gaițele*. Pe Tănase îl nemulțumea intrarea actriței, felul în care traversa scena și își dezbrăca mantoul de vizon. Voia stil, dezinvoltură, eleganță, grație.

"Fă, striga maestrul, când te dezbraci, fă-o de parcă la mă-ta numa' animale din alea ai avut în spinare! Hermină și icre negre, nu țurcană și tocană!"

O zărise pe Gigeta Popescu care, trecând întâmplător pe la teatru, asistase la scenă.

"Gigeto! făcu excedat maestrul. Arată-i ăsteia ce va să zică o doamnă!"

Gigeta Popescu se executase cu dezinvoltură. Traversase scena parcă în pas de dans, azvârlise mantoul pe spatele unei canapele cu nepăsare regală, în sfârșit, executase mișcările cerute de text.

În culise, pregătindu-se să plece, îi șoptise lui Tănase cu un surâs superior: "Ce vrei, mon cher?! Pe vremea mea primeam un briliant ca să pun picior peste picior. Astea le oferă pe amândouă pentru un... cotlet!"

Ticu Stratulat își vârî portefeuilles-ul în buzunarul de la spate:

— Până mă întorc, hotărâți-vă!
— Da' unde te duci? se interesă ziaristul.
— Cobor până în bar. Ăștia zic că nu mai au Lucky Strike, dar am eu o combinație. Mă întorc imediat.

Elvira Manu deșerta sertarele comodei. Pe pat, valiza deja făcută trebuia doar închisă. Îi mai rămăseseră de adunat fleacurile, cosmetice, obiecte intime, mica trusă de imediată necesitate, și să le aranjeze în sacul de voiaj.

Stabiliseră să părăsească Eforie imediat după miezul nopții. Kurt, îngrijorat și grăbit, decisese că acesta era momentul cel mai potrivit pentru a se strecura neobservați și a scăpa de copiii baroanei von Kohler. Îl auzi bătând în ușă — nu era nici unsprezece — și surâse înduioșată: "Îi e teamă să nu mi se întâmple ceva și nu mai are răbdare..."

Strigă cu spatele spre ușă:

— Intră.

Aranjă o bluză și se răsuci:

— Încă nu sunt gata...

Cuvintele îi încremeniră pe buze. În fața ei se afla un necunoscut. Din pricina întunericului, dar, mai ales, a surprizei, nu-i putea desluși trăsăturile. Bărbatul ridică mâna și atunci Elvira văzu revolverul. Inima i se opri înainte de a auzi detunătura.

"S-a terminat!"

Ușa se deschise pe neașteptate și bărbatul întoarse capul reflex. Prințul Ștefan Duca clipea mărunț, nedumerit:

— Vă rog să mă scuzați. Se pare că am greșit apartamentul.

— O, nu! strigă Elvira.

Necunoscutul se răsuci fulgerător, îl îmbrânci pe bătrân eliberând pragul și dispăru.

Izbit de perete, prințul încercă să-și îndrepte ținuta:

— Ce maniere! Tinerii aceștia... Toți... *Tout simplement des roturiers...*
Scuzele mele, doamnă...

Nu-i plăcea să meargă cu liftul — în general Ticu evita spațiile înguste și închise — și coborî alene scările, plimbându-și degetele pe balustrada de nuc lustruit. Deși abia cinci după-amiază, din pricina vremii închise era aproape întuneric, și Stratulat se miră că direcția n-a dispus aprinderea luminii.

"Dracu să te ia de han împuțit! La cinci sute pe zi, ați putea să ne dați

barem opaite!"

Când ajunse la mijlocul scării îl văzu pe bătrânul Duca venind din capătul culoarului și oprindu-se în dreptul unui apartament. Prințul apăsă pe clanță, deschizând ușa cu zgomot.

Pe Ticu îl surprinse "gălăgia" gestului, "nu prea de casă bună", mai ales într-un hotel de lux.

"Probabil a surzit și nu-și mai dă seama. De fapt, în general, bătrânii au o gestică necontrolată, bruscă. Nu-i mai țin încheieturile..."

Nu-și urmă gândul. În clipa imediat următoare, sau cel puțin așa i se păru, un bărbat țâșni din același apartament, înghesuind ceva în buzunarul hainei.

Fără să stea pe gânduri, Ticu Stratulat sări ultimele trepte și încercă să-i blocheze trecerea. Dezechilibrat însă de săritură, primi în plin obraz pumnul necunoscutului. Căzu în genunchi, dar se redresă instantaneu. O luă la fugă pe urmele agresorului. La capăt, coridorul se bifurca. Stratulat, descumpănit, cercetă culoarul din stânga, apoi cel din dreapta, știind că-i inutil. Omul dispăruse.

Trecu pe la bar și făcu rost de țigări. Între timp, în hotel se aprinse lumina.

— Ce-ai întârziat, dom'le, atâta? întrebă Dobrin. Credeam că ai cărat-o și ne-ai lăsat tuț!

— De obicei achit înainte nota de plată.

Lulu Dragu îl privi lung:

— Ce-ai pățit? Pari cam turtit.

Ticu Stratulat se eschivă:

— L-am văzut pe Frankenstein! Aveți dreptate... Peisajul a devenit ambetant.

Dinu Ionescu își rotunji sprâncenele:

— În consecință?

Ticu își înfipse o țigară în colțul gurii à la Jean Gabin.

— În consecință, au revoir, chère Eforie! Nici o amantă nu mai e nostimă după o săptămână.

Lulu îi sări încântată de gât. Își îndoi genunchii, lăsându-se cu toată greutatea.

— În afară de mine! Ești adorabil, Ticule! Te iubesc!

Despre incidentul petrecut pe coridorul hotelului, Ticu Stratulat nu pomeni prietenilor nimic.

'

Dodge-ul gonea nebunește pe șoseaua udă. Elvira își aminti — amănuntul în sine i se păru stupid — reclama care înainte de război figura în toate numerele din "Illustration française", pe toate zidurile Parisului unde afișajul nu era interzis.

"Sillencieuse et rapide, elle passe... C'est une Delage..."

Ochii nu i se desprindeau de pe cadranul de kilometraj. Acul avansa

amenințător: 80... 90... 100...

— Ascultă, Kurt... Dacă am scăpat de glonț, nu e un motiv ca, de fericire, să ne frângem amândoi gâtul acum.

Cu mâinile încleștate pe volan, cu maxilarele împietrite — se reliefau sub piele complet descărnate — cu privirea fixă, semăna cu o fiară gata să se repeadă asupra prăzii.

Von Sundlo nu răspunse. Mai parcurseră câțiva kilometri în tăcere. Ploaia biciuia parbrizul, reducând la inefficient tic-tacul ștergătorului.

Elvira aprinse o țigară cu degetele înțepenite:

— De fapt, unde mergem, Kurt?

— Nu știu! izbucni von Sundlo. Oriunde! În lume, la dracu', în cer sau în iad! Porcii! Feciori de cățea!...

— În fond, ce au cu mine? În ce măsură sunt eu interesantă pentru ei?

— Țsta-i sistemul! Regimul polițist al lui Hitler. Hăituială, spionaj, cătușe, asasinate! Peste tot! Și în pat! Și la toaletă! Și în somn! Umbra atotputernică a Gestapoului! S-o simți, s-o vezi, s-o știi peste tot! Bestii! Monștri!

Suspectează până și sugacii!

— Dar de ce pe mine?

— Pentru că oricine se apropie de mine fără să aibă în buzunar un carnet cu număr mic al partidului nazist e aprioric spion aliat, comunist sau dușmanul personal al Führerului.

— Ești chiar atât de important, Kurt?

— Da! Nu te îndoi de asta nici o clipă! Sunt un mare *merde* în imensul rahat nazist! Înțelegeți? Vorbesc oribil, iartă-mă, dar ura, ură cum n-am simțit niciodată, îmi întunecă mințile! Aș sfărâma în cizme tot Reichul lor, rachetele lor de care m-am săturat, aș arunca totul în aer.

Evită în ultima clipă o căruță cu coviltir apărută pe neașteptate la un colț de șosea.

Elvira îi îndreptă o privire rugătoare:

— Iubitule! Te rog, calmează-te.

Von Sundlo încremeni dintr-o dată. Frână brusc și întoarse spre Elvira o privire strălucitoare.

— Iubitule..., îngână. Ai spus iubituile?

În clipa următoare se aflau unul în brațele celuilalt. Gurile se cuprinseseră cu lăcomie. Era prima lor sărutare. Undeva, un orologiu anunța miezul nopții.

***

— Imbecilule!

Speriat — Walter cunoștea violența crizelor de nervi ale baroanei von Kohler — ieși precipitat din încăpere. În secunda următoare, auzi zgomotul unui vas azvârlit în ușa și făcut țândări.

Edith von Kohler, cu figura descompusă de furie, își turnă un whisky — doză de pușcaș marin american — și aprinse o țigară cu marijuana. O fumă întinsă pe pat, încercând să se liniștească...

Întinse mâna și deschise Philips-ul portativ, care o însoțea pretutindeni.

La ora nouăsprezece începea emisiunea BBC în limba germană. Aparatul se afla pe post. Ascultă distrată primele fraze, apoi deveni brusc atentă. Se ridică într-un cot și amplifică.

"...raionul Prohorovka, comandamentul suprem sovietic a executat azi o puternică contralovitură cu forțele Armatei 5 gardă, Armatei 5 tancuri de gardă și o parte din forțele Armatei 1 tancuri..."

Interveni bruiatul, și Edith începu să răsucescă butonul încercând să prindă Franța liberă.

"...cea mai mare bătălie de tancuri cunoscută până acum în istoria războaielor. Armata 5 tancuri de gardă sovietică a câștigat bătălia. Se estimează că trupele germane au pierdut azi peste 350 de tancuri și peste 10.000 de soldați... Ziua prăbușirii totale de la Kursk..."

Edith închise aparatul cu un gest obosit.

"Am pierdut deci Kurskul..." Avea limpede în fața ochilor harta. "Rușii au preluat deci inițiativa. Vor ataca acum spre Orel, Belgorod, Harkov. Mișcarea următoare: eliberarea Ucrainei și a Bielorusiei."

Strivi țigara cu un gest apăsător:

"Sauve qui peut..." Dar să nu ne grăbim. Nu... Nu încă!"

Sări din pat, își puse un peignoir și, scoțând dintr-un sertar o coală cu vignieta hotelului Belona, își deșurubă parkerul de aur:

"Dragă Heinze,

O zi oribilă din toate punctele de vedere! Scriu dintr-o stațiune de pe litoralul românesc, minunat pe vreme blândă, dar care, în zile dezlănțuite, este de o vrăjmășie cumplită. Totul în jur vâjâie, urlă, ai impresia că zidurile hotelului se vor prăbuși în orice clipă, că marea — valuri uriașe, răzbunătoare — se năpustește sălbatic, opintind să înghită orașul, lumea... pe noi. Și încerc o spaimă nedefinită — totul în aparență e calm, opulent, acel modus vivendi inconștient despre care ți-am mai scris — că oamenii de aici îi seamănă.

Am ascultat BBC-ul acum jumătate de ceas. Am pierdut deci Kurskul, am ratat deci inițiativa pentru vara acestui an, pe care Adolf miza atât de mult! Incredibil când începi ofensiva cu 233 de divizii, aproape 55 000 de tancuri, 3 000 de avioane... Situația nu te pune pe gânduri? Vorbesc cu tine, Heinze, și nu cu ministrul de interne Heinrich Himmler, care repetă gogoșile demagogice ale piticului schizofrenic*. Nu trebuie să fii un mare strateg ca să-ți dai seama că acest Kursk desăvârșește marea cotitură în favoarea aliaților, realizată încă la Stalingrad..."

---

* Aluzie la ministrul propagandei, Goebbels, care era scund.

Edith lăsă o clipă stiloul, își prinse tâmpilele între palme și se privi lung în oglindă:

"Dacă aș avea certitudinea eșecului, chiar azi aș abandona barca și m-aș refugia undeva, în America de Sud. Dona Ines, sau Dolores, sau Juanita, încă tânără, blondă și enigmatică, bogată... Da, bogată... În safe-ul de la

Zürich, sumele depuse i-ar ajunge pentru două vieți. Mai sunt bijuteriile, tablourile, celelalte..."

"Încep și eu să cred, reluă Edith stiloul, că singura noastră șansă pentru a-i răzbi pe aliați rămân rachetele secrete, cu condiția să le putem utiliza la timp.

Și acum ajung la von Sundlo. Nu trebuia, sub nici o formă, să i se îngăduie un concediu dincolo de granițele noastre. Știu că este unul dintre puținii oameni din Reich căruia nu-i e teamă de Hitler și, totodată, singurul față de care Führerul nu-și îngăduie mojicii isterice, totuși trebuia găsită o modalitate de a-l reține. Von Sundlo este supravegheat pas cu pas, însă orgolios, după cum îl cunoști, fire independentă și mai cu seamă îndrăgostit, nu este dispus să suporte situația. Mi-e teamă ca, în extremis, să nu aibă reacții neașteptate. Am încercat să lichidăm femeia. A scăpat printr-o șansă — Dumnezeu nu e chiar totdeauna de partea celui mai puternic — unică. Trebuie să subliniez că misiunea e mai mult decât dificilă. Cei doi sunt practic nedespărțiți. În consecință, e aproape imposibil s-o înlături pe ea, fără a atenta și la viața baronului. Trucuri ordinare, ca o bombă amplasată în automobil, de pildă, sau în dormitor, o ambuscadă finalizată cu victime etc. nu sunt valabile pentru un cuplu inseparabil.

Aștept dispozițiile tale. Personal aș opina pentru rechemarea lui urgentă în țară. În noaptea aceasta plec spre București.

E.

P.S. Am deschis din nou BBC-ul. Churchill jubilează! Amuzament gras pe seama Armatei 9 a invincibilului Modell, amănunte ilare despre geniala strategie a feldmareșalului Manstein, apropieri și trimiteri acide la eșecul de astă-vară al lui von Paulus. Te doare sufletul, dar nu te poți împiedica să râzi. Ți-l amintești pe Göring? Cum se umfla în pene acum doi ani? «Or fi având englezii humor, dar n-au tancuri și avioane...»

Au, în schimb, rușii."

***

Următoarea întâlnire dintre domnul Basile, barmanul de la Athénée Palace și colonelul Tamaș avu loc la Baia centrală Grivița, de pe strada Sfinții Voievozi.

La ora opt dimineața, stăteau întinși amândoi pe prichiciul de lemn din sala de aburi.

— Civilizația, constată zâmbind colonelul, ne-a creat unele complexe ireductibile. Personal nu-i înțeleg pe acrobații ăștia, vreau să zic, nudiștii.

Sfetcu râse:

— Nu sunt un adept al nudismului, dar, în definitiv, dacă ne gândim, care-i deosebirea între un trup complet gol sau altul — mă refer la costumele de baie — doar pe trei sferturi?

— Probabil ai dreptate, e o chestiune discutabilă. Și totuși, nu întâmplător una dintre caznele rafinate ale poliției o constituie interogarea

victimei despuiată la piele. Se mizează exact pe complexul de inferioritate pe care-l trăiește nefericitul și care-i alienează obligatoriu resursele. Ți-o spun sincer, nici într-o căsnicie, cu excepția unor momente de intimitate categorică, nu mi se pare de bun gust să te baladezi prin casă Adam și Eva, cu sau fără detalii podgorene.

— Cine vă privește, aprecie cu sinceritate Sfetcu, v-ar înțelege greu scrupulele.

Bineînțeles, trupul lui Tamaș nu era cel al unui bărbat de treizeci de ani, mușchii acuzau o nesiguranță specifică vârstei, dar rămăsese suplu, și contururile, deși nu foarte ferme, rămăseseră aceleași din tinerețe.

Colonelul ridică din umeri:

— Mersi. Dragul meu, să ne grăbim. Baia de aburi nu e una din slăbiciunile mele. Ai ascultat ieri BBC-ul?

Domnul Basile dădu din cap.

— Nemții-s puternici, urmă Tamaș, foarte puternici, dar există pentru fiecare un hap prea mare. Hitler miza enorm pe ofensiva de vară. Kurskul a zdruncinat zdravăn Citadela, a retezat ghearele Panterei*. Îți dai seama, din întreg efectivul german de circa 300 de divizii, 230 sunt concentrate pe frontul rusec...

----

* Citadela și Pantera — cele două planuri de mare anvergură prevăzute de strategii germani pentru ofensiva din vara lui 1943.

— Credeți că mai durează mult, domnule colonel?

— Dragule, nu sunt nici Mafalda, nici Petrache Lupu, nici nu dau în bobi. Că nemții pierd, asta e categoric, dar mai au atuuri. Ce se aude la Eforie?

— N-am nici o veste de ieri și chiar sunt îngrijorat. La noi însă a intervenit ceva interesant.

Tamaș îl privi curios:

— La hotel?

— Da. Ieri, cam pe la amiază, au descins la Athénée Palace nevasta lui von Sundlo împreună cu un tip care se pretinde diplomat spaniol. O fi au ba capuchehaia lui Franco, rămâne de văzut, dar că-i amantul doamnei e cert.

Colonelul răsuci brusc capul. Pe chip i se citea atenția încordată.

— Ce impresie ți-au făcut?

— În vremuri normale, i-aș fi etichetat drept un cuplu splendid, răsfățat de providență. Tineri, frumoși, îndrăgostiți și plini de bani. Subliniez că nu fac eforturi deosebite pentru a camufla relațiile dintre ei.

Colonelul dădu din cap gânditor:

— Hm, mai mult decât interesant. Practic, ce fac? Se amuză și atât? N-ai sesizat nimic suspect? Exceptând bineînțeles prezența lor la București.

— Baroana s-a interesat de bărbatu-său. Recepția i-a comunicat că se află la Eforie.

— Și?

— Le-am înregistrat convorbirea din cameră. Ea încearcă să-l convingă pe spaniol să plece împreună la Sundlo. Tipul pare să se lase greu.

— Mă întreb... Da, mă întreb, dacă e interesant pentru noi ca doamna baroană să afle că neamțul și Elvira Manu au părăsit litoralul.

Sfetcu zâmbi mulțumit:

— M-am gândit la același lucru. De aceea, înainte de a lua o decizie, am vrut să mă consult cu dumneavoastră. Dacă socotiți necesar să nu afle de plecarea lui von Sundlo, telefonez imediat la Belona. Nicolau, directorul, e omul nostru, după cum știți. Întrebat, n-are decât să dea un răspuns incomplet: "Domnul colonel von Sundlo nu e momentan în hotel...", fără să intre în amănunte. O putem deci dezinforma pentru încă niște ore.

Colonelul Tamaș își trecu prosopul peste ochi. Din pricina transpirației, îl usturau. Gândea concentrat, încercând să calculeze avantajele și minusurile ambelor variante.

— Dacă au hotărât să plece spre Eforie, baroana va telefona în prealabil la Belona. Nicolau să-i spună realitatea: von Sundlo a ridicat ancora, îndreptându-se spre zări necunoscute. Nu e necesar, adăugă râzând, să-i pomenească în ce companie.

— Natural.

— Cred că am calculat bine. O întâlnire între cele două cupluri poate avea consecințe interesante... Deci, grăbește-te, fiule, și telefonează neîntârziat. Și acum, hai la duș! Vreau să apuc sfârșitul războiului!

***

Micuței baroane Manja von Sundlo îi plăcea să-și ia micul dejun în pat. Obiceiul în sine o exaspera pe Frau Wiseman care înțelegea să-și educe fetele în spiritul modestiei, hărniciei și al celei mai stricte economii.

În primul an de căsătorie, când atât ea cât și von Sundlo încercaseră sincer să se apropie unul de celălalt, iar baronul, în nădejdea unui moștenitor, era dispus să accepte cu îngăduință de părinte carențele mult prea tinerei sale soții, aceasta îi istorisise, făcând mereu haz, diverse episoade din copilărie. O copilărie aspră, plină de privațiuni inerente unui buget modest, dar, mai ales, impus de principiile rigide ale doamnei Wiseman. "N-am avut nici o jucărie, dar nici una! Nu mă crezi? Ba da... una singură! O minge de cauciuc albastră pe care am găsit-o în parc. Și nici o rochiță de vizită. Nu ne-ar fi cumpărat nici panglici dacă n-am fi fost obligate să purtăm la școală..."

Von Sundlo îi mângâiasse buclele înduioșat: "Biata fetiță". Se întreba adesea prin ce mistere ale naturii se născuse acest bibelou drăgălaș în sânul familiei Wiseman! Nu trebuia să te uiți de două ori la maică-sa ca să-ți dai seama că era o femeie răutăcioasă, lipsită de inimă și de orice farmec. Iar făptura Manjei deborda de grație și însuflețire, și tocmai șarmul constituia însușirea ei cea mai seducătoare.

Din nefericire, între cei doi soți nu se putuse înfiripa nici o legătură sufletească, apropierea, abandonul lipseau chiar în clipele cele mai intime. Se simțeau străini și, fapt incontestabil pe care îl trăiau amândoi, se plictiseau împreună. Manja, o natură prin excelență veselă și jucăușă, gata

să râdă de orice nimic, amuțea, iar von Sundlo își spunea cu amărăciune că el nu ar fi trebuit să se recăsătorească.

"Fac parte dintre nefericiții care nu pot iubi decât o singură dată în viață. Dagmar m-a marcat pentru totdeauna și n-aveam dreptul să intru în viața altei femei, știind că inima mea îi va rămâne mereu străină."

În sensul acesta încerca un sentiment de vinovăție față de Manja și, când imposibilitatea de a avea un copil împreună devenise o certitudine, îi acordase mutual toată libertatea... "Îi ofer briliante, amabilitate, un nume — dacă-i pasă de el! — posibilitatea de a se bucura din plin de tinerețe. Pretind doar decență..."

Decență din respect pentru un nume nobil, figurând ilustru în Almanahul Gotha și nu de teama "animalelor". Rubrică scurtă și exactă, unde baronul înmatriculase întreg anturajul lui Hitler, inclusiv patronul.

Von Sundlo era unul din puținii, poate singurul care nu se temea de "indispozițiile" Führerului, de intrigile de curte, de represaliile Gestapoului, de înscenările camarilei pentru a distruge un rival smulgându-i penele de favorit, scoțându-l din grațiile celui mai isteric fiu al Germaniei. Pentru a înlătura un indezirabil, vedetele regimului nazist găseau procedee de o fantezie nepuizabilă, regizau și inventau situații imposibile, din care victimele evadau cel mai adesea cu ajutorul unui glonț tras în tâmplă. Falsele acuzații de homosexualism, perversiune sexuală, desfrânare, imoralitatea soției — fostă prostituată culeasă dintr-un bordel sau nimfomană scandaloasă — crima și fronda abundau, făceau parte din arsenalul obișnuit, deja banal, al șefilor celui de-al treilea Reich.

În sensul acesta, colonelul von Sundlo ignora suveran aluziile la escapadele Manjei. Se știa invulnerabil și-i venea să râdă ori de câte ori se gândea la marele lui atu ignorat de cei mai mulți, intuit doar de Goebbels, șarpele acela primejdios și, probabil, cel mai inteligent din haită. Un atu de un ridicol perfect, care ar fi făcut deliciul Londrei. Își putea închipui lesne figura de bulldog a lui Churchill scăpându-și de răs trabucul din mâna stângă. Totdeauna stânga. În dreapta ținea sonda cu whisky.

Manja își înghiți la repezeală micul dejun obișnuit — o ceașcă de cafea, o felie de pâine prăjită și un pahar de oranjadă — îmbrăcă o rochie ușoară și dădu buzna în apartamentul lui de Villar.

Tânărul spaniol, încă în pijama, încruntă sprâncenele. Micuța baroană îi sări de gât:

— Bună dimineața, carísimo!

De Villar nu-și ascunse nemulțumirea:

— Draga mea, ești adorabilă, dar comiți imprudențe prea mari. E abia nouă, coridorul mișună de servitori, nu mai zic de...

Manja îl întrerupse astupându-i gura cu palma mică parfumată cu Milles fleurs. Parfum de vară ușor, lansat de casa Coty, sugerând livadă înflorită cu fluturi și gâze de aur.

— Nu mă certa! Am venit să-ți spun că te iubesc și că...

— Draga mea, dar...

— Taci! Te rog frumos! Îi puse degetul între sprâncene: Șterge cuta asta.

Nu-mi place! Mă faci să plâng...

De Villar își ridică imediat o șuviță de păr alunecată pe frunte.

— Iubito, îmi vine să cred realmente că tu ești o fată prea răsfățată.

— Nu! Nu-i adevărat! Nu m-a răsfățat nimeni în viața mea.

— Bine. Ai dreptate. Nu ești răsfățată. Ce s-a întâmplat totuși?

— Am vorbit la telefon cu Eforia... stațiunea aceea unde face plajă Kurt...

— Da, și?

Manja ridică din umeri și râse poznaș:

— Nu mai face plajă.

— Ce naiba vrei să spui?

— A părăsit aseară hotelul. De tot. Adică și-a luat bagajele... De aceea m-am grăbit. Nu mai plecăm. Asta ai și dorit, nu? Credeam că-ți face plăcere... Spuneai că ai treabă în București...

Vorbea precipitat, de fapt ciripea, pe fața vioaie i-ai fi citit gândurile fără să articuleze un singur cuvânt.

De Villar întinse automat mâna după pachetul cu țigări. O făcea instinctiv, ca toți fumătorii, când atenția sau interesul le sunt solicitate la maximum.

— Nu spui nimic?

Spaniolul dădu distrat din cap:

— Ba da... Acum înțeleg... Ți-au comunicat cumva încotro s-au îndreptat?

Manja izbucni în râs:

— Nu cred că baronul Kurt von Sundlo a informat vreodată pe cineva asupra intențiilor lui, ce are de gând să facă sau încotro s-o ia. Poate pe guvernantă, când voia pipi.

De Villar făcu un gest evaziv:

— Nu-i chiar așa... Suntem în război, are un grad mare, din câte am înțeles și o funcție importantă. Grangurii nu-și permit să dispară ca fantomele, fără adresă...

Emisese conștient o prostie. Un colonel von Sundlo, personaj important în ierarhia nazistă, nu-și informează hotelierul asupra itinerarului și intențiilor sale. Încerca însă, fără a-și trăda interesul, să obțină cât mai multe amănunte de la Manja

Femeia ridică din umeri nepăsătoare:

— E în concediu. Și, pe urmă, Kurt e un original. Și, în general, face tot ce pofteste... De-aia mă înțelege și pe mine.

De Villar o privi lung:

— Ce ai de gând?

— Adică, ce avem de gând! Îl așteptăm la București. Normal, nu?

"Da, reflectă derutat de Villar. Normal, dar iată, a trecut peste o săptămână de la convorbirea cu maiorul Donovan, eu nici măcar n-am văzut umbra lui von Sundlo, iar ăstuia câte zile de concediu i-au mai rămas? Șase-șapte-opt?"

Timpul se precipita și, practic, el nu izbutise decât să ajungă mon petit lapin, my dear, carissimo, mein lieber Engel sau Schatze, amantul doamnei

baroane von Sundlo.

Emise un oftat adânc. Manja îl privi îngrijorată.

— Ce ai, mon cher? Ce te nemulțumește?

De Villar o luă în brațe și-i astupă gura, evitând răspunsul.

Pentru cazuri speciale și doar în extremis, maiorul îi dăduse un nume și o adresă din București. Și o oră: două noaptea. "Ora la care încep să scârțâie mobilele și să umble fantomele", răsese de Villar. Donovan replicase: "Chiar cu o fantomă vei avea de-a face..."

"Hm, reflectă de Villar. Sunt curios cum arată. Și ce calibru are revolverul de sub văluri..."

***

Numărul de telefon din carnetul prințului Duca aparținea legației unei republici sud-americane. Marin Viforeanu obținuse informația printr-o cunoștință, fost client, care lucra la Palatul Telefoanelor.

După o zi frământată — Ce le zic? Cum mă recomand? Pe cine solicit? Să nu ratez o șansă irepetabilă! — se hotărî să uzeze totuși de problematicul tuyau pe care-l presimțea de mare importanță. Cu o mână nu prea sigură, umezită de emoție, ridică receptorul și formă numărul. Îi răspunse, în limba franceză, un glas agreabil de femeie:

— Legația Argentinei. Ce doriți?

Viforeanu înghiți în sec.

— Vorbesc din partea prințului Ștefan Duca.

La celălalt capăt al firului se înregistra o secundă de șovăială:

— Cu cine anume doriți să vorbiți?

Viforeanu își căuta cuvintele. Riscă, improvizând:

— Am un mesaj important din partea prințului. El mi-a dat acest număr...

Glasul i-o reteză ferm:

— E probabil o greșeală. Nu cunoaștem această persoană. Bună ziua.

Viforeanu, desperat, scoase ultima carte:

— Comunicarea vine de fapt din partea doamnei de Courcelles...

— Nici acest nume nu-l cunoaștem. Regretăm, domnule.

Marin Viforeanu trânti receptorul, scrâșnind din dinți. Nu era un imbecil să nu realizeze că, în acțiuni de spionaj, nu se joacă atât de descoperit, nu se vehiculează nume reale. Dar avusese altă soluție? Nu-i rămânea decât să-l aștepte pe Duca — pe unde o fi umblând, mama lui de moșneag! — și, într-un fel sau altul, să-l determine să vorbească, eventual să colaboreze.

După moartea lui Bogdan, încercase să ia din nou contact cu Siguranța. Copoi — alți imbecili! — îl persiflaseră fin: instituția îi prezintă mulțumiri pentru fructuoasa activitate depusă, dar momentan se putea dispensa de serviciile domniei sale. S-au rezolvat toate problemele, țara prosperă, se așteaptă o toamnă frumoasă și mănoasă.

Cobora pe Calea Victoriei, mergând la întâmplare. Pe chioșcul de ziare din coasta Poștei Centrale, afișe stridente făceau reclamă comicilor Hans Moser și Heinz Rühman. Între ei rânjea ca o cretină Cristina Sodderbaum,

într-un film la fel de cretin, probabil, gândi mașinal Viforeanu.

Tot mașinal făcu stânga, pe strada Filitti, și intră în blocul agenției imobiliare a răposatului Bogdan.

Abia în fața ușii realizează absurdul situației. "Ce naiba mai caut aici? Clarisim că sticleții au scotocit centimetru cu centimetru..."

În aceeași clipă, ușa se deschise brusc. Domnișoara Marta, secretara agenției, se opri în prag tresărind. Clipi miop, apoi, recunoscându-l, scoase o exclamație de bucurie:

— O! Dumneavoastră erați, domnule Viforeanu! Nici nu știți ce spaimă am tras! Știți, de când s-a prăpădit domnul Bogdan... Dar poftiți înăuntru... Vă rog chiar... Îmi face o plăcere extraordinară... De la moartea dumnealui nu mai sunt în stare să-mi stăpânesc nervii... O moarte atât de tragică, nu credeți?... Nici n-aș mai fi călcat pe aici... Dar, vă rog, stați o clipă...

Marin Viforeanu se așează pe un sfert de scaun, în poziția caracteristică individului care nu e frământat decât de un singur gând: cum să scape mai repede din zonă.

Domnișoara Marta se lansă din nou într-un debit dezlănțuit, torent de vorbe:

— Sunt o fire emotivă... Nu, n-aș mai fi venit în acest birou de care mă leagă atâtea amintiri prețioase... Domnul Bogdan era un adevărat gentilom... Mai aveam însă de luat câteva lucruri personale... Știți... Poliția a ridicat abia aseară sigiliile... Sunt pentru ultima oară în această încăpere... De mâine încep lucrările.

— Ce lucrări?

— Apartamentul l-a închiriat un dentist. Își deschide cabinet aici... Zugrăvit, diverse instalații... mă rog...

Viforeanu o privi iritat. Ca totdeauna era caraghios îmbrăcată, într-o rochie șuie, părul proaspăt încrețit — ondulațiuni Wella — o făcea să semene cu o oaie, cu nasul prea lung.

Gestica prea agitată sugera o pațachină mânuită de un păpușar dement. "Ridicolă și imbecilă!", scrâșni fără măsele, în minte, Viforeanu, pregătindu-se să plece.

Domnișoara Marta își șterse ochii și nasul care lăcrimau abundent.

— Știți, domnule Viforeanu, niciodată nu mi-aș fi închipuit că șeful...

— Care șef?

— Vreau să zic domnul Bogdan, era un bărbat atât de simțitor..., atât de sentimental și romantic. Credeam că astfel de bărbați întâlnești doar în filme... O, Charles Boyer în "Iubirea lor"! Divin, nu? Domnul Bogdan era același gen...

Viforeanu o privi ironic.

— Chiar așa?

— O, precis! Vedeți, poliția a constatat că s-a sinucis...

Avocatul rânji: "Sinucis, mie-mi spui? Ca Horia pe roată!"

— Motivul — dragostea — suspină domnișoara Marta, e atât de romantic! Nu, nu mă pot împiedica să plâng...

— Dragostea?!

— Dar bineînțeles. Este convingerea mea, iar femeile nu se înșeală niciodată în astfel de chestiuni.

— Le-ați comunicat părerea dumneavoastră și ălor de la poliție?

Femeia dădu din cap:

— Desigur. Am impresia însă că domnii ăștia nu tratează problema cu simțire... Bănuiesc că munca în poliție dezumanizează puțin... Nu credeți?

O sclipire vagă de interes se aprinse în mintea și ochii avocatului:

— Cunoașteți cumva eroina acestei drame? Cine e femeia?

— Nu... Știu doar că domnul Bogdan era amorezat ca un adolescent. L-am surprins de două ori telefonându-i... O, din simplă întâmplare. De fiecare dată a început la fel convorbirea... Extrem de emoționant...

— Cum adică?

Domnișoara Marta fredonă cu glas pițigăiat, depunând sentiment și aplicație:

— *Una paloma trista...*

— Cânta și el? Sau spunea doar cuvintele?

— Nu, nu cânta! Fluiera! Știți, toți îndrăgostiții au o melodie a lor... Ca un simbol al dragostei. Cântecele lor era *Paloma*... Sunt încredințată că așa e...

Marin Viforeanu simți că începe să prindă curaj:

"Aici e o chestie... Nu-l văd pe Bogdan evocând pe portativ — uite unde era Tino Rossi! — zburătoare, porumbițe, guguștiuci sau pitpalaci, de la telefonul sediului."

Simulă emoție față de episodul relatat și se uită la secretară cu un zâmbet duios:

— Extraordinar! Într-adevăr impresionant!

— Nu-i așa?

— Și... cânta tot? De la cap la coadă?

Secretara râse:

— A, nu... După aceea începea să vorbească normal... Bineînțeles, n-am ascultat niciodată ce-și spun... Am închis imediat ușa. Dar nu-i greu de ghicit... Cuvinte frumoase, sentimentale, desigur...

Un oftat sfâșie pieptul uscat al domnișoarei Marta. Compasiune pentru un eveniment tragic, nostalgii proprii — lui Viforeanu îi era indiferent.

— Da, păcat, declară convențional. Din nefericire tot ce-i frumos nu durează... Se naște fără noroc...

— Ce mare adevăr ați spus, domnule Viforeanu! Acestea sunt cuvinte pe care mi le voi însemna pentru totdeauna în minte...

— Legația argentiniană... Ce doriți?

— *Una paloma trista...*

— La noapte. Riga.

Receptorul fu închis cu un zgomot sec.

La biroul de recepție, Ticu Stratulat achită nota. În timp ce funcționarul îndeplinea formalitățile, minunându-se în sinea lui "ce le-o fi venit tuturor să se care în creierii nopții și pe porcăria asta de timp!", directorul Belonei care, în principiu, asista la plecarea clienților mai simandicoși, își exprima cu un zâmbet și o atitudine profesională regretul:

— Ne pare rău că ne părăsiți, domnule Stratulat.

— Nu e vina dumitale, făcu Ticu, dar peisajul a devenit infect. Dacă am chef de ploaie, iau un tren spre Ecuator. Sunt servit ireproșabil.

Directorul începu să râdă:

— V-ați lăsat impresionat de două-trei zile mohorâte. Mâine poate fi o zi magnifică și, în general, timpul frumos durează. Litoralul nostru nu e capricios.

Ticu Stratulat își puse portvizitul în buzunarul de la piept:

— Auzi, mon cher! Habar n-am cât e de capricios, dar ce știi sigur e că uneori e-al naibii de încăpățânat. Acum vreo trei ani, în plin iulie, am tremurat în hotel douăsprezece zile în șir. Ziceai că Neptun și Sân' Ilie joacă pocher.

Pe canapeaua de catifea, Lulu Dragu își controlă încă o dată conținutul poșetei:

— În definitiv, încotro o luăm?

Ziaristul Dobrin, suferind de frig, ca toate construcțiile debile, își șterse cu degete înghețate lentilele ochelarilor:

— Habar n-am. Ideea, în orice caz, e tâmpită... Puteam rămâne până mâine la hotel, nu să dărdăim pe șosea. Unde naiba ne cărăm acum, pe furtună și în plină noapte?!

Dinu Ionescu, superb și bine dispus, râse:

— Îți lipsește complet simțul aventurii. Sunt convins că va fi o călătorie captivantă. Pe mine mă impresionează cel mai mult neașteptatul și... ceea ce nu înțeleg.

Dobrin îi azvârli o privire înveninată:

— Înseamnă că te impresionează totul! În ce piesă tâmpită ai debitat replica asta?

— Defectul tău, Dobrine, este că-i crezi pe toți oamenii proști, cretini sau debili mintali.

— Altul e, tată! Că nu mă pot împiedica să am de-a face cu ei.

— Gata, gentlemen! Demarăm.

Se mai uită o dată în jur, de parcă ar fi vrut să-și ia rămas bun de la locuri. Din restaurant străbăteau muzica și zgomotele specifice de local bun. În fundul holului, o femeie cu aspect de bonă croșeta cu un aer concentrat. Alături, pe canapea, se afla o fetiță de vreo șase ani, neobișnuit de cuminte. Ținea amândouă mâinile pe genunchii strânși și se uita în jur cu o privire gravă.

"Bolnavă, probabil, îi trecu prin minte lui Ticu, ori dresată cu biciul..."

Îi zâmbi prietenos. O tuse discretă, în spate, îi răsuci capul.

— Mă iertați, domnule, că îndrăznesc să vă..., nu-i așa, să vă abordez. Mă numesc Duca.

De surpriză, toată figura lui Ticu deveni un O uriaș. Se înclină politicos și rosti sincer amabil:

— Respectele mele, prințe... A fost o plăcere nebănuită pentru mine să vă întâlnesc aici.

Ochii bătrânului îi îndreptară o privire ștearsă.

— Mă cunoașteți... Mă bucur.

— Ne-am întâlnit nu o dată la București, la Athénée Palace. Suntem amândoi clienții lui don' Basilio.

— Da... Extraordinar... Ce chestiune interesantă... Eu, din pricina miopiei, nu am posibilitatea, nu-i așa, să-mi dau seama de anturaj... Îl ignor, nu-i așa, fără să vreau.

"Mănânci castane, mon prince, îl apostrofă în gând Ticu. Dar să vedem câte și de ce..."

Avea prilejul să-l observe, prima oară, de foarte aproape. Pielea întinsă pe oase era atât de pergamentoasă, încât te așteptai să scârțâie. Părea exact ceea ce și era în parte: un domn bătrân de o distincție care însuma secole.

Graseia și, când vorbea, îți dădea imediat seama că în mod obișnuit se exprimă în altă limbă. Româneasca o păstra pentru poștaș, lăptar, *les domestiques*, nu-i așa...

Pauzele din vorbire, acel parazitar "nu-i așa" nu țineau de vârstă, ci de eforturile de a-și traduce gândurile în valahă.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Duca?

Bătrânul își ținea privirea mereu ascunsă sub pleoapele obosite.

— E penibil, nu-i așa, să vă inoportunez...

— La dispoziția dumneavoastră.

— Da..., extrem de amabil din partea dumneavoastră... Aș cuteza să vă întreb dacă într-adevăr plecați la București... Informația am primit-o... nu-i așa, la Recepție. Chestiunea m-ar interesa foarte mult. Mi s-a spus de asemenea că dispuneți de une voiture — adică, o automobilă... Poate că...

Ticu Stratulat înțelese despre ce este vorba și îl scuti de efortul frazelor sughițate:

— Dacă vă face plăcere, veți fi oaspetele nostru. Am într-adevăr un Buick și suntem numai patru persoane. Ne vom simți onorați să acceptați invitația.

Pleoapele prințului se ridicară pentru o fracțiune de secundă. Ticu Stratulat nu-și stăpâni o tresărire. O privire ascutită, inteligentă, desăvârșit și neîntrerupt atentă. "Ăsta-i adevăratul Duca!..."

— O, tinere..., nu-i așa, dragă domnule, îmi faceți un serviciu impecabil. Trebuie să ajung neapărat la București și primul tren e abia mâine... De necrezut, nu-i așa..., pentru o stațiune importantă.

— Războiul, domnule Duca!

Bătrânul avea un gest de dispreț:

— Oamenii găsesc totdeauna, nu-i așa, motive pentru a-și justifica lipsurile și erorile. Acum l-au găsit pe cel mai bun: războiul. *Pour nous autres, balcaniques, en voilà une chance!...*

Dintre toți, Lulu Dragu se simțea cea mai încântată. Va călători în tovărășia unui prinț, unul autentic. Avea să-și cenzureze cu atenție limbajul; iar ca rol... Se decise pentru contesa Hortense din "Arhipelagul Lenoir" a lui Salacrou. Elvira Godeanu evolua impecabil în roluri de *grande dame*. Iar Lulu avea darul imitației desăvârșite, putând reproduce până și timbrul unei voci.

Dobrin, ziaristul, se simțea plictisit. "Ce naiba i-o fi venit animalului — epitetul cu care-l dezmiarda în sinea lui pe Ticu — să-l îmbarce și pe ramolitul ăsta?..."

Se consolă cu gândul că, stând înghesuiți, va fi mai cald în mașină.

Dinu Ionescu acceptă perspectiva cu indiferență, ba chiar amuzat. Făcea parte dintre fericiții care se bucură cu intensitate de orice situație nouă — excluzând doar înmormântările și "bâlbele" scăpate pe scenă — de orice clipă. Iar ziua are multe clipe...

Prințul Ștefan Duca, așezat confortabil în dreapta lui Ticu, aflat la volan, ațintea parbrizul șfichiuit de ploaie, cu o privire și o figură de nepătruns.

— Când..., când credeți că ajungem la București?

— În mod normal, în cursul nopții.

— Două? Trei?

Dobrin rânji: "Ia te uită! Te pomenesti că Moș Spielhosen are întâlnire cu o damicelă. Îl așteaptă parfumată, *frâche* și pusă pe drăcii, în așternutul cu stemă..."

Bătrânul se gândea la altă întâlnire.

Spre unu noaptea, domnul Basile primi un telefon:

— Sunt Nicolau.

— Te ascult.

— Au plecat toți mușteriii. Ultima — verișoara, acum cinci minute.

Trei automobile goneau în aceeași direcție. Furtuna cosea necruțător șoseaua.

***

În dreptul Cazinoului, von Sundlo opri motorul.

— Ce s-a întâmplat?

— Draga mea, trebuie să ne hotărâm. Rămânem peste noapte în Constanța sau continuăm drumul?

Elvira, cu buzele vinete de frig, rămase cu ochii fixați pe parbriz.

— Tu ce părere ai?

— Mi se pare imprudent să mergem mai departe.

Săgeți de foc îi străfulgerau spinarea. De durere, mâinile îi tremurau pe volan. Durerea, începută o dată cu vremea vrăjmașă, devenise acum insuportabilă. Simțea o nevoie intensă, imperioasă să se întindă.

— N-am pomenit asemenea furtună decât la Marea Baltică. La un moment dat aveam impresia că vântul ne mătură de pe șosea. Ne aruncă în șanț. De vizibilitate, ce să mai vorbesc. Zero!

Elvira Manu dădu din cap.

— Ai dreptate. S-ar putea ca din cauza timpului să avem probleme și cu bacul. Să rămânem.

— Nu cunosc orașul. Unde tragem?

— Există sumedenie de hoteluri. Continentalul e cel mai elegant.

— Mergem acolo. Îi mângâie obrazul înghețat. Vom lua un apartament împreună. Nu te despărți de mine nici o secundă. Cât timp te țin de mână, nu vor îndrăzni să te atingă.

Elvira se interesă încet:

— Crezi că vor mai încerca ceva?... Așa repede?

— Au fost tot timpul în spatele nostru. Două mașini. Nu ne slăbesc din ochi. De aia nici n-are importanță la care hotel înnoptăm. Doar să fie civilizat.

Din cauza sezonului, Continentalul era plin. Găsiră cu greu o cameră cu baie.

— Cel puțin e cald, oftă colonelul punând mâna pe calorifer.

Se apropie de Elvira și o luă în brațe:

— Draga mea, am remușcări oribile față de tine. Ți-am ratat complet vacanța. Ar fi trebuit să știu cu cine am de-a face, că bestiile nu se dau înapoi de la nimic și să nu accept propunerea ta.

Elvira îi mângâie chipul îndurerat, cu trăsăturile trase, asprite.

— Nu mi-ai ratat nimic, Kurt. Și m-ai făcut, mă faci fericită. Clipele acestea compensează totul. Mi se pare că am primit un cadou pentru toată viața.

Comandară cina în cameră și o sticlă de Bourbon. Când garsonul bătu în ușă, colonelul, în ciuda durerii, țâșni literalmente din fotoliu.

— Te rog, iubito, intră în baie, nu mai sunt sigur de nimeni și nimic.

— Dar tu...

— De mine, ți-am spus, nu vor îndrăzni să se atingă. Rânji: Sunt un personaj mult prea prețios.

Garsonul, un tânăr de vreo șaptesprezece ani, în livrea bleumarine cu două rânduri de nasturi argintii, își roti discret ochii prin încăpere.

— Aștern masa, domnule?

— Nu. Uite pourboire-ul dumitale. Poți să pleci.

Încuie de două ori ușa în urma lui și puse un scaun sub clanță.

Elvira începu să râdă.

— Așa făcea bunica de teama hoților. Hoții și stafiile au fost teroarea vieții ei. Avea impresia că s-ar putea strecura — mă refer la fantome — și prin gura cheii.

— Trucurile clasice rămân valabile.

Aruncă o privire peste măsuța volantă: câteva marmite fierbinți cu capace nichelate, strălucitoare, o pomieră cu fructe, o jardineră cu nuci pralinate, stafide, migdale, alune.

— De otravă n-avem de ce ne teme. Îți spun sincer, mie nu mi-e foame.

— Nici mie, dârdâi Elvira lipită de calorifer. Deschide sticla dacă vrei. Mă simt înghețată până în măduva oaselor.

Marginea paharului îi ciocăni dinții.

— Clănțani, nu glumă!

Scoase un flacon din buzunar și lepădă în palmă două pilule. Elvira îl privi speriată:

— lei două odată?

— Nu-ți face griji... Ca să previn criza. Vremea proastă, în general, nu mă iartă. Încercă să zâmbească: Hotărât, draga mea, n-ai fost prea norocoasă. Ai nimerit un partener cu belele și, pe deasupra, infirm.

— Te implor, Kurt, nu te alinta. Adică nu în felul acesta.

— Ai să te superi dacă mă întind? Și tu stai lângă mine, da?

Îi trase un fotoliu mic lângă pat, apoi se lăsă ușor, cu mișcări lente pe spate. Dă-mi mâna, draga mea. Așa... Mă simt fericit. Suspină: Aș fugi cu tine la capătul lumii. Să te ascund... De ei... De toată lumea.. De tot ce e bestial, odios și suntem obligați să trăim.

Elvira surâse cu tristețe:

— Unde te mai poți ascunde azi? Există măcar o singură palmă de loc neincendiată? Poate cel mult în Jungla Amazoanelor, ori în vreo peșteră de gheață, în Antarctica.

Von Sundlo îi strânse degetele:

— Am tras bine draperiile? Nu cumva să te apropii de fereastră.

Elvira începu să râdă.

— Exagerezi...

— N-ai auzit de pușcă cu lunetă? Nu... Nu exagerez. Elvira, tu ești tot ce am mai scump în viață. Dacă te-aș pierde, aș fi în stare de actele cele mai disperate. Împotriva mea, dar în primul rând împotriva lor.

Pe frunte i se iviră câteva boabe de transpirație. Elvira luă o batistă și i le șterse cu mână ușoară.

— Te doare rău spatele...

Von Sundlo clătină capul:

— Nu... Nu-i vorba de asta. Aproape mi-a trecut... Nu suport ideea că te afli în permanentă primejdie. Și asta din pricina mea.

Elvira aprinse un Camel.

— Vrei un fum?

Îi duse țigara la buze. Colonelul inhală fumul ușor. Îl dureau toți mușchii.

— Kurt...

Glasul femeii răsună straniu și baronul întoarse privirea cercetând-o îngrijorat.

— Da, iubita mea.

Elvira părea stânjenită.

— Vezi, dragul meu, noi am stabilit niște convenții...

— O! La naiba cu convențiile! Sunt sătul de ele până peste cap.

— Ne-am făgăduit în primul rând să nu comitem indiscreții, să nu facem investigații, să ne păstrăm un anume incognito. De aceea...

— De aceea?

Elvira Manu își pocni degetele, sfâșiată de îndoială sau parcă de o anume jenă:

— Mi-e greu... Nu știu cum să-ți spun...

— Cu primele cuvinte care îți vin pe buze. Sunt totdeauna cele mai inteligibile și exprimă cel mai cinstit ce gândim.

— Kurt, nu înțeleg un fapt: e limpede că tu ești un personaj important în galeria figurilor Reichului.

— Sinistră galerie... spune mai departe, draga mea.

— De regulă, și asta-i valabil pretutindeni, astfel de personalități sunt mai păzite decât tezaurul Băncii Angliei. Devin prizonierii propriei lor importanțe, au o viață mai cenzurată decât a unui ocnaș... Cum de ți s-a îngăduit această vacanță?

— Supravegheată, după cum bagi de seamă.

— Chiar așa. E totuși o vacanță, dincolo de hotarele Germaniei, în principiu dispui liber de timp, escorta — dacă n-aș fi intervenit eu — nu te-ar fi deranjat, poate nici măcar n-ai fi simțit-o.

— Într-un fel, ai dreptate. În prima parte a concediului, pe care am petrecut-o singur la București, aspectul nu m-a preocupat. Am bănuț că sunt filat, mai bine zis, păzit, dar nu m-am sinchisit.

Elvira se bătu cu pumnul mic pe genunchi:

— Și totuși! Și totuși, cum ți-au dat drumul?

Von Sundlo zâmbi:

— Hitler are o slăbiciune de ordin foarte special pentru mine, iar peste ceea ce decide Hitler nu poate face recurs nici Dumnezeu tatăl... Iubita mea, nu crezi că am discutat destul despre animalele astea? Măcar acum, ocrotiți totuși de niște ziduri și o ușă, să încercăm că fim numai cu noi, cu dragostea noastră.

Elvira își coborî pleoapele. Von Sundlo îi sesiză reacția:

— Îți închipui probabil că vreau să schimb vorba. Nu, draga mea. Pur și simplu mă plictisește să discut acum despre orice altceva — și mai ales despre Caporal — care nu e legat de iubirea noastră.

Elvira îi răsfiră părul de pe frunte. Zâmbi cu duioșie:

— Iubirea noastră... Mi se pare curios... Evenimente mari, grave, excepționale, care pot marca sau chiar determina sensul unei existențe, se consumă într-un răstimp atât de scurt!... Îți dai seama, Kurt, că acum opt zile nici nu ne cunoșteam, habar n-aveam că trăim pe aceeași planetă. Că existăm în general. Iar azi, după numai opt zile, însemnăm atât de mult unul pentru altul.

— Totul, Elvira. Intensitatea evenimentului este cea care îi conferă importanță și nu durata. Gândește-te la o explozie. Durează o secundă și-ți distruge un cartier! Nouă ne-a ajuns o clipă. Clipa când sufletele noastre s-au întâlnit... Vino, te rog, în brațele mele. Vreau să te simt aproape.

— Dar te doare, Kurt.

Von Sundlo zâmbi:

— Sunt răstignit, dar brațele nu mă dor...

Elvira se întinse ușor lângă baron, încercând să nu zdruncine patul. Von Sundlo suspină fericit.

— Aș dori ca noaptea aceasta să nu se isprăvească niciodată. Primejdia e dincolo de ușă, iar fantomele care intră pe gaura cheii n-au zvastică.

Tăcu o vreme și Elvira crezu că a adormit. Pe neașteptate îi simți brațul încordându-se:

— Dacă vor îndrăzni să se atingă de tine, vor regreta amarnic. Am o armă cumplită. Și ei știu.

— Și atunci? șopti Elvira.

— Își închipuie că nu voi îndrăzni să uzez de ea. Și se înșeală!

După câteva clipe, Elvira îl auzi râzând. Un râs sinistru care-i încreți pielea.

— Și al dracului să fiu dacă n-ar merita s-o fac! Ar fi cacialmaua secolului.

Ploaia suspină la fereastră, vrând să intre în odaie.

***

Baroana Edith von Kohler, însoțită de Herr Walter, făcu o scurtă escală la sediul reprezentanței comerciale Dieckhoff din Constanța, apoi își urmă drumul spre București. Herr Walter, la volanul Mercedesului, privea concentrat șoseaua.

— Asta zic și eu *it rains cats and dogs...** Ca să fiu sincer, scumpă baroană, îl invidiez pe von Sundlo.

Edith von Kohler răspunse sec:

— În locul dumitale, nu l-aș invidia.

— Mă refeream la faptul că acum face o baie fierbinte, într-un hotel civilizat. Nu-i vesel că circuli pe furtuna asta. Să sperăm că n-o să ne frângem gâtul.

— În ceea ce te privește, n-ar fi nici o pierdere.

— Evident, replică alb neamțul, mă gândeam la dumneavoastră. Din păcate, într-un accident, colaborarea dintre pasageri e strânsă.

Baroana rosti glacial:

— Dacă nu te simți în stare să șofezi, trec eu la volan. Te asigur că vom ajunge zdraveni și teferi la București.

Herr Walter își înghiți replica: "Din partea mea, poți să ajungi și la dracu, dar singură".

Edith scoase porttigaretul de platină și, în curând, interiorul mașinii se umplu de un miros specific, dulceag.

"Iar porcăriile alea cu marijuana, sau opium, sau ce dracu o fi! Cum naiba rezistă bestia? Stupefiante, whisky la micul dejun, amor intensiv cu regimente de dragoni, și scorpia arată ca o floare..."

Baroana, parcă ghicindu-i gândurile, îi azvârli o privire ironică.

— La ce te gândeai?

Walter își reprimă tresărirea. Schiță un zâmbet care nu angaja la nimic.

— Să-ți spun eu? urmă Edith. Că m-ai strânge de gât. Cu voluptate.

----

* Plouă cu găleata (ad litteram: plouă cu câini și pisici), în lb. engleză.

Herr Walter, servul baroanei din toate punctele de vedere, era un

impulsiv. Simți că îi vâjâie urechile.

— Și dacă ar fi așa?

— Ar fi foarte rău pentru ficatul și reflexele duminale. Nu-mi plac oamenii nervoși la volan. Schimbăm locurile!

Walter frână și ridică din umeri.

— Cu plăcere.

Pe buzele lui Edith alunecă un zâmbet. Ea însăși simțea că pocnește de furie, dar șofatul avea darul s-o calmeze. Era o conducătoare înăscută și regretase totdeauna că femeile nu sunt acceptate în calitate de concurente la raliurile celebre.

"Să sperăm că oamenii lui Dieckhoff se vor descurca mai bine. Această femeie trebuie să dispară pe drumul Constanța-București. Trebuie!"

Fusese o imprudență din partea ei să-și semnalizeze prezența la Eforie într-un moment cheie, când Elvira Manu urma să fie asasinată. Dar o făcuse conștient. Heinrich solicita imperios înlăturarea femeii, iar ea, Edith, își închipuia că, aflându-se în zonă, va putea organiza acțiunea fără riscul vreunui eșec. Dar mai ales — și o recunoștea deschis, nu-i plăcea să se ascundă după propria-i umbră — se grăbea. Se grăbea să-și încheie misiunea la București.

O undă trecătoare de duioșie îmblânzi expresia de obicei dură a ochilor întunecați. Micuțul Étienne avea ochi de peruzea, obraz cu frăgezimi Boticelliene, buze obraznice, cărnoase, cu aromă de margarete, de maci, de sărbătoare campestră. Dar mai avea — numai la optsprezece ani — dosar încărcat: luptase în Spania în Brigăzile Roșii, acționase în Rezistență. Maquis-ul îl considera demult pierdut, Gestapoul îl căuta. Edith îl descoperise într-un bistrou din Montmartre. De cum îl văzuse, o fascinase: un copil frumos, frumusețea îngerașilor pe care-i agăți în pomul de Crăciun, cu o expresie sălbatică, de fiară hăituită. Părea hămesit, stors de oboseală. Afară ploua — ca și acum — picioarele ude îi înghețaseră în pantofii de pânză ieftină, îl simțea ajuns la capătul puterilor. Îl luase de mână, silindu-l să se ridice:

— Hai! Mergi cu mine.

Étienne căscase ochii năucit în fața acestei apariții de star. Epuizat, înregistrase doar o siluetă desăvârșită, o etolă de vulpi argintii, aroma unui parfum scump.

Se îndrăgostise de ea sau i se părea că este îndrăgostit. Edith nu-și făcea iluzii. Știa însă cu certitudine că ea îl iubește cum nu mai iubise niciodată, că, pentru prima oară în viață, pierduse nordul. Și mai știa că micuțul "roșu" nu trebuia să afle niciodată cine era ea cu adevărat...

Îl ascunsese într-o pensiune mijlocie, din cartierul Saint-Germain. O odaie cu mobilă obosită, dar confortabilă, trei mese pe zi, consistente pentru foametea din Parisul anilor '43, o proprietăreasă țeapănă și indiferentă. Un avantaj uriaș: nu era curioasă, nu puneă întrebări, nu observa sau nu voia să observe nimic. Edith îi lăsase bani. De-ajuns ca să-și completeze cu alimente obținute la negru hrana nesubstanțială de la pensiunea doamnei Duverger, să-și ia țigări, să-și plătească spălătoreasa, eventual un absint la modesta *boâte* din colțul străzii. Nu îndeajuns însă ca drăgălașul colibri, micuțul

Étienne, să-și ia zborul, dispărând în necunoscut. Iar acum...

Edith von Kohler viră periculos, azvârlindu-l pe Herr Walter în portiera Mercedesului.

Acum, Étienne o aștepta.

"Sper că mă așteaptă", gândi baroana cu inima strivită de teamă și dor.

Părăsise de trei săptămâni Parisul. Regreta că nu-i lăsase mai mulți bani... Că nu stabilise totuși o posibilitate de comunicare. Era însă prea riscant... Göring o detesta, Canaris, Müller și Kaltenbrunner — marii sticleți ai celui de-al treilea Reich — o suportau circumspecți, aproape suspicioși, Goebbels, misogin în general, respingea prin excelență femeile "prea deștepte". Și culmea! Joseph, puiul de țărani chiaburi, "marele pitic" — puțin peste un metru și jumătate — orator fascinant, considerat de contemporani superior unui Aristide Briand, românului Nicolae Titulescu și chiar Führerului, saltimbancul cu gesturi împrumutate de la Comedia Franceză și mimică de Mefistofeles, Goebbels era divinizat de femei. Îl găseau viril, seducător, "mic și al dracului!..."

Iar Heinrich... Indiscutabil, ținea la ea, îi acordase o seamă de privilegii, îi dăduse posibilitatea să rotunjească cochet o avere discutabilă, dar Edith știa, era conștientă, chiar după o sticlă de whisky băută pe stomacul gol, că, intrată într-o încurcătură cu adevărat serioasă, vărul Himmler nu va risca nici măcar o marcă pentru a o scoate la liman.

"Asta-i situația, conchise baroana uitându-se la ceas, de parcă ar fi luat o hotărâre istorică, iar ora avea să fie ulterior consemnată în studii, documente și manuale. Dosarul Elvira Manu trebuie închis cât mai repede."

Întrebă fără să-și dea seama:

— Étienne... Mă mai iubești?

— Ați spus ceva, doamnă baroană?

— Da... Sforăi îngrozitor.

***

În aceeași zi, spre prânz — ora prânzului la francezi — deci ceasurile 12, Herr Walter, deși obosit de drum, consimți să ia contact cu Aristide Stănescu, directorul Athénée Palace-ului. De comun acord, rendez-vous-ul fu stabilit la locuința doamnei Alexandrina Boldeanu de pe Călărași. Aranjamentul convenea ambilor parteneri. O casă privată aparținând unei persoane aparent inofensive — o doamnă în vârstă, înlesnită, care-și consumă existența între vizite și joc de cărți (ar fi fost informațiile superficiale oferite de vecini) — atrăgea mai puțin atenția decât un local public sau locuința unei persoane cu oarecare relevanță socială.

Cât o privește pe Boldeanca, vizita celor doi n-o deranja absolut deloc. "La mine în casă fac ce poftesc și invit pe cine am chef. Nu dau cont nimănui."

Așa procedase întreaga ei viață al cărei itinerar accidentat îi oferise din plin ocazia să înfrunte situații cu adevărat dificile, pentru etichetarea cărora "penibil sau compromițător" constituiau adjectivele cele mai inofensive.

După ce le oferi cafele și le puse o sticlă de Courvoisier pe masă, coana Didina se retrase plină de tact, închizând ostentativ ușile în urma ei.

Walter și Stănescu se cântăriră dintr-o singură privire și se plăcură.

"Un tip serios", îl catalogă hotelierul. "Cap pătrat, dar nu găinar..."

Aprecierile neamțului fură ceva mai nuanțate: "Inteligent, abil, descurcăreț. Escroc ca toți latinii, dar, la un onorariu bun, serviciul e conștiincios. În plus, îmi umple un gol... Pe porcul ăla de la bar, însă, tot îl învăț eu minte..."

— Doamna Boldeanu mi-a adus la cunoștință că sunteți dispus să colaborați cu noi. Cu *noi*, insistă.

Aristide Stănescu zâmbi:

— Înțeleg foarte bine, Herr Walter. Adică această colaborare va fi ignorată atât de Siguranță cât și de, mă rog, ceea ce a rămas din Biroul 2.

Surâsul neamțului se lăți, lăsând să se vadă un canin și ce urma după, îmbrăcați în aur.

— Sunteți direct, îmi place. Precizez că acceptăm serviciile dumneavoastră din două considerente: în primul rând, ne convine locul unde lucrați, dar mai ales m-au convins recomandările călduroase ale doamnei Boldeanu, o prietenă veche și de încredere.

Stănescu mulțumi, dând ușor din cap.

— Mi se pare firesc să fiți atent. Iar în ceea ce mă privește, nici eu nu m-aș angaja alături de un partener care să nu-mi prezinte toate garanțiile.

— Păreți foarte sigur de dumneavoastră.

— Știu ce ofer.

Neamțul îl privi cu atenție: o privire care străpungea. Stănescu i-o susținu cu îndrăzneală, fără să-și piardă cumpătul. Walter rosti răspicat, aproape silabisind:

— Plătim bine informațiile de valoare.

— Nu mă îndoiesc de generozitatea dumneavoastră.

Neamțul lăsa paharul pe masă:

— Concret! Ce ne oferiți?

Aristide Stănescu își umezi buzele uscate. Răspunse sec:

— Pe asul Biroului 2.

Walter se agăță cu mâinile de brațele fotoliului. Pe chip i se citea o emoție ieșită din comun, pe care era incapabil s-o stăpânească. Stănescu se simțea încântat de reacția neamțului.

— Glumiți?

— Când am chef să râd, mă duc la Cărbuș. Nu, Herr Walter, nu glumesc.

— Pe colonelul Tamaș? *Subtilul!* E în București? Îl credeam la Londra, împreună cu ceilalți șefi ai serviciilor de contrainformații din Europa ocupată ori așa-zis aliată...

Hotelierul apucă sticla de Courvoisier.

— Permiteți să vă tom?

Neamțul luă o înghițitură zdravănă.

— Oferta dumneavoastră ne interesează.

Stănescu își permise un zâmbet: "mie-mi spui?".

— Ce pretenții aveți?

Hotelierul avea răspunsul pregătit. "Trebuie să joc tare. E un tren pe care nu-l prinzi de două ori în viață." Cu bani, bani mulți, și cu Nina alături, ar fi fost în stare să cucerească lumea.

— Mai exact, zâmbi uleios, cât?

— Cât? repetă neamțul.

— O sută de mii.

— Mărci?

Aristide Stănescu râse încetisor.

— A, nu. Lire sterline. O sută de mii de lire sterline.

Neamțul consideră că trebuie să se arate ofuscat. Era neobișnuit și imprudent din partea unui agent să pretindă plata onorariului în lire sterline sau dolari.

— N-aveți încredere în marca germană?

Hotelierul se eschivă.

— În fond, dumneavoastră vă este egal în ce monedă plătiți. Mă mai oblig, în contul aceleiași sume, să vă debarasez de o persoană indezirabilă. Ca un cadou din partea firmei.

— Despre cine e vorba?

— Despre doamna Elvira Manu.

Walter rămase câteva clipe tăcut, privind concentrat fotografia unui bărbat în frac, pozând într-o poziție falnică, plin de importanță, cu mâna stângă înfiptă în șold. Avocatul, marea dragoste a Didinei Boldeanu. Își întoarse ochii spre hotelier.

"Ce-i cu ăsta? Escroc? Provocator? Agent de mare clasă? Oricum, maimuțoiul știe multe..., ciudat de multe."

— Herr Stănescu, vă voi da răspunsul — acceptăm ori, simplu, uităm oferta — în douăzeci și patru de ore.

— Corect. Propun ca, în caz pozitiv, să-i dați un telefon doamnei Boldeanu. Dacă nu sunați până mâine — se uită la ceas — la ora 13, voi considera propunerea nulă și neavenită.

"Dar vei suna, Fritz! Pariez pe ultimul meu sfanț."

Se despărțiră cordial, strângându-și mâinile cu căldură.

Coana Didina îi strecură printre genele frizate, date gros cu rimel, o privire subțire.

— Aristică, maică, ți-am mai zis-o! Ești cu o putoare nostimă și mare pișicher, dar te vâri într-o marmită unde fierbe ceva mai cu chichirez decât sos *rémoulade*.

— Am schimbat rețeta, rânji hotelierul. Sos *allemand* îți spune ceva?

Madame Zoe, menajera colonelului Tamaș, clătină din cap filozofând că, oricât ai trăi cu un om, degeaba!, tot nu ajungi să-l cunoști. Un kil de sare!

Ași! Nu-ți ajung nici cinci!

Se afla de patru ani în serviciul colonelului și își imagina că îl cunoaște până în cele mai mici amănunte și că, în principiu, surprizele de orice fel sunt excluse.

"Cam singuratic, comenta cu soră-sa, văduva unui căpitan, becher înrăit, larg de mână și cu capu-n nori. Noroc de mine că-s cumsecade. Alta l-ar fura pân' la izmene... Nu vede nimic, nu bagă de seamă nici un oarece, nu știe leac ce are în șifonieră sau buzunare..."

De două zile însă, madame Zoe își vedea certitudinile contrazise cu brutalitate și trăia momente dramatice. Alaltăieri, de pildă, colonelul, în mod cu totul neobișnuit, intrase în bucătărie:

— Madame Zoe, ce o fi cu Ilie de nu mai vine? Parc-am văzut pe altul azi.

De surpriză, menajera uită de laptele care stătea să fiarbă. Într-adevăr, se schimbaseră olteanul, dar faptul că Tamaș ar fi putut observa amănuntul și, mai mult, că știa de numele celui alt piețar, pur și simplu o năucea.

— Țsta-i frate-său, se bâlbâi menajera, zice că Ilie își face casă, la ei, la Leordeni, și-o vreme n-o să vină că n-are vreme. Marfa însă-i tot bună și proaspătă.

Curățind plita — laptele dăduse în foc — nu înceta să se minuneze:

"Doamne, ce nație de om! Ziceam că nu știe ce vâra în gură, stufat de miel ori pilaf de raci și uită-te la el! Ține seama la cupeți!"

În aceeași zi, plecând de acasă, colonelul declară pe un ton ușurel, parcă în treacăt.

— Auzi, madame Zoe... De azi, nu mai trebuie să gătești.

— Cum adică?

— Am să mănânc în oraș.

Menajera se simți ofensată:

— Dacă nu vă place...

Tamaș o întrerupse zâmbind:

— Dimpotrivă, îmi place foarte mult, ești o adevărată artistă, dar sunt foarte ocupat și mi-e incomod să vin acasă.

O salutase grațios și plecase, lăsând-o cu gura căscată.

Azi-dimineață, altă surpriză! Colonelul dormise pe canapeaua din salon.

— Am mai multă liniște, explicase simplu Tamaș.

Adevărat, ferestrele dormitorului dădeau spre stradă, dar aceasta era liniștită, mai mult pustie, stradă de "boieri" care se scoală târziu, fără copii și cu automobile silențioase.

Se întorsese pe la 11 și își încropise în câteva minute o valijoară.

— Plec pentru o vreme în provincie.

— Lipsiți mult, don' colonel?

— Nu știu. Mai vino, dacă vrei, să aerisești din când în când. Ai să primești leafa în continuare. Dacă întreabă cineva de mine, nu spui nimic. Nu-s acasă și atât.

— Dar...

— Mă grăbesc, madame Zoe, că m-așteaptă afară taximetrul. Nu uita ce

te-am rugat. La revedere.

Menajera îl urmări din ochi pe fereastră, până ce taxiul dispăru. "Nu-i a bună cu ăsta! Parcă n-ar fi zdravăn... Treaba lui..."

Lăsă curat în bucătărie, mai trecu o dată cu cârpa de praf peste mobile și se duse să-și schimbe rochia.

"E abia douăsprezece. Mă duc la soră-mea și poate mergem împreună la cinema..."

Auzi soneria de la intrare. Un bărbat tânăr, în salopetă albastră, zâmbea cu toată dantura.

— Săru' mâna. Sunt de la Telefoane...

Madame Zoe, văduvă de grefier, își cunoștea rândul în lume, știa să trateze cu slugile. Se interesă pe nas:

— Și ce poțtești?

— Am venit să văd ce-i cu telefonul. Am primit reclamație...

— Mie domnul colonel nu mi-a zis nimic. Vino când o fi și dumnealui acasă!

Omul păru să se enerveze:

— Păi nu ești dumneata? Ce, n-ajunge?

— N-ajunge.

— Cum n-ajunge, cucoană? Puneți oamenii pe drumuri de pomană? Ce, eu am vreme să alerg după cheful abonaților?

— Te poftesc să nu fii obraznic. Bună ziua.

Îi trânti ușa în nas și se întoarse în cămăruța de serviciu să-și isprăvească toaleta.

Bărbatul în salopetă își puse pe umăr tolba cu unelte și plecă înjurând: "Hoașca dracului! A dresat-o bine..."

***

În cursul după-amiezii, pe la ora patru, când barul era în general pustiu, domnul Basile părăsi hotelul, anunțând că se întoarce în mai puțin de un ceas. O luă la stânga și ieși pe strada Nicolae Golescu, intră în imobilul cu nr. 14, urcă scara și, oprindu-se în fața unei uși, sună cu anume semnal.

Îi deschise aproape imediat o subretă tinerică, în ținută clasică: rochie neagră, șorțuleț și bonetă de dantelă albă.

Barmanul cunoștea bine casa, unul din cele mai distinse stabilimente din Capitală. Madame Pițulea, proprietăreasa, își administra desăvârșit "afacerea", cu discreție și competență, asigurând o clientelă de ambe sexe, dintre cele mai selecte.

Domnul Basile se lăsă condus de-a lungul unui coridor lung. Pașii erau vătuiți de covorul de pluș gros.

— Sunteți așteptat, surâse subreta, indicându-i o ușă, apoi dispăru.

Nu se ofereau și nu se primeau bacșișuri, considerate vulgare pentru "stilul" casei.

Colonelul Tamaș îl aștepta într-o încăpere mobilată ca un studio-dormitor confortabil. Mobila era de calitate, culorile palide, nimic strident, roșul și

aurul atât de frecvente și gustate chiar în bordelurile scumpe lipseau cu desăvârșire.

Observând mica valiză deschisă, barmanul zâmbi:

— V-ați mutat la distinsa doamnă Pițulea?

— Asta-i situația, mon cher.

— Cel puțin aici n-o să vă plictisiți.

— Sper să nu fiu plictisit. Am fost obligat să mă refugiez.

— Asta am înțeles-o și singur. De fapt, ce v-a alarmat?

Colonelul îl privi ironic:

— Amănuntul că potera nemțească m-a depistat nu ți se pare suficient?

Figura lui Sfetcu deveni gravă:

— De fapt, ce s-a întâmplat?

— Fleacuri în aparență, dar, în ansamblu, pline de semnificație. Începu să râdă: Sunt și cretini, nenorociții! De pildă, de ieri am constatat că-mi vine alt zarzavagiu. Că mutra-i de canalie, n-ar fi nimic, dar ai pomenit "oltean" blond, cu ochi albaștri și ceafă rasă?

Se întrerupse și scoase o Regală din portțigaretul de argint.

Sfetcu îi întinse bricheta aprinsă.

— Pe urmă, încă o chestiune: după cum știi, telefonul meu e înregistrat la secret îl au doar câțiva inși. Dacă nu există comunicări importante, aparatul rămâne mut și o săptămână. Doar în două zile am primit șase apeluri. Evident: "Greșeală, scuzați, vă rog".

— Vor să vă verifice orele.

— Vezi bine. Și, în sfârșit, am observat filajul. Destul de abil, copoii mereu alții, ca să nu-i recunosc, dar sunt talonat. Ieri am vrut să-mi verific impresia și am coborât în WC-ul public de la Universitate. Reperasem individul încă de pe Bulevardul Elisabeth. Un tip scund, vânjos, figură oareșcare, într-un costum cafeniu.

— Și?

Tamaș scutură scrumul și râse din nou.

— Am intrat într-o cabină, am închis ușa, dar "am uitat" să trag zăvorul. Și am "uitat" să mai ies. După douăzeci de minute exact, tipul a dat buzna peste mine: "O, pardon! Vă rog să mă scuzați. Credeam că e liber..."

— Mda, făcu Sfetcu. Destul de clar. Situația e neplăcută... Sunteți sigur că nu v-au luat urma până aici?

— Mon cher, nu mai sunt debutant. Chestiunea e alta. Cum m-au reperat? Trecând în revistă toate posibilitățile, am ajuns la concluzia că dumneata ai fost mirosit înaintea mea. Punându-te sub urmărire, au ajuns la mine.

— Sunteți sigur?

— Absolut. Raționamentul e simplu: în ultimele două săptămâni, nu m-am întâlnit cu nici o altă persoană în afară de dumneata, iar pe mine mă țin în reflector doar de două zile. Deci, depistarea mea e de dată foarte recentă, altfel filajul ar fi început mai demult.

— Logic. Înseamnă însă că am fost urmărit și acum.

— Posibil, dar nu-i nimic extraordinar ca un bărbat de vârsta dumitale să

meargă la bordel. Casa e cunoscută.

— Aveți încredere în madame Pițulea?

— Absolută. E una din cele mai vechi agente ale noastre. Pentru "curioși" a și fost pregătită o damicelă gata să jure că a petrecut cu dumneata o oră. O să faceți cunoștință la plecare.

Sfetcu părea îndoit:

— Mi se pare imprudent totuși, domnule colonel. Siguranța poate dispune o percheziție și, în orice caz, casa va fi pusă sub supraveghere.

Tamaș surâse:

— Îți închipui că poți ține o asemenea casă de elită — nu puține cearșafuri ar trebui să aibă stemă — fără să ai oameni plătiți pe toate coridoarele poliției?

— Vreți să spuneți că, în caz de percheziție, patroana ar fi avertizată?

— Cu cel puțin jumătate de ceas înainte. Și iar, trebuie să-ți imaginezi că atunci când ai o clientelă foarte vulnerabilă la fenomenul scandaluri care pot compromite nume mari, te aranjezi ca stabilimentul respectiv să dispună și de o ieșire secretă.

— Mda... Să sperăm că totul va fi în regulă.

— Bineînțeles, îmi voi asigura încă un refugiu. În orice caz, următoarele întâlniri le vom stabili în altă parte, în ultimul moment și doar dacă sunt strict necesare. Ce se aude cu frumoșii îndrăgostiți?

— După cum am convenit, baroana a fost anunțată că von Sundlo a părăsit Eforia. Ce au de gând, nu știm. Deocamdată, au rămas la noi.

— Și acolo vor rămâne, murmură colonelul. Despre ceilalți ce știi?

— După atentatul împotriva Elvirei Manu, eșuat, au șters putina, urmați imediat de verișoara Edith... Din cauza vremii, au rămas la Constanța, la Continental. Nemțoaica, după o scurtă escală la birourile Dieckhoff, și-a continuat drumul.

Colonelul rămase pe gânduri. Își ciupea ușor bărbia despicată, ușor vânătă, de bărbat oacheș, ras proaspăt.

— Zici că a făcut o escală la sediul firmei Dieckhoff. Desigur, ca să dea anumite dispoziții. Înseamnă că vor încerca o lovitură și pe traseu, deși e al naibii de riscant. Vorbesc din punctul lor de vedere.

Barmanul își netezi instinctiv tâmplele bine pomădate:

— Cât pariați pe șansele Elvirei Manu?

— Ca persoană privată — domnul Tamaș pensionar — nici doi poli.

— Și... colonelul Tamaș?

Acesta îi îndreptă o privire lungă:

— Colonelul Tamaș nu pariază. Face tot posibilul să sporească șansele Elvirei Manu. Femeia trebuie să supraviețuiască...

***

Octavio de Villar își privi ceasul. Cifrele fosforescente indicau ora unu. Se desprinse încet din brațele Manjei, silindu-se să n-o trezească. Dar mica baroană, după trei sticle de șampanie consumate împreună — în mod

deliberat o făcuse să întreacă măsura, simulând o bună dispoziție de zile mari — dormea adânc.

Se strecură în apartamentul lui și, dezbrăcându-și pijamaua din mers, se duse la fereastră. În ciuda orei înaintate, existau pietoni, grupuri de petrecăreți în schimbare de local, trăsuri, mașini. La Cina, felinarele arăbești de la intrare și sunetele orchestrei care se auzeau în surdină lansau invitații îmbietoare. Lui de Villar peisajul nu i se păru din cale-afară de ciudat, chiar pentru o țară aflată în război. Era prea spaniol pentru așa ceva. La Madrid sau la Sevilla, la Grenada ori Burgos, la San-Sebastiano sau Valencia, în orice localitate, cât de mărunță, viața, mai ales în cursul verii, începe după miezul nopții. Strada, pentru turistul neavizat, pare în plină fiesta. Terasele cafenelelor, ale restaurantelor sau ale cofetăriilor, cu mesele așezate direct pe trotuar, debordează de oameni, femei și bărbați de toate vârstele. Nu pare deloc curios, de pildă, să vezi singure sau în grup, la câte o masă, doamne în etate, cu jabouri și egrete prinse într-o broșă de diamante, bându-și liniștite suc de fructe sau savurând un munte de înghețată și admirând peisajul străzii. Copiii forfotesc peste tot, zgomotoși, și nimeni nu pare iritat. Zgomotul nu deranjează în Spania, iar copiii sunt regi. Câte o mamă tânără, cu mâna pe landou și o revistă ilustrată pe genunchi, sugerează oranjada cu paiul. Chiar și în locuințele cele mai modeste, la douăsprezece sau unu noaptea, întreaga familie, de la străbunica știrbă până la pruncul neîntărcat, coboară în micul patio și se așează la masă...

De Villar constată că vremea se răcise și că ploua. Îmbracă un trench ușor peste costumul de seară, pentru a deruta funcționarii hotelului. "Adică să-și închipuie că merg la vreo recepție sau un local de noapte. Fleacuri!... Nu știu cine e organizatorul și ce rațiuni are, dar ideea de a fixa o întâlnire conspirativă la două noaptea e cel puțin originală. Cât de vesel și noctambul ar fi orașul, nu beneficiezi de forfota orelor de maximă aglomerație. Mai există și slujbași și îmi închipui că cel puțin jumătate din locuitori sunt în paturile lor."

Luă la întâmplare unul din multele taxiuri parcate în fața hotelului și ceru scurt:

— Piața Rosetti.

Se străduise să pronunțe cuvintele corect și urmări reacția șoferului. Acesta nu-i dădu nici o atenție. Era obosit, și apoi Bucureștiul mișuna de străini. Nu-l mai surprindeau nici aparițiile cele mai exotice.

Plăti și coborî. De pe strada Italiană, trebuia s-o ia la dreapta — studiase în prealabil harta orașului — apoi la stânga. Atent la numărul imobilelor, nu văzu groapa din trotuar. Se împiedică și căzu în genunchi.

— La dracu!

Se șterse cu batista de noroi și își privi hainele. "Sper să existe o chiuvetă pe aici..."

Numărul 15. Un blockhouse drăguț, cu două nivele. De undeva, de la colțul străzii, se auzea muzică. Un local probabil...

De Villar privi cu atenție în jur, apoi, trăgându-se în umbra copacului de la marginea trotuarului, fluieră nu prea tare, dar destul ca să se facă auzit

printr-o fereastră deschisă: *Una paloma trista...*

Ca un ecou, din imobil răsună fluierată aceeași melodie.

Inima lui Marin Vîforeanu — aștepta cu sufletul la gură de cinci ore — bătea puternic. În sfârșit avusese noroc. Și intuiție, desigur, dar intuiție mai avusese și altă dată.

Îl introduse pe spaniol în bloc, îl făcu atent la treptele care duceau la demisol, apoi, ducându-și degetul la gură, îl conduse pe coridorul întunecat. Din odăile coanei Aneta și a lui don' Guță se auzea sforăit pe tonuri distincte. Astmatic, întrerupt de înec al spălătoresei — persoană grasă —, monoton și fornăit al misitului.

De Villar se uită superficial în jur — un interior de om bătrân, etichetă spontan — apoi cu atenție la bărbatul din fața lui. Un tip brun, sub patruzeci de ani. Figura inteligentă avea ceva neliniștitor. Despre asemenea persoane, maică-sa, Dona Conception — flori, fluturi, dantele, melodii cântate la harfă și evantaie pictate — obișnuia să spună cu o înfrigurare ostentativă a umerilor superbi: "Oh, draga mea! Când îl vezi pe Miquel de Jorca — de exemplu — simți o poftă irezistibilă să te afli în altă parte. N-ai decât să încerci... Dar nu te sfătuiesc..."

Vîforeanu îl studie la rândul lui: fizionomie deschisă, luminoasă, de individ căruia toate i-au mers în viață, n-a cunoscut eșecuri. Obraz întins de om bine hrănit, dar fără excese, desigur cu bogat palmares sportiv: îl presimțea bun jucător de tenis, excelent înotător, amator de yachting și curse de automobile; hainele, bine tăiate, purtate cu dezinvoltură. În total, prototipul clasic general de standardul maxim de viață al deceniului patru, idealul a milioane de tineri și care, îndeobște pe Marin Vîforeanu, invidios și avid de trai bogat, îl complexa.

Ochii lui De Villar se opriseră asupra șifonierului. Bucata de carton care-i înțepenea ușa, căzuse și se vedeau hainele agățate ordonat.

"Nu-s ale ăstuia", își zise spaniolul. Aparțineau unui bărbat cu cel puțin zece centimetri mai scund.

Simți că în suflet i se strecură îndoiala și se hotărî să joace strâns.

— În ce limbă preferați să comunicăm?

Vîforeanu îi răspunse într-o franceză de elev conștiincios.

— În limba lui Balzac, e foarte bine, surâse agentul.

Spaniolul își privi ceasul:

— Două și cinci. Ora mi se pare grozav de imprudentă pentru o întâlnire clandestină.

— Sunt absolut de acord cu dumneavoastră, dar nu eu am hotărât-o.

— Aveți să-mi comunicați ceva?

Vîforeanu simți că evoluează pe sârmă, individul nu trebuia să-și dea seama că nu știe mai nimic și că, de fapt, încerca să se infiltreze într-o acțiune din a cărei distribuție, unde deținea rol de figurație, fusese exclus. Un lucru îl știa cu certitudine: marele protagonist era von Sundlo. Declară prudent:

— Neamțul e la mare împreună cu o femeie.
Fruntea spaniolului se încreți. Iată un amănunt neașteptat.
— Aventură?

Viforeanu dădu afirmativ din cap:

— Mai mult decât o aventură. O poveste de dragoste. După toate aparențele, *un coup de foudre* irezistibil.

"Din ce în ce mai complicat", își zise de Villar. Dacă lui von Sundlo i-a sucit mințile o femeie, va face tot posibilul ca s-o evite pe Manja! În consecință, șansele mele de a pătrunde în anturajul colonelului se reduc practic la zero... Uite o situație pe care bătrânul Donovan n-a prevăzut-o!..." De Villar gândi rapid: "Femeia trebuie înlăturată".

Evident, nu el avea să-și murdărească manșetele. Se uită la individul din fața lui. Pentru un mic asasinat, părea să fie destul de bun. Și își dădu brusc seama ce îl izbise încă de la început. Omul avea o figură clasică de ucigaș profesionist. Trebuia însă să se mai gândească înainte de a lua o decizie atât de categorică. Își aduse aminte că vacanța lui von Sundlo expira exact peste cinci zile. Era obligat să acționeze fără întârziere. În primul rând, trebuia depistat cotlonul unde se ascuseseră cei doi. Au părăsit litoralul, dar încotro s-au îndreptat? Oricum, deocamdată n-avea de gând să-și trădeze intențiile față de ucigaș. În sinea lui îl socotea deja ca atare...

Se ridică. Viforeanu îl privi îngrijorat:

— Ce hotărâți?

— Să-mi rămâneți în principiu la dispoziție.

— Adică?

— Să stabilim o oră și un loc unde vă pot găsi în orice zi.

— Nu! răspunse repede Viforeanu.

Un pic prea repede. De Villar îl cercetă curios:

— De ce?

— Există un proverb românesc: pe șoarecele cu o singură gaură lesne îl prinde pisica.

— Da... E un raționament.

— Propun holul cinematografului Aro, coloana din stânga, ora 20, momentul de maximă aglomerație a zilei. Al patrulea spectacol e cel mai solicitat, înghesuiala-i garantată.

— Perfect...

Îi arată hainele murdare:

— Aș putea să mă curăț puțin? Nu vreau să atrag atenția la hotel.

Viforeanu răspunse mecanic:

— Bineînțeles, cu plăcere. Vă conduc.

În aceeași clipă înțelese că a comis o negliobie fără egal. Nu știa unde e baia, sau măcar toaleta de la demisol.

O luă la întâmplare pe coridor, calculând febril. Erau în total șase uși. Excluzând odăile misitului și ale coanei Aneta, trebuia să aleagă una dintre celelalte patru. Dădu greș de două ori.

De Villar își strânse buzele, fără să comenteze.

"Că tipul nu locuiește aici e limpede, dar, admitând că pentru o întâlnire

conspirativă preferi un loc neutru și nu propriul apartament, cum naiba nu-l investighezi înainte? E un impostor."

Se despărțiră în stradă, salutându-se scurt.

Lui Viforeanu îi venea să se dea cu capul de pereți.

"Ce imbecil pot fi! Dumnezeu! Pariez că n-o să pună piciorul la Aro!"

În taxi, de Villar se gândea la același lucru.

***

Prințul Ștefan Duca se foia în așternut. În general, dormea puțin și asta încă din copilărie. Curiozitate organică, îi erau de-ajuns patru ore de somn, ca să se simtă perfect odihnit. De aceea, zilele erau pentru prinț atotcuprinzătoare, stârnind mirarea celor din jur. "Când le face, dom'le, pe toate? Nu-i scapă concert, sindrofie, recepție, vernisaj, spune prezent în fiecare zi la Athénée Palace și la Capșa, e la curent cu tot ce se petrece în lume, citește zilnic vreo cinspe ziare și reviste, pretutindeni și mereu singur." "De fapt", reflecta adesea prințul, "dacă stai și te gândești cât timp pierd oamenii cu somnul, eu am trăit mai multe vieți, aș avea cel puțin o sută cincizeci de ani..."

Acum însă, îl deranja "promiscuitatea", faptul că fusese obligat să doarmă cu mai multe persoane în aceeași încăpere. Chiar în plină tinerețe, la începutul căsătoriei, socotise că odăile separate ale soților constituie o lege de elementară civilizație. Și, slavă Domnului, o iubise pe Alexandra din tot sufletul. Ce ciudat! Fusese cea mai mică dintre surori, cea mai plină de viață, de o vitalitate debordantă și molipsitoare, și totuși se prăpădise la mai puțin de patruzeci de ani. Celelalte fete, ca și întreaga familie Rieti de altfel, erau longevive. Lucia, de pildă, azi contesă de Courcelles, se apropia de optzeci de ani...

Urechea prințului înregistra automat zgomotele odăii: sforăitul ușor al ziaristului — o persoană antipatică, răutăcioasă — respirațiile celorlalți doi. A fetei, "o micuță persoană lipsită de însemnătate afișând aere de grande dame", nu se auzea. Ai fi zis că nu există în odaie.

Odaie, găsită cu greu — una singură! — la Continental. Până la urmă, renunțaseră să continue drumul spre București. Până și el trebuise să recunoască imposibilitatea călătoriei. O vreme oribilă, o furtună care semăna a taifun.

Ticu Stratulat se scuzase:

— Iertați-mă, prințe! Trebuie să abandonăm. Vă promisesem să fiți încă în noaptea asta la București, dar cu iadul de afară voiajul începe să semene a sinucidere. Cu un tanc, eventual, răzbăteam...

— Să sperăm că, cel puțin mâine, timpul va fi mai favorabil.

Ridicase din umeri pentru el însuși. Întâlnirea de la ora două era ratată. Și se grăbea... Se grăbea îngrozitor. Toată lumea părea de altfel foarte grăbită...

Zgomote pe palier îi atraseră atenția. Voci ridicate, parcă busculadă. Se sculă din pat și ieși prudent pe culoar. Trei indivizi în haine de piele neagră,

cu aspect inconfundabil de agenți de poliție, încercau să-l dea la o parte pe baronul von Sundlo care le împiedica intrarea în odaie.

— Domnule colonel, vă rugăm nu vă opuneți inutil.

Neamțul, vânat de mânie, urlă dezlănțuit:

— Este un abuz inadmisibil! Am să mă plâng superiorilor dumitale la București! Cum vă permiteți?! Sunt colonelul von Sundlo din Wehrmacht...

— Știm foarte bine cine sunteți dumneavoastră. Nu știm exact cine este doamna, insinuă unul dintre indivizi.

— Doamna este cu mine și se află sub protecția mea. Comiteți un act scandalos pe care-l veți regreta toată viața!

— Domnule colonel, suntem în misiune.

— La dracu' cu misiunea voastră! Nu mă siliți să fac uz de armă!

În spatele neamțului se ivi Elvira Manu. Era palidă, înghețată, dar calmă:

— Liniștește-te, Kurt. În fond, ce doresc dumnealor?...

— Să ne urmați.

— Care e motivul?

— O simplă verificare de identitate.

— Actele vi le pot prezenta și aici.

— Nu-i chiar atât de simplu. Vă căutăm de multă vreme, doamnă Elvira Girard. Elvira Girard sau Flavia Bertucci, ori, dacă vă convine, Susan Harold...

— Numele acestea nu-mi spun nimic.

— E o înscenare! urlă von Sundlo.

Cu o mișcare bruscă, agentul îl dădu la o parte. Von Sundlo se dezechilibra pentru o clipă și celălalt izbuti să prindă brațul Elvirei Manu.

Printul Ștefan Duca năvăli în odaia unde dormeau ceilalți strigând:

— Domnilor! Treziți-vă! Domnilor! O doamnă este brutalizată. Chiar aici. Alături.

Ticu Scarlat sări în capul oaselor speriat:

— Cine?! Unde?

Se treziră și ceilalți.

— Ce se întâmplă?

— Alături, țipă gâfâind bătrânul. Nu putem îngădui... Ce barbarie! O femeie!

Ticu Stratulat, sportiv prin excelență și din toate punctele de vedere, dădu buzna pe culoar. Îl urmau Dinu Ionescu și Lulu Dragu. Ziaristul, neștiindu-se un sfarmă piatră, rămase prudent în pragul ușii.

Dintr-o privire, Ticu aprecie situația. Neamțul se afla în evidentă dificultate și părea la capătul puterilor. Femeia, neputincioasă, încerca să-și păstreze calmul. Dintr-un salt, Ticu ajunse în spatele agresorilor. Aplică o lovitură puternică în ceafa primului agent care ținea brațul Elvirei. Acesta se prăbuși instantaneu.

— Dinule!, suflă Lulu Dragu. Ajută-l!

Actorul, cu zâmbetul pe buze — starea cronică de amuzament părea să nu-l părăsească niciodată — sări în spatele celui de-al doilea agent. Ticu se ocupa de ultimul.

Printul Ștefan Duca privea încăierarea cu ochi strălucitori. Tinerii aceștia,

Stratulat și actorul, îi purtară o clipă gândul spre propria lui tinerețe. Fusesse viforoasă, accidentată, plină de evenimente. De neuitat avea să rămână ambuscada de la Marsilia. Făcuseră țandări barul Lolitei, zburau prin aer câștile cu bere, sticlele de absinth, scaunele, cuțite și pumni, făcălețul proprietăresei, o grăsună redutabilă, adevărată mamă pentru golani, *tous ces voyous*, care mișunau prin port... Alte vremuri, alte mize, iar el tânăr...

Cei trei agenți, doborâți, zăceau fără cunoștință. În mod surprinzător, nu se iviseră curioși pe coridor.

"S-a operat rapid", își zise prințul, "și fără zgomot prea mare..."

Von Sundlo, galben-vânat ca o mască mortuară — mânie, suferință fizică (spatele îl durea atroce), dar, mai ales, un sentiment acut de umilință față de femeia iubită în fața căreia se dovedise neputincios — se rezemă de zid.

— Domnilor, țin să vă mulțumesc. Dacă nu erați dumneavoastră, acești ticăloși și-ar fi putut îndeplini jalnica lor misiune.

Ticu Stratulat arătă spre agenții căzuți în nesimțire.

— Cel puțin o oră sunt inofensivi. Pentru că împiedică circulația, îi vom transporta în odaia dumneavoastră.

— O, vă mulțumim, rosti rătăcită Elvira. Vă gândiți la toate.

Ticu continuă:

— Sunt la dispoziția dumneavoastră. Nu-mi plac copiii. Sfatul meu este să părăsiți de urgență hotelul. Nu știu din ce căprărie fac parte, dar, când se vor trezi, vor asmuți toate forțele de care dispun împotriva domniilor voastre. Aveți o oră ca să dispăreți.

Von Sundlo îl privi obosit.

— Da, e un sfat bun. Și dumneavoastră? Cum vă veți descurca?

— Vom proceda la fel.

Prințul Duca se uită la colonel și la Elvira. Neamțul părea serios bolnav, iar femeia slăbită, fragilă, neajutorată. Observă parcă în treacăt:

— Există un tren peste jumătate de ceas. Adică la ora 5...

Cei doi se priviră instinctiv: era o idee.

Își strângeau de zor lucrurile. Dobrin observă cu sarcasm, nu lipsit de admirație.

— Ticule, nu-ți cunoșteam aptitudinile de căpcăun. Dacă dai faliment, faci cap de afiș la circ și mat pe Joe Louis.

Lulu Dragu remarcă, încheindu-și nasturii jachetei:

— Ești invidios.

— Cred că da, concedă ziaristul. Dar, apropo, cu ăia trei cum o rezolvați? Ați mardit trei polițiști aflați în exercițiul funcțiunii. Știți cum se numește chestia asta?

Stratulat ridică din umeri:

— Nu mi s-au recomandat. Am văzut trei derbedei atacând o pereche de oameni liniștiți și, normal, am intervenit. Pe urmă, altfel stăm de vorbă la București.

Dinu Ionescu râse:

— De mult nu m-am distrat așa de bine.
Dobrin îl privi lung:
— Auzi, mon cher, nu te grăbi niciodată să râzi.
— Chestia, surâse dulce actorul, e că eu sunt din ăia care pricep imediat hazul unei situații sau al unei replici. Nu aștept o săptămână.
— Spontan, care vasăzică!
— Vezi, îmi scăpa termenul.
Ticu Stratulat apăsă pe accelerator. Mașina țâșni brusc, ca un bolid, și amicii, catapultați, căzură peste spătarul canapelei. Izbucniră în hohote de râs.
Prințul Duca, lângă Ticu, își frecă bărbia nerasă.
"Tinerețe! Se amuză de toate prostiile! Bine că nu mi-am spart proteza."

***

După întrevvedereea cu colonelul Tamaș, domnul Basile, barmanul de la Athénée Palace, rămase îngândurat. Bătrânul, unul dintre așii Biroului 2, poreclit de subalterni *Subtilul* ("Codoșul" pentru serviciile de informații inamice), avea dreptate. Dacă fusese deconspirat, pricina se datora numai lui, lui Sfetcu. Vârsta — în fond Tamaș nu împlinise încă șaiszeci de ani, dar lucra de cel puțin patruzeci în activitatea secretă — nu-i alterase nimic din calitățile care-i creaseră faimă în lumea ciudată, cu totul specială a spionajului internațional. Intuitiv, ager, prudent, știind să riște la momentul oportun, și acesta calculat cu precizie matematică, încât aproape excludea riscul, imaginar, autor al unor combinații îndrăznețe și neașteptate, diagnosticul sau concluziile lui prezentau în anumite situații cheie un maxim de garanție.

De altfel, nu trebuia să fii din cale-afară de isteț ca să realizezi că, dacă vreme de patru ani trăiești liniștit și ignorat de agenții străini, și începi să fii filat dintr-o dată, în mod firesc urma ți-a fost descoperită recent. Iar în ultimele două săptămâni nu se întâlnise cu nimeni în afara lui. Neîndoindu-l, el, Sfetcu, era cel care, involuntar, deconspirase domiciliul lui Tamaș.

Bineînțeles, Vasile Sfetcu nu exclusese posibilitatea ca el însuși să fie urmărit de Siguranță. Era suspect prin însuși serviciul pe care-l avea, barman la cel mai mare hotel din capitala unei țări beligerante. Totuși, în patru ani nu avusese accidente, prudența devenise pentru el o a doua natură, avea impresia că se controlează și în somn. Încerca să treacă în revistă, să inventarieze evenimentele din ultima perioadă de timp, să detecteze ceea ce — oricât de mărunț — abdica de la cotidian sau friza neobișnuitul.

Gândul îi veni pe neașteptate. Aristică! Da, cu Aristide Stănescu se întâmpla ceva, în ființa lui se petrecuse o schimbare. În aparență, rămăsese același director impecabil, de mare hotel, amabil până în vârful pantofilor comandați la Shull, surâzător. Și totuși, barmanul înregistrase de la o vreme anumite mutații în atitudinea lui Stănescu — chestiune de nuanță — o înfrigurare care nu-l caracteriza, o bună dispoziție ostentativă, îi simțea o preocupare secretă, o obsesie, deslușită mai ales în privirea prea stră-

lucitoare, prea vioaie, dând impresia că nu se poate fixa.

Vasile Sfetcu ținea sincer la Aristide. Fuseseră totdeauna ca frații, încă de pe când jucau ținca sau băteau mingea de cârpă, până acum, în anii maturității. Se cunoșteau și se înțelegeau unul pe altul. Aristică avea, desigur, păcate. Era fanfaron, interesat, cam fără scrupule când era vorba despre propriul lui bine. De aici însă până la trădare... Sfetcu încercă un sentiment de vinovăție și, din onestitate de vechi și bun prieten, încercă să-și alunge gândurile. "M-am molipsit și eu de spionită, maladie la ordinea zilei..."

Totuși, preocupat de idei, continuă să-l observe și, în cele din urmă, decise că adevărul, cât de dur, e preferabil incertitudinii.

Când Nina, coafeza de la Ionică, își termină programul, barmanul îi ieși în cale, ca din întâmplare. Femeia, deși obosită, îl întâmpină cu un zâmbet mulțumit:

— Nu te vede omul cu anii!

— Las' că și tu stai ascunsă. Gelos, nea Aristică?

Coafeza dădu nepăsătoare din umeri:

— Parcă la gelozia lui mă uit eu! E mult de lucru! Îți vine să crezi că au înnebunit bucureștenele! Am cliente care vin în fiecare zi. Îți spun drept, Vasile, nu-mi mai simt picioarele! Stau câte zece-douăsprezece ore fără să mă așez, n-am răgaz nici de o țigară și asta în fiecare zi.

— Mda... Nu prea seamănă a cură de odihnă... Ia-ți și tu un concediu.

— Aș! Nu mă lasă patronul. Abia aștept să ajung acasă și acolo cad ca un animal. Nu mai sunt bună de nimic.

— Îmi închipui. Vrei să te conduc?

Nina îi azvârli o privire scurtă:

"Asta are o problemă cu mine."

— De ce nu? Îmi face plăcere.

Stătea în blocul Bavaria, așa că ajunseră destul de repede. În fața casei, Nina râse, arătându-și dinții frumoși.

— Probabil nu trebuie să insist ca să urci la o cafea.

— Nu, râse și Sfetcu. Nu trebuie.

Nina nu era o femeie proastă.

Coafeza introduse cheia în yală, încercând, ca totdeauna când primea o vizită, aceeași satisfacție de proprietar. Deși Sfetcu nu intra prima oară în casă, Nina se simțea la fel de încântată. Nu se putea sătura de propria-i bunăstare, de neașteptata prosperitate; automulțumirea, gândindu-se la drumul parcurs de la coșmelia căzută parcă într-o rână din satul de pe malul Dunării până la apartamentul de pe Brătianu, își păstra mereu prospețimea și culorile triumfului.

În locuința perfect utilată, stăpâneau ordinea și curățenia de farmacie. Impresia însă era dezagreabilă, senzația de pedanterie antipatică, fatal, ca orice exces de virtute, de nefolosit, îi răpea orice notă de intimitate. Deși totul de excelentă calitate, deranja aglomerarea de bunuri.

"Prea multe boarfe, își zise Sfetcu, magazin de porțelănărie, cristaluri, broderii. Fiecare centimetru pătrat miroase a parvenitism, trădează originea modestă a fetei venite de la țară..."

O gândea fără dispreț însă, el însuși nu se născuse cu bonă, în sanatoriul select al doctorului Marius Georgescu. Dimpotrivă, ca ins care răzbiise singur, o admira pe Nina, dar îl amuzau "țărăniile" de care nu se putuse debarasa.

Ca intim al casei, o însoți în bucătărie până prepară cafeaua, își camuflă zâmbetul. Deasupra superbului aragaz Homann, Nina, irezistibil atrasă de lucrul de mână, agățase un "țișlaifăr" de bălci cât un tablou. Pe o pânză albă, impecabil apretată, era brodată o femeie cu șorț, aflată în fața plitei. Dedesubt, tot în broderie, un verset casnic: "La gospodina bună, merge casa strună".

Se așezară la masa din sufragerie. Coafeza scoase din vitrină un serviciu de porțelan pe care-l mânuia cu mândrie și prudență. Turnă cafeaua, apoi îi zâmbi, așa cum obișnuia, cu toți dinții.

— Dă-i drumul! Despre ce este vorba?

Barmanul se hotărî să fie la fel de direct.

— Ce se întâmplă cu Aristide? Sincer, te rog.

Femeia îl privi mirată:

— Ce să se întâmple?

— Ascultă, Nina, te știu fată deșteaptă și de aia discut cu tine deschis.

Aristide s-a schimbat. E altul, mereu neliniștit, parcă apăsător de o grijă mare pe care o ascunde. O ascunde chiar față de mine, ceea ce nu s-a întâmplat până acum.

Nina îl cercetă curioasă:

— Nici mie nu mi-a spus nimic. Are necazuri la hotel?

— Nu! Tocmai aia e! Omul, în general, are două soiuri de necazuri. Ori la serviciu, ori acasă. La hotel, totul e în regulă și — accentuă — acasă la el, la fel. Deci...

— Aha! pricepu coafeza. Deci, eu aș fi pricina. Ce pot să-ți spun?!

— Spune ce știi. Am impresia că s-a angajat într-un joc periculos. Face sau e pe cale să facă prostii mari. Ții la el și bănuiesc că vrei să-l ajuți.

Coafeza reflectă câteva clipe și respiră adânc:

— Nu știu dacă asta e cauza și nu văd de ce nu aș fi sinceră. Nu are de ce să-mi fie rușine. Trăiește cu mine de doi ani de zile.

— Știu.

— Mie nu-mi convine situația de țiitoare. Sunt fată săracă, de la țară...

Spre deosebire de alții care, odată realizați, își camuflau originea, Nina o flutura cu îndârjire, consecință tot a fenomenului de automulțumire.

— ... ai mei, cât ai căuta, terci de mămligă cu varză acră au mâncat, dar una pot să-ți spun! Toate muierile din neamul meu s-au măritat cu cununie. La popă și la primărie.

Domnul Basile o privea îngândurat.

— Pricep...

— Nu știu ce pricepi, dar eu nu-s o șantajistă. Vreau gospodărie așezată, bărbat care să înnopteze cu mine și nu în altă bătătură, cu copii, să-mi chem neamurile în casă, fără să-mi fie rușine, și să le întind masă.

— I-ai spus-o și lui, bănuiesc.

— Bineînțeles. De ce să mă ascund?

— Și i-ai cerut să divorțeze.
Femeia izbucni pătimașă:
— Să aleagă! Ori eu, ori amărâta aia! Zice că mă iubește! Atunci de ce să-mi strice mie viața și de ce m-aș jertfi eu pentru ca nevastă-sii să-i fie moale? Ce, nu s-au mai văzut oameni de se despart? Slavă Domnului, gem tribunalele!

— El ce spune?
Nina netezi macrameul de pe masă.
— Mă duce cu vorba de doi ani. I-am zis-o răspicat: dacă până în toamnă nu bagă actele pentru divorț, îl iau pe Ciolac, negustorul de pe Lipsani. Adăugă cu trufie: Ala care ține "Curcubeul".

Barmanul dădu din cap. Știa despre cine-i vorba. "Curcubeul"... O partidă ispititoare. Iar Aristide... Își închipuie acum că înțelege despre ce este vorba.

— Mda... Neplăcută situație.
— De ce? Ori mă iubește, ori nu!
— Te iubește, dar treaba nu-i simplă. Ca să divorțeze, nenorocitul are nevoie de bani. Bani mulți. Trebuie să restituie zestrea Aurorei.

Încrâncenată, coafeza dădu din umeri:
— Treaba lui! Să se descurce cum o ști.
— Măi fată, nu faci rost de câteva milioane, sau cât o fi la mijloc, bățând din palme. Și ca să nu te piardă, e în stare de cine știe ce neghiobie. Dacă-l iubești, nu-i da brânci în prăpastie.
— Eu nu-i fac nimic. Să aleagă.
— Mai îngăduie-i barem un răgaz...

Nina râse cu răutate:
— Adică să mai aștept vreo zece-cinșpe ani, până încropește de zestrea lui madam Stănescu! Zât!
— Îl nenorocești!
— Știi ceva? Decât să plângă mama, mai bine să plângă mă-sa!

Sfetcu o privea lung, fără s-o vadă. Avea acum certitudinea că pe Tamaș îl trădase Aristide. Dar dacă una din capcane putuse fi ocolită datorită abilității colonelului, mai erau altele, nenumărate. Aristide știa multe...
Se îndreptă spre hotel derutat, sfâșiat de îndoieli și trist.

***

Contesa Lucia de Courcelles se legăna în balansoar privindu-și piciorul mic — 33 1/2, unul din puținele atuuri de frumusețe de care fusese mândră toată viața —, îmbrăcată în catifea violet. Pe genunchi avea o scrisoare iar pe chip îi stăruia un zâmbet visător.

În micul salon Louis XV se strecurase înserarea. Un ciocănit ușor îl vesti pe contele Rabinski. Zări foaia de hârtie din poalele bătrânei și zâmbi:

— *Une lettre d'amour?*

În privirea doamnei de Courcelles se aprinse un licăr malițios.

— Dragă Anatoli, mai schimbă-ți spiritele. Nu te plictisești să repeți la

infinit aceleași lucruri?

Rabinski se înclină galant:

— Situațiile identice generează aceleași cuvinte. Adoratorii dumneavoastră nu ostenesc...

— De astă dată, zâmbi bătrâna, e numai Micul Bill.

Contele Anatoli Râbinski surâse silnic.

— Bill cel Sălbatic... Mă întreb ce năzdrăvăanii o mai fi născocit?

— N-a născocit destule?

— O, ba da, scumpă prietenă. În aviație, radioficare și-apoi, prin anii 20 și ceva parcă, a reușit transmiterea imaginilor de la distanță.

— Ești informat, râse din gât contesa de Courcelles.

— De, mi se întâmplă să mai citesc câte ceva. Războiul a inventat o grămadă de figuri noi, pe care nu le înțelegem. Cel puțin înainte știai cu cine ai de-a face.

Bătrâna își răsuci profilul de papagal. Întrebă ironic:

— Despre care război vorbești?

— Despre cel din 1914, desigur. Războiul cel mare.

— Și ăsta ți se pare mic?

Rabinski reteză hotărât aerul cu palma și emise sentențios:

— Nu contează numărul morților într-o înfruntare, ci transformările care le aduce.

— Aha! pricepu contesa. Tot la revoluție te gândești. Nu ești *le devineur du village*, dragul meu, așa că nu poți ști ce se va întâmplă după ce boche-ii vor fi puși cu botul pe labe.

— Ești sigură că vor fi învinși?

— O, da, prietene... Cine vrea totul, pierde totul. De la Peștișorul de aur și până la micul corsican s-a întâmplat mereu la fel. E o lege a vieții! Știi, Anatoli, de multe ori mă gândesc că cineva acolo, sus — înțepă tavanul cu degetul —, râde, se amuză strașnic.

— Unde? În cer? Mă îndoiesc. Acolo unde nu-i durere și nici suspin, nu există nici amuzament.

Bătrâna nu-i dădu atenție.

— Ba da, ba da, se râde grozav. Tot acest păienjeniș al vieții, oamenii care se zbat, milioanele de interese care se ciocnesc, zbuciumul acesta continuu pentru ca, până la urmă... Pocni din degete: *Rien de rien!* Grozav de amuzant!

— Hm! Mă îndoiesc că toate spectacolele sunt amuzante. De pildă, noaptea sfântului Bartholomeu... Decapitarea familiei lui Ludovic al XVI-lea... Sau tragedia de la Țarskoe Selo...

Contesa se bătu excedată cu palma pe genunchi:

— Mă gândeam la spectacolul privit de sus, nu din sală. Și, evident, nu la actori.

Luă scrisoarea de pe genunchi, o împături și o puse la loc în plic.

Rabinski se interesă de formă:

— Canadianul își anunță vizita?

— O, nu, râse Lucia de Courcelles. E prea ocupat pentru așa ceva... Vezi,

la el mă gândeam când vorbeam de acest zbugium continuu care este viața... Bill este una dintre ființele care se agită ca un bondar, are impresia că poate îndrepta lumea, că un singur individ poate face servicii extraordinare întregii omeniri.

Bătrânul mârâi sceptic:

— Asta-i foarte frumos din partea lui.

— Nu-i așa? râse contesa. Micul Bill...

Îl avea dinaintea ochilor, mărunț, sprinten, elegant. Asistase la căsătoria lui cu dulcea Mary French Simmons, frumoasa și bogata americană din Tennessee. Asta se întâmpla la Londra, în vara lui 1923... Ba nu! 1924! Exact, în 1924, la biserica presbiteriană din South Kensington.

Un neliniștit de profesie, dar căruia toate îi mergeau din plin: inventator, om de afaceri, campion sportiv... Iar acum, se luptă cu boche-ii... Își aminti câteva fraze din scrisoarea lapidară, formulată în termeni fermi:

"Misiunea trebuie îndeplinită până la epuizarea concediului din România. Agentul nostru să acționeze pe toate planurile și, obligatoriu, în limitele acestui termen. Să ia legătura la București cu *Subtilul*... Permiteți-mi, scumpă contesă, să vă sărut vârful degetelor..."

— O, obraznicul! rosti tare contesa de Courcelles. Un mic, dar delicios escroc sentimental!

— Cine? făcu distrat Rabinski.

Doamna de Courcelles râse:

— Iartă-mă..., mi-am adus aminte de cineva pe care l-am cunoscut demult.

— În realitate, decise cu dispoziție sumbră contele, mă gândeam chiar zilele trecute la chestiunea aceasta, ajungem la o vârstă când avem mai multe cunoștințe *dincolo*, decât aici. Eu, cel puțin, cred că nu mi-aș putea epuiza, cel puțin vizitele obligatorii, nici măcar într-un an.

Contesa întrebă brusc:

— Cunoști România, Anatoli?

Bătrânul își zise că doamna de Courcelles a început s-o ia razna. Sărea de la una la alta, fără nici o legătură. În realitate, contesa își urmărea gândul:

Prințul... Agentul micului Bill... Tânărul spaniol... Micuța baroană... Acum, *Subtilul*... Acolo, în România, se petreceau de bună seamă lucruri bizare. Se hotăra poate, într-un fel, o felie din soarta războiului...

— România! făcu bătrânul. Au vinuri grozave și femei frumoase. Străbunicul meu, contele Stanislav Sergheevici Rabinski, a fost unul dintre aghiotanții generalului Kisseleff. A stat la București câțiva ani...

— Asta-i tot ce știi?

Nu așteptă răspunsul și se ridică. Micul Bill solicita urgență maximă.

— Ne vedem la cină. România... Știi, mi-ar fi plăcut să fiu și eu acum acolo. Trebuie să fie foarte palpitant. *A bientôt, mon ami.*

Rabinski îi privi lung spatele încovoiat.

— Décidément, elle devient gaga.*

----

* Hotărât, s-a ramolit (franceză).

În lumina strălucitoarei dimineți de vară, Elvira Manu își regăsi în parte dispoziția, evenimentele petrecute în ultimele zile, cu contur atenuat, căpătând o nuanță de ireal, de clișee fantastice văzute într-un film. Desigur, sentimentul de primejdie continua să existe, dar în limitele suportabilului, fără accentul de acut trăit în furtunoasa Constanța.

La București — hotărâseră de comun acord că aici Elvira va fi mai în siguranță decât în oricare alt punct al României, oraș, cătun ori pisc de munte — îi întâmpină un timp splendid, cu soare radios stăpânind un cer limpede, ale cărui albăstrimi aminteau celestul fiordurilor.

— Știi, spuse Elvira în taxiul care-i conducea de la Gara de Nord spre Athénée Palace, aici, acum, parcă nu-mi vine să cred că toate câte s-au întâmplat le-am trăit aieva.

O destinsese peisajul cotidian al Griviței, acea acustică inconfundabilă la care puneau umărul toți — negustori, olteni cu cobilițe, birjari, țigănci cu te miri ce neguțătorie în coșuri enorme de răchită, hamali, claxoane, vânzători de ziare — și toți la fel de gălăgioși, o bucurase să regăsească în general aspectul însuflețit, diurn al orașului.

Von Sundlo, mereu sumbru, abia își mișcă buzele:

— Și totuși, s-au întâmplat. Sunt de o realitate sinistă.

Îi strânse ușor mâna, dându-i de înțelese să nu vorbească. Taximetrul, un Plymouth destul de jerpelit, nu avea geam despărțitor, șoferul îi auzea. I se părea că are o figură dubioasă, iar el avea toate rațiunile să fie suspicios.

În sufletul neamțului băntuia furtuna. Două sentimente strâns împletite îi creau o stare de surescitare maximă: pe de o parte dragostea copleșitoare pentru femeia de alături, pe de alta trufia biciuită, amorul propriu adânc rănit, aroganța aristocratului baron, care nu îndură înfrângeri și ofense.

N-ar fi știut să-și mărturisească singur ce anume făcea să-i zvâcnească mai puternic inima. Teama pentru viața ființei — "da, nu mă tem de cuvinte" — adorate sau insulta adusă de trei copoi mizerabili care îndrăzniseră să facă uz de forță asupra persoanei sale.

În holul hotelului fură salutați de inevitabilul și amabilul director Aristide Stănescu. Desigur, apartamentele le stăteau la dispoziție, după cum poruncise domnul baron... Dacă domnul baron binevoiește să-i acorde doar câteva minute...

— Mai târziu, îl întrerupse ferm colonelul. Acum sunt obosit. Micul dejun îl trimiteți în apartamentul doamnei, peste jumătate de ceas.

Îi întoarse spatele și, ținând-o strâns pe Elvira de braț, intră în lift. Tratat ca ultimul servitor, Aristide Stănescu îi adresă în gând o înjurătură birjărească și tot în gând rânji lat:

"Răbdare, amice! Mai curând de cât te aștepți, nasul-ăla, de ți l-ai agățat în plop, o să-ți pice în buric!"

Mai târziu, în salonul Elvirei, micul dejun se răcea aproape neatins:

— Termină cel puțin cafeaua.

Von Sundlo dădu din cap. Fuma cu înfrigurare — "de ocnaș care a găsit un muc de țigară", gândi Elvira — și sorbea lung, des, din paharul de whisky.

— Te distrugi, dragul meu. La vârsta noastră, trebuie să ne gândim puțin și la sănătate.

Baronul surâse crispat:

— Nu-mi fac probleme... Pentru cât ne mai e dat să fim împreună, rezistă. După aceea, nu-mi pasă de nimic.

— Te simți mai bine?

— Da, nu mă mai doare. Simt însă că mă sufoc! Îi fac un scandal porcului de Killinger, să se ducă vestea până la Berlin!

Elvira zâmbi cu tristețe:

— Ce sens are? Nu-ți dai seama că totul vine de acolo? Cine ar fi îndrăznit să acționeze asupra ta fără un ordin categoric, emis de foarte de sus?

Măselele baronului pârâiră:

— N-o să le meargă! Hotărât n-o să le meargă!

Elvira surâse din nou:

— S-ar zice că am fost condamnată în contumacie. Cel puțin pentru un număr de zile.

— Ce vrei să spui?

— Sunt primejdioasă pentru ei și deci indezirabilă, atâta timp cât suntem împreună. După care... Nu mă știu cu nimic interesantă. O oarecare doamnă Manu și atât. Totul e deci să supraviețuiesc câteva zile încă, până expiră vacanța noastră.

Von Sundlo o strânse sălbatic în brațe:

— Câteva zile mai scumpe pentru mine decât orice! N-aș renunța la ele pentru nimic în lume, însă nu cu riscul vieții tale.

Glasul Elvirei Manu răsună ca o sentință:

— Eu sunt dispusă să risc, Kurt. Te iubesc.

Baronul o privi cu ochi dilatați de patimă:

— Atunci? Atunci ce ne împiedică să fim totdeauna împreună? Să renunțăm la convenția aceea copilărească?...

Elvira ținea buzele strânse. Pe obraji îi alunecară lacrimi. Ploaie de sărutări i le culeseră:

— Nu plânge, iubita mea, nu suport... Adică de ce n-ar fi posibil?... O să scăpăm din balamucul ăsta al lui Hitler!... Măcar să ne făgăduim că nu ne va mai despărți nimeni și nimic. De ce taci?

Pe chipul Elvirei, neclintit ca un tablou, doar ochii trădau suferința. Von Sundlo îi strânse umerii cu putere.

— Ce te împiedică să spui da? Conveniențe sociale? Ești măritată? Ce lanțuri, ce poveri îți apasă viața, iubito?

— Kurt, răspuse Elvira, noi am promis ceva... Am fost amândoi de acord să...

Von Sundlo n-o lăsă să continue. Vorbi precipitat:

— La naiba cu făgăduielile! Au trecut de atunci unsprezece zile.

Unsprezece zile mai intense decât o viață!... Eram atunci doi străini, porniți într-o aventură originală. Ei au promis, străinii aceia, nu noi, cei de acum. Dragostea noastră ne dezleagă de orice făgăduieli care i se împotrivesc, chiar dacă ar fi fost jurăminte. Dă-mi măcar o nădejde, iubito! Lasă-mă să sper!... Spune-mi că pot spera!

Telefonul țârâi scurt și amândoi tresăriră. Elvira se desprinse din brațele colonelului. "Afurisit să fie cine ne deranjează acum!", și ridică receptorul. Pe chip i se citi nedumerire. Ascultă câteva clipe și închise.

— Cine a fost?

— Directorul. O comunicare pentru tine. Știa că ești aici.

— Ce vrea?

— Ești așteptat la apartamentul nr. 38. Ceva foarte urgent.

— Cine naiba mă așteaptă?

— Am înțeles că-i vorba despre o doamnă.

Von Sundlo își trecu enervat degetele prin păr:

— Să nu fie o cursă la mijloc!

— Trebuie să te duci, Kurt.

Baronul repetă pe gânduri:

— O doamnă, o doamnă... A! E probabil Von Kohler! Știu că am câte ceva să-i spun!

— Te rog, Kurt! Fii atent ce vorbești!

Colonelul își îndreptă hainele în dreptul oglinzii.

— Încui bine și nu deschizi nimănui până nu mă întorc ! Nimănui și sub nici un motiv, chiar dacă auzi că strigă foc! Ne-am înțeles?

Așteaptă pe culoar până Elvira răsuci cheia în broască și se îndreptă cu furie abia stăpânită spre apartamentul nr. 38.

Stupefacția îi spulberă într-o clipă mânia care îi cutremurase întreaga făptură. Perplex, simți nevoia concretă să se sprijine de ușă.

— Manja!

Mica baroană, proaspătă și sclipitoare de tinerețe, în rochie înflorată ca o grădină, îi sări de gât, cu spontaneitatea și firescul care o caracterizau. Ai fi zis că s-au despărțit ieri. Era veselă, scânteietoare, dar nicidecum emoționată.

— Kurt, *meine lieber!* Mi-a reușit surpriza? Nu l-am lăsat nici pe director să-ți spună cine te așteaptă... Arăți splendid!... Te-ai bronzat și asta te avantajează.

În realitate, din cauza palorii, chipul colonelului căpătase o culoare nesănătoasă, de hepatic. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Surpriză! Da! Asta n-o contesta nimeni... În primele clipe, prea buimăcit, se simțise incapabil să reacționeze. Apoi îi veni să plângă de furie neputincioasă. Doar Manja lipsea în toată povestea asta. Dinaintea ochilor îi stăruia imaginea Elvirei. Dumnezeuule! De ce nu ne lasă oamenii în pace? De ce nu mă lași să fiu fericit...? Câteva zile, atât!... Dar nu!... N-am să îngădui nimănui să mi le ia... Cum să procedez? Ce trebuie să fac?

Se lăsă îmbrățișat ca o statuie. Manja ciripea, se mișca neliniștită ca o lăcustă.

— Nu te bucuri că mă vezi? Micul meu Kurt... Spune-mi că mă mai iubești...

Ah! Dulcegăriile astea de coristă, dintr-un teatru de gang! Îl îngrețosaseră totdeauna, dar izbutise să le ignore. Acum îi erau insuportabile.

Manja nu observă reacția sau se prefăcu că nu observă. Deveni dintr-o dată îngrijorată:

— Ce se întâmplă cu tine, îngerașule?

Colonelul izbuti să rostească răgușit:

— Mă întreb ce se întâmplă cu tine. Erai decisă să petreci vara la Nisa.

— Nu cred că așa își întâmpină un bărbat iubitor soția după o despărțire de patru luni. O biată mică soție care a înfruntat o grămadă de primejdii ca să-l vadă.

— Nu eu te-am rugat să le înfrunți.

— *Mon Dieu!* Ești de-a dreptul rău! Dar eu nu mă supăr. Sunt obișnuită cu originalitățile micului meu Kurt.

În realitate, se simțea descumpănită. Kurt arbora o atitudine cu totul necunoscută până acum. Manja știa că n-o iubește, dar o suporta cu indiferență amabilă și în parametrii unei comportări impecabile.

Dintr-o dată, von Sundlo simți că-i revine calmul. Se hotărâse, iar hotărârea era irevocabilă.

— Să stăm de vorbă liniștiți, Manja.

Mica baroană se azvârli pe canapea. Rochia se înfoie dezvelindu-i până peste genunchi picioarele lustruite de soarele Rivierei. Colonelul trebui să recunoască în sinea lui că tabloul era fermecător. Splendid chiar, dar se putea lipsi de el. O dorea din tot sufletul.

— Eu sunt liniștită, făcu Manja naiv. Nu știu de ce nu ești și tu.

— Sunt și eu. Spune-mi de ce ai venit.

— Ca să te văd. Începusem să mă plictisesc la Nisa și-mi era dor de tine. Am profitat de o ocazie neașteptată și — ridică din umeri făcând botșor — uite-mă aici!

— Ce fel de ocazie?

— Un tânăr spaniol, o persoană foarte bine, pe care l-am cunoscut la contesa de Courcelles, are afaceri la București. Mi-am zis că-i un prilej minunat, ca să nu călătoresc singură pe timpurile astea!

— Unde-i individul?

Mica baroană începu să râdă.

— Unde să fie? Aici, la București, aici, în hotel. M-a adus ție întreagă și nevătămată.

Von Sundlo o privi gânditor:

— Spune-mi, Manja! Asta e ultimul tău amant?

Femeia îi îndreptă o privire speriată:

— Kurt... Nu mi-ai vorbit niciodată în felul acesta. Mă faci să plâng.

— Să nu plângi. Am știut toate legăturile tale. După opt luni de căsătorie erai metresa lui Claudel, balerinul de la Opera din Paris. Asta a fost primul. Au urmat ceilalți: campionul de tenis american, apoi grecul ăla suspect, Domitis... Ce sens are să-i enumăr?

Manja îl privea înmărmurită. Nu bănuise cât de departe putea merge indiferența lui Kurt față de ea! O indiferență cutremurătoare! Nu emisese niciodată vreo aluzie, se comportase mereu egal, cu deferență, n-o amenințase cu sancțiuni financiare. Și, în acest răstimp, știuse totul. Absolut totul, cu adresă și număr de telefon.

— Nu-ți fac reproșuri, Manja. Probabil te-am dezamăgit, îmi dau seama că n-am fost un soț ideal pentru tine.

— Nu, Kurt... N-ai dreptate, reuși să îngâne mica baroană. Ai fost bun cu mine...

Von Sundlo râse crispat:

— Atâta nu-i îndeajuns pentru a izbuti un soț.

— De ce-mi spui lucrurile astea abia azi? Tocmai azi? Și dacă ai știut..., presupunând că e adevărat..., dacă ai știut despre ceilalți, de ce ai tăcut?

Răspunsul căzu ca o plesnitură de bici.

— Pentru că până azi nu m-ai deranjat.

Manja își mușcă buzele. Spuse cu o voce mică, speriată:

— Se pare că ți-am încurcat socotelile.

— Mai mult decât îți închipui.

Glasul Manjei deveni și mai mic, firicel abia sesizabil:

— O... femeie?

— Da.

— Înțeleg... Ce vrei să fac eu?

— Să pleci imediat.

Manja își astupă fața cu palmele mici.

— Ești foarte sever, Kurt.

Se auzi un ciocănit în ușă.

Von Sundlo o privi interogativ:

— Cine-i?

— Octavio, probabil... Vreau să spun, domnul de Villar... Ce să fac?

Baronul se ridică:

— Să-i dai drumul să intre. Nu-i normal?

Manja, încurcată, deschise ușa. De Villar intră zâmbind radios. Expresia i se schimbă atât de brusc, încât colonelului îi veni să râdă.

"Nenorocitul n-are nici o vină..."

Manja îngăimă stângace:

— Domnul de Villar... Soțul meu.

Cei doi se priviră cu expresii diferite. Spaniolul, aprins la față, încremenit, vizibil nelaîndemână, baronul, cu oarecare curiozitate: "Ce-i drept, mititica are gust. Toți ceilalți au fost de altfel exemplare remarcabile..."

Salută dând scurt din cap și, îndreptând o privire plină de semnificație Manjei, "deci știi ce ai de făcut", ieși.

***

După ce ajunseseră la București, în zorii zilei, după un drum primejdios — cel puțin traversarea cu bacul i se păruse de coșmar, avusese sentimentul

că în orice clipă se vor scufunda, înghițiți de o Dunăre sălbatică — Herr Walter răsuflase ușurat. Incontestabil, scorpia avea un curaj drăcesc și declarase sincer:

— Vă felicit, doamnă baroană. Sunteți un star al volanului.

Edith von Kohler își scosese mânușile cu indiferență. Mai mult decât obosită, se simțea furioasă și sfâșiată de două dorințe imperioase: să ia o doză zdravănă de cocaină și să simtă brațele micului Étienne înlănțuindu-i trupul.

Trecuse pe lângă Aristide Stănescu, îndoit în veșnic și umil echer, fără să-l vadă, luase liftul și dăduse năvală în apartament. Mâinile îi tremurau când deschise cutiuța de aur și aspirase cu nări dilatate praful gălbui. Așteptase câteva minute. O liniște binecuvântată, o stare de beatitudine îi destinsese întreaga făptură. Își aruncase o privire întâmplătoare în oglindă și începuse să-și smulgă hainele de pe ea, grăbită, nervoasă, febrilă.

— Micul meu Étienne, îți jur că, în mai puțin de trei zile, vom fi împreună. Vom lua masa la Tour d'Argent. Acolo îți place ție, mic derbedeu de Paris... Când maică-ta spăla vase la "Chez tante Mariette", Turnul de Argint ți se părea idealul de standard... Vei comanda "Nids d'hirondelles și truites aux amandes"... Nu că-ți plac extraordinar, dar sunt scumpe. Și ele reprezintă un standard.

Făcuse o baie fierbinte și se culcase. Răspuns la mesajul expediat din Constanța prin intermediul lui Dieckhoff nu putea sosi înainte de câteva ore. Până atunci, nu avea altceva de făcut decât să aștepte. Țigara aprinsă îi căzuse din mână adormită. După o vreme, ața de fum se dizolvase în aroma Magie de Paris a odăii. Pe covorul alb Savonnerie rămase o gaură urâtă, neagră.

Edith mototoli nervoasă scrisoarea cifrată. Era de fapt mai mult o comunicare succintă și imperativă.

Himmler îi respingea propunerea. Rechemarea lui von Sundlo la Berlin, înainte de expirarea concediului de convalescență, era exclusă. Führerul nu putea fi deranjat sub nici un motiv, nimeni nu îndrăznea să-l abordeze. Printre rânduri, baroana înțelegea că Hitler traversează una din celebrele lui crize de nervi, demențiale, când cei din jur, chiar Eva Braun, păseau în vârful picioarelor, dacă nu le era cu puțință să treacă nevăzuți. Eșecul de la Kursk îl scosese din minți — 5.200.000 de oameni zvârliți în derută și deveniți aproape ineficienți — începutul contraofensivei sovietice, încununat de succes, îi zdruncina, fără s-o mărturisească, încrederea în propria-i infailibilitate. Posturile de radio inamice, comentatorii de specialitate, apreciau evenimentele sfârșitului de iulie 1943 ca un punct nodal în desfășurarea războiului, cotitură categorică în favoarea aliaților. Iar faptele o confirmau. Trupele Germaniei fuseseră înfrânte pe direcțiile Hotineț și Bilhov, iar, știre de ultimă oră, rușii — Frontul Briansk — învăluiseră gruparea germană din împrejurimile Orelului.

Baroana von Kohler nu asistase la crizele lui Hitler, dar deținea informații de primă mână. În asemenea situații, Führerul prezenta simptomele, în gamă completă, ale descreieratului de profesie, manifestările fizice erau cele ale

unui epileptic, reacțiile, deciziile, sentințele necugetate ale paranoicului.

Iar ordinul de rechemare a colonelului von Sundlo nu putea fi emis decât de Hitler. Faptele erau de notorietate, vărul Heinrich nu mai trebuia să dea explicații. Nimeni de la curtea Führerului nici măcar invizibilul și atotputernicul Bormann, nu avea cred sub ascendent asupra arogantului aristocrat. Deci, dispunea scrisoarea, Edith va trebui să revolve cazul "Elvira Manu" cu mijloacele legale, dar, mai ales, clandestine, pe care le avea la București

Baroana von Kohler arse hârtia. Va proceda cu hotărâre și fără șovăială. "Ți-am jurat, Étienne... Nu mai ai de așteptat decât trei zile. Poate chiar mai puțin."

Ridică receptorul și-l chemă la ea pe Herr Walter.

— La ordinele dumneavoastră, doamnă baroană.

Edith von Kohler, palidă, nefardată, într-un chimono vișiniu, îi îndreptă o privire glacială.

— Mi-e silă de vorbe goale. Fapte, Walter, fapte! Trebuie să-ți spun că m-am dezamăgit din toate punctele de vedere.

Neamțul își încleștă fălcile, accentuând forma pătrată a capului.

— Regret. Dat fiind că serviciile mele sunt nesatisfăcătoare, rog pe doamna baroană să-mi permită să mă retrag.

Edith râse urât. Disprețul din priviri era ucigător.

— Aș face-o cu plăcere, împreună cu un picior foarte bine aplicat pe fundul ăla umflat. Pe lângă tine, Göring e un baletist. Da, băiete, m-aș dispensa bucuroasă, dar timpul nu-mi permite să caut alt dobitoc.

Chipul neamțului deveni vânăt:

— Vă atrag atenția că nu sunt obișnuit...

— Să taci! Îl întrerupse ținând Edith. Îmi pasă de obiceiurile tale ca de ultima ploaie. Te afli la dispoziția mea și ești obligat să te supui.

Glasul urcă, prinzând accente isterice:

— Nu mă enerva, Walter! E suficient să pun mâna pe telefon pentru ca Frontul de răsărit să ți se pară o excursie de plăcere.

Walter își încleștă mâinile pe spătarul canapelei, ca să nu plece singure. Simțea o dorință irezistibilă de a o cârpi pe vipera asta vicioasă, cu fumuri crăiești.

— Nu mi-e teamă de ruși! Prefer să înfrunt toate ostile iadului decât să suport insulte și un tratament de slugă ordinară.

Baroana râse strident. Părul, necoafat, îi scăpase din agrafă și Walter își zise că seamănă cu o desfrânată beată din Pigalle ori de pe podul cu prostituate expuse în vitrinele Amsterdamului.

— Dar de un domiciliu de veci, la trei metri sub iarbă ce zici? Nici n-ai idee ce simplu e! Simulă apăsarea arătătorului pe trăgaci: Pac și atâta! Asta, bineînțeles, după o prealabilă vizită de curtoazie în saloanele Gestapoului.

Prea furios pentru a se simți speriat, neamțul ridică din umeri:

— Mi-e egal. Dar, pentru că întâmplător mi-am amintit, mi-aș mai

permite să vă atrag atenția că nici oamenii de la Dieckhoff-Constanța n-au izbutit mai mult... Oamenii pe care mizați sută la sută.

— Nu ești singurul imbecil, Walter. Iată un sector unde Dumnezeu nu s-a zgârcit! De-ajuns cu colocviile! Îți acord patruzeci și opt de ore pentru ca povestea asta absurdă cu femeia Manu să fie definitiv isprăvită. Trebuie să moară, înțelegi?

Un surâs ironic se ivi în colțul gurii lui Walter.

— Doamna baroană îmi poate sugera modalitatea de crimă? Von Sundlo n-o scapă din ochi pe această femeie, o însoțește pretutindeni.

— N-o va mai însoți. Nevastă-sa e aici. Cine dracu a adus-o, nu știu, dar pe noi ne servește.

Zâmbetul stăruie pe buzele neamțului.

— Am impresia că prezența baroanei von Sundlo la București n-a modificat prea mult, aș zice chiar deloc, situația. Colonelul și Elvira Manu continuă să fie nedespărțiți. O dragoste, probabil, care nu ține seamă de nici un fel de norme...

Edith dădu nerăbdătoare din picior. Tocul Louis XV al papucului de mătase pârâi:

— Iar filozofezi?

"O dragoste care nu ține seama de nici un fel de norme..." Simțea o strângere de inimă și, în același timp, încerca un sentiment de invidie. "Oare Étienne mă iubește la fel? Micul, drăgălașul Etienne... !" Ea, ea îl iubea cu patimă. Niciodată, într-o bogată viață sentimentală care se putea numi, considerată statistic, carieră, nu trăise o pasiune atât de răscolitoare. Pasiunea distruge sau se stinge.

Se gândi la von Sundlo și la această româncă enigmatică. "Cum dracu s-o fi descurcat cu Manja?... E totuși nevastă-sa!" O dragoste mistuitoare, desigur, îi înlănțuia într-un clește necruțător. Păcat.. Puțini au privilegiul unor asemenea trăiri. "*Tant pis!* Și în dragoste trebuie să ai noroc. Von Sundlo, hotărât, nu are!"

— Da, reluă apăsător, trebuie să moară.

Herr Walter își subție privirea:

— Îndrăznesc să insist: cum?

— Oricum. Angajează un ucigaș de profesie. El va găsi modalitatea. Nu uita! Ai patruzeci și opt de ore sau...

— Sau?

— Sau, în loc să te îmbeți în fiecare noapte cu țuică românească, vei gusta cocktailurile Gestapoului. Au barmani foarte competenți. Poți să pleci.

***

Deși era încredințat că nu va găsi nici măcar umbra lui de Villar, Marin Viforeanu se prezentă totuși în următoarele două zile la ora convenită în holul cinematografului Aro. În același timp continua să frecventeze barul Athénée Palace. O dată cu moartea lui Bogdan, pierduse legătura cu culisele democratice ale fostului Birou 2 ("ăia numai pentru nemți nu lucrează"),

ratase reluarea contactului cu aceeași echipă, la întâlnirea cu spaniolul. Presimțind, mai mult, aproape încredințat că momentul este acut, că, într-o formulă sau alta, trăiește o ocazie unică, ocazia unei vieți, Viforeanu decise să schimbe patronul.

"Mi-e indiferent cine câștigă războiul. Probabil aliații. Rușii sunt puternici și fanatici, americanii plini de resurse, englezii încăpățânați. Dar, până la victorie, mai răsar luna nu o dată! Iar chimirul plin nu pierde niciodată. Buni și banii șoacăților!..."

Vizitele la bar — din nou intuia că aici se afla în miezul afacerii von Sundlo și că tot aici se va consuma și deznodământul — nu-l dezamăgira. Înregistră cu satisfacție că neamțul și "dama" s-au întors la București și, cu o tresărire, constată că de Villar, însoțit de o maimuțică nostimă, beneficiază de serviciile aceluiași hotel.

În cursul dimineții, asistă la un incident care i se păru plin de semnificație. Neamțul care o însoțea de obicei pe baroana Edith von Kohler lăsase cheia la recepție și se îndrepta spre ieșirea hotelului. Directorul Stănescu, aflat prin preajmă, îl salută reverențios. Neamțul, fără să se oprească o clipă, îi strecură șuierat printre dinți: "Porc incapabil!"

Cuvintele abia susurate nu scăpară urechii exersate a lui Viforeanu. Se hotărî brusc și, peste jumătate de ceas, când Aristide Stănescu i se păru mai degajat de treburi, îl abordă direct. Articulând primele cuvinte, avu senzația că se azvârle cu ochii legați într-o prăpastie.

Dintâi, directorul îl privi cu un amestec de iritare și plictis. Ultimele zile îl marcaseră vizibil. Obrajii plini, de obicei trandafirii, își pierduseră prospețimea, ochii cercetau mereu neliniștiți și cel mai ades în lături, iar jovialitatea amabilă pe care încerca s-o arboreze în continuare, din pricina artificialului strident, sugera jalnic un steag pleoștit, gata să cadă de pe metereze în ruină. Nedesprins cu eșecul — toată viața parcursese doar șoselele asfaltate — complicațiile și rateurile din ultima vreme îl făcuseră să-și piardă cumpătul. Neamțul era furios și Aristide simțea că nu-i mai acordă nici un credit.

"Ei sunt dobitoci, își spunea neîncetat răsucindu-și mustața (un tic de ultimă oră, înregistrat de ochiul atent al domnului Basile) și eu trag ponoasele. În fond, li l-am pus pe Tamaș în palmă. Au procedat probabil ca niște ageamii, iar ăla, vulpe mâncată de molii, că nu s-a născut săptămâna trecută, a mirosit filajul."

Iar necazurile nu vin singure. Motive de nemulțumire îi dădea și Vasile care îl suspecta pe față și îi urmărea fiecare mișcare.

— Cu altul, îi spusese răspicat barmanul, aș fi procedat fără menajamente. Nu uit însă că am bătut aceeași minge de cârpă pe maidan și că am fumat din același chiștoc. Bagă-ți mințile în cap și vireaz-o cât nu-i prea târziu. În rahatul în care te-ai vârât tu, să știi că nu se greșește de două ori.

— Care?

— Nu face pe tâmpitul! Vânzarea se plătește, iar eu sunt unul din ăia care-mi place s-o fac cu vârf și îndesat. Cumpăr-o pe Nina cu alți arginți.

Cât despre Nina, aceasta îi declarase cu indiferență:

— Nu știi ce tot spune Vasile că te-ai băgat într-o porcărie din cauza mea. Fii atent ce și cum faci, dar pe mine să nu mă amesteci în încurcăturile tale.

— Ce ingrate sunteți voi, femeile! constatase cu amărăciune Stănescu. În loc să apreciați sacrificiul, vă grăbiți să vă luați pălăria și geanta.

— Uite ce e! Eu ți-am cerut să mă duci la primărie, nu să înjunghii un om, nici să furi la drumul mare. Ți-o spun, ca să nu zici după aia că te-am împins eu la cine știe ce potlogărie.

— Cel puțin nu mă grăbi în halul ăsta, implorase directorul.

— Nț! Ai avut vreme doi ani de zile să-ți aranjezi afacerile. Acum, te privește. La o adică, se satură și Ciolac, că nu-s singura muiere în lume, iar eu al doilea ca ăsta nu mai găsesc. O dată trece baba cu colacii...

Primele cuvinte ale lui Viforeanu le înregistrează distrat, cu mintea în altă parte, apoi deveni atent. Figura avocatului falit îi era familiară. În ultima vreme, frecvența zilnic barul, iar domnul Vasile își manifestase chiar de la început bănuiala că individul ar fi agent al Siguranței. Pe chipul lui Aristide Stănescu se ivi o expresie de nedumerire. Tipul îi cerea să-l prezinte lui Walter.

— Ce o fi în capul dumitale? Că noi suntem agenție pentru intermedierea de cunoștințe și relații mondene? Adresează-te în altă parte.

Dădu să plece, dar Viforeanu i se puse înaintea străduindu-se să surâdă cât mai îmbietor:

— Vă rog nu mă refuzați. Nu vă cer decât să-i comunicați că există o persoană care i-ar putea fi de folos — știu ce vorbesc, domnule director, în afacerea von Sundlo. Atâta. Vă mulțumesc.

Piruetă și dispăru în bar.

Aristide Stănescu, surprins, rămase câteva clipe pe gânduri. Se uită instinctiv la tabloul cu chei. Walter încă nu se întorsese la hotel.

"Cine știe? Poate iese ceva de aici..."

***

În casa de rendez-vous a doamnei Pițulea, colonelul Ovidiu Tamaș își petrecea cea mai mare parte a timpului adâncindu-se în lungi reflecții. O liniște de catedrală domnea în întreg imobilul. Ușile se deschideau fără să scârțâie, zgomotul tocurilor înalte și subțiri — nu vii la o întâlnire amoroasă în pantofi de tenis — era estompat de grosimea covoarelor, zidurile cu uși capitonate zăticneau zvon de glasuri sau râsete. "Dacă te-ai lua după discreția acusticii", își zicea zâmbind colonelul, "te-ai putea crede într-o casă locuită de fantome și pisici care nu miaună..."

În așteptarea diferitelor mesaje și informații, asculta B.B.C.-ul și, desigur, Radio Berlin. Urmărea emisiunile propagandistice și care se voiau spirituale ale acelei triste figuri, englezul William Joyce, poreclit de americani "lordul Haw-Haw" pentru că, în spatele anecdotelor slăbuțe care ținteau la denigrarea aliaților, putea desluși țelurile demagogiei lui Goebbels. Îl

interesau însă în primul rând buletinele de știri și discursurile halucinante ale lui Hitler. De un ridicol monumental, acestea nu încetau să-l amuze; se surprindea râzând cu hohote și, după fiecare număr, își zicea că îl distrează mai strașnic chiar decât filmele cu Stan și Bran.

Tamaș își amintea de consternarea pe care o încercase când îl văzuse și ascultase prima oară la un jurnal de actualități. Asta se întâmpla în '33, imediat după preluarea puterii în Germania de către fasciști. Auzindu-i urletele, acutele de descreierat, gestică dementială, aberațiile emise cu o siguranță și o impertinență fără egal, colonelul simțise că se află în fața unui fenomen de nepătruns, cu mult peste capacitatea lui de înțelegere.

I se părea de neconceput ca un popor de cultura și valențele Germaniei, trăind în Europa secolului XX, să se poată lăsa mistificat, îmbătat, electrizat de acea gândire nebuloasă, care prezenta toate simptomele unui grav și incontestabil dezechilibru mental.

În vara lui '38, după intrarea italienilor în Abisinia, când anvergura intențiilor belicoase ale naziștilor se putea desluși cu ochiul liber și fără a fi profet, colonelul Tamaș întreprinsese o călătorie — rentier între două vârste, simplu turist — în Germania. Aici, avusese ocazia să asiste la mai multe mitinguri în care evolua Adolf ca vedetă și, chiar după prima reprezentație, colonelul își închipuise că a reușit să străpungă misterul, că i-a sesizat trucerile în esență.

O cuvântare dura minimum două ore, timp în care Führerul nu făcea economie de glas, efecte ieftine, truisme și consum nervos; izbutea să-și creeze o stare de emotivitate maximă prin care se transmitea și convingea.

Fritz Klein, unul dintre capetele lucide ale Germaniei, nu se înșelase afirmând că "un curaj nemaipomenit de a spune banalități îl caracterizează pe Hitler, ca pe toți marii retori..."

Epata mai cu seamă mica burghezie care era încântată de originea lui umilă — tatăl funcționar vamal inferior — și de strașnica lovitură de picior pe care orice Hans sau Fritz își închipuia că a dat-o nobililor și principilor, până atunci beneficiarii exclusivi ai puterii absolute.

De asemenea, conținutul discursurilor mulțumea pe deplin micii negustori și am ploiați. Ideile expuse nu erau altceva decât banalități de ordin general, pe înțelesul tuturor. De aici, delirul de simpatie. Restul îl desăvârșeau trucerile de prost gust ale unui actor de categoria a doua. Hitler își regiza cu atenție meticuloasă aparițiile în interioare special amenajate, cu atmosferă mistică, ocultă, amintind tribunalele inchiziției. Zidurile erau drapate în negru, torțele aprinse — cât de multe — făceau obligatoriu parte din recuzită. Führerul însuși se costuma ca un cabotin; raglan lung de ploaie, cizme, cravașă de care nu se despărțea învârtind-o în permanență, gestică și glas poruncitoare. În oameni se năștea un vag sentiment de frică. Iar "frica" — după cum afirma un gânditor — "trezește admirația".

Colonelul Tamaș închise aparatul de radio și strecură o privire prin crăpătura perdelei. Strada avea un aspect obișnuit și, după toate aparențele, nu era supravegheată. Se întreba dacă procedase oare prudent acceptând întâlnirea cu agentul Micului Bill...

"În realitate", își zise, "în activitatea secretă nu ești niciodată îndeajuns de prudent. Pe de altă parte, dacă-ți suspectezi și propria umbră, isprăvești prin a nu mai ieși de sub plapumă..."

Filiera, în principiu, era sigură, Stephenson nu lucra decât cu oameni verificați. Riscul consta în aceea că agentul, cetățean al Spaniei franchiste, dubios deci prin definiție, să nu fi fost el însuși pus sub urmărire. Pe de altă parte, evenimentele presau. La Kursk, nemții primiseră din plin upercutul sovietic, dar erau încă departe de a fi înfrânți. Vor încerca să reziste sângeros contraofensivei rusești, în așteptarea acelor arme miraculoase pe care Hitler miza enorm. Tamaș nu se îndoia de autenticitatea acestor arme, nu împărtășea opinia optimiștilor de carieră care susțineau că ele reprezintă simple bluff-uri scoase din jobenul cu șmecherii al lui Goebbels. Și nu trebuia să fii mare conducător de oști ca să poți aprecia corect efectele nimicitoare ale unei arme noi. Nemicitoare pentru că nu poate fi combătută pentru moment cu mijloace tradiționale, iar, din punct de vedere psihologic, extrem de primejdioasă, căci nimic nu înspăimântă mai mult decât necunoscutul.

Nu o dată, reflectase Tamaș, există situații când geniul și vitejia sunt neputincioase. Doar cu trei mitraliere, în epocă, ai fi împrăștiat oștile marelui Bonaparte, iar pe timpul lui Ștefan cel Mare, cu una singură, deveneai stăpânul lumii...

Își privi ceasul și se gândi că, de vreme ce a hotărât să accepte contactul personal cu agentul spaniol, e timpul să plece. Întâlnirea fusese fixată la cimitirul Bellu, seara.

La prima vedere, locul părea nesperios, aducea a Monte Cristo sau Misterele Bucureștilor, și neinspirat. Sutele de statui, cavouri, cruci, monumente și copaci puteau camufla cu ușurință filatorii. O pădure de piatră unde n-aveai cum să-ți ferești spatele, glonțul ucigaș putea porni de oriunde, iar agresorul avea posibilitatea să dispară nesupărat.

Colonelul însă anvizajase alte avantaje. La nouă seara, porțile cimitirului, pustiu încă de la opt și jumătate — oamenii, indiferent de gradul de instruire, încearcă o teamă irezistibilă de a întâmpina noaptea printre călătoriții în veșnicie —, se închideau, iar portarul, aflat de ani de zile în serviciul Biroului 2, fusese bine instruit. Însuși Tamaș sosise cu o jumătate de ceas înainte pentru a cerceta existența vreunui amănunt suspect.

Înserarea albastră începuse să aprindă primele stele, o adiere plăcută înfiora vegetația luxuriantă a cimitirului. Spectacolul miilor de candelă care străpungeau blând întunericul argintiu al nopții de vară era de-a dreptul fascinant. Ca totdeauna când pătrundea într-un cimitir, Tamaș se simțea impresionat de ideea orașului mort, zăvorând mii și mii de destine, zâmbete de mult stinse, râsete cândva fericite, răsărituri de soare pe care nu le va mai surprinde nimeni, priveliști necunoscute, căci nimic, niciodată, nu se repetă aidoma și chiar dacă Notre Dame ori Luvru, ori piramidele dăinuie de secole și milenii, ele nu sunt totuși aceleași. Alți ochi le privesc, alte inimi bat în suflete de alte doruri, alte flori aromesc văzduhul, alte ziduri au răsărit.

...Eufrosina Micu 1828-1879... O siluetă cu turnură elegantă, surprinsă în stilul epocii din trei sferturi, în vreme ce capul, răsucit cu grație peste umăr,

îngăduie să-i vezi fața. Talie de viespe, *rochie aux paniers*, umeri goi, din părul prins în creștet se desfac pe lângă gât bucle lungi, mătăsoase. Atmosfera pe care o degajă ține tot de epocă: chip cuminte, dulce-rotund, ochi mari, melancolici. Căci, își spunea Tamaș, există nu doar o modă a vestimentației, ci și a expresiei. Câtă diferență, de pildă, între înfățișarea trufașă, caracteristică sfârșitului și începutului de secol (pânțele ostentative, mulțumite de ele însele, mustăți bătaioase, duble bărbii arogante, priviri de stăpâni, braț înfipt în șold trădând aceeași automulțumire, iacă-tă-mă cine mi-s! — buze pungite de virtute), da, câtă deosebire între această imagine imortalizată în mii și mii de exemplare pe dagherotipuri, ori fotografii sepia și expresia anilor interbelici: privirile de ambe sexe sunt languroase, gurile par născocite doar pentru sărutări, frumusețile sunt fatale. Totul vorbește despre dragoste. Dragostea care în ultimele decenii s-a descătușat, vechile canoane au devenit ridice, centurile de castitate au ajuns la fiare vechi. Dragostea e sărbătorită peste tot, pierzând însă din farmecul misterului, demonetizându-se prin inflație. La cinema, sărutările durează minute în șir, există sărut à la Greta Garbo sau Michèle Morgan, literatura picantă a inundat piața. Maurice Dekobra, Pitigrilli, Paul Bourget... Răsfoind cu câțiva ani în urmă un caiet de maxime al unei nepoate, elevă într-a VI-a la Moteanu, Tamaș înregistrase, copios amuzat, între un aforism de Shakespeare și altul de Marcian, următorul panseu: "Când Eros îmi îndreaptă o săgeată, îi arăt fundul pantalonilor! Dezgustat, omulețul face cale întoarsă..." Urma comentariul puștoaicei: "Excepțional! Ce spiritual!!!" Nici Shakespeare, nici Pascal, nici Tolstoi nu se bucuraseră de aceeași notație, le lipsea pădurea semnelor de exclamație.

O stare specială de spirit îi creau colonelului instantaneele luate pe stradă. În spatele, la stânga ori dreapta "pozatului", aparatul înregistra și figuri anonime. Un domn cu canotieră surprins cu piciorul în aer, profilul unei matroane cu șezut lat, în plan secund, un bătrân cu jurnalul sub braț. Știa cât e de caraghios, dar colonelul nu se putea împiedica să se întrebe: "Cine o fi ăsta sau asta? O mai trăi? Încotro se ducea? Ce probleme are? Cum o fi la el acasă?".

Își privi ceasul. Nouă și cinci minute. Se îndreaptă spre intrarea cimitirului. Îl văzu pe Moș Grigore, paznicul, răscolind cu privirea, prin poarta abia crăpată, Calea Șerban Vodă și, după câteva clipe, se dădu la o parte. O siluetă suplă, elegantă, pe care, în ciuda întunericii, o presimțea plină de energie tinerească, pătrunse în cimitir.

Tamaș îl lăsa să înainteze câțiva pași și, dezlipindu-se de chioșcul cu lumânări, îi ieși în întâmpinare.

— În caz că te afli în impas, dar numai în situații excepționale, vei încerca să iei legătura cu *Subtilul*. Aceasta a fost indicația maiorului Donovan...

— Da, da..., înțeleg.

Octavio de Villar râse încurcat:

— Nu cred că m-aș putea găsi într-o situație mai complicată. Sunt zece zile de când am primit misiunea, peste alte câteva expiră concediul lui von Sundlo, și eu nu am avansat nici măcar cu un pas. Iar din comportarea baronului... Râse din nou: Ar trebui să fiu total lipsit de simțul realității ca să-mi închipui că acest manechin de gheață mă va accepta ca amic al casei.

— Vă așteptați să vă mulțumească pentru că i-ați păstrat locul cald în pat?

— A, nu, evident, deși de baroană se sinchisește prea puțin. Este îndrăgostit până peste cap de această femeie, Elvira, și nu vrea decât să fie lăsat în pace. De aceea îi pretinde soției sale atât de imperios, încât sună a poruncă, să părăsească România, fără întârziere.

— Așa, făcu Tamaș, stingând țigara sub talpă. Și care este atitudinea doamnei von Sundlo? Ce intenționează să facă?

De Villar era vizibil stânjenit:

— Este de acord să schimbe hotelul, dar... În sfârșit, nu va părăsi România *singură*.

Colonelul se uită la bărbatul superb, o frumusețe de magazine ilustrate și râse încetișor.

— Uneori, o misiune prea bine îndeplinită aduce ponoase. Pesemne că ați depus multă râvnă...

— Îmi pare bine că vedeți lucrurile în felul acesta... Sportiv, aș zice... Vă mărturisesc că mă aflu într-o situație îngrozitoare. Nu știu cum trebuie să procedez.

Pășea parcă pe ace, strecurând priviri furișe în stânga și dreapta aleii, spre mormintele vegheate de candelă. Întunericul părea plin de umbre, palele nopții cu pași diafani trezeau foșnetul frunzelor uscate, adieri abia simțite dezmiardau obraji ca o răsuflare ușoară, răcoroasă, venită din altă lume. Brusc, colonelul înțelese și începu să râdă. Spaniolului nu-i era teamă de eventuali agenți naziști, ci de stafii, duhuri, năluci. Superstițios, ca foarte mulți oameni de acțiune și, mai ales, catolici, de Villar, om de lume, absolvent al unor prestigioase universități, credea instinctiv în realitatea lumii de dincolo.

— Nu trebuie să fiți neliniștit, surâse Tamaș. Încă nu trăim ziua aceea...

Spaniolul îl cercetă nedumerit:

— Care zi?

— Când morții se vor scula din morminte.

De Villar râse ca omul conștient de propriile-i slăbiciuni:

— Ați sesizat... Ce-i drept, nu mă simt la îndemână în asemenea peisaje. Mama mea, Dona Conception, socotește că, indiferent de domiciliu, oamenii n-ar trebui deranjați cel puțin noaptea.

— Aha! Și ce părere are de descinderile și abuzurile poliției franchiste efectuate cu predilecție după al doilea cântat al cocoșilor?

O expresie de duiosie tremură pe chipul spaniolului, și Tamaș intui că tânărul își iubește mult mama. În principiu, toți își iubesc mama, dar la catolici sentimentul ia nuanțe și accente speciale. Geneza, probabil cultul Madonei, cu rol secundar la ceilalți creștini.

— Dona Conception, rosti cu tandrețe de Villar, îl consideră pe Franco un tip vulgar, lipsit de maniere. Nu i-ar oferi cu nici un chip un ceai în salonul ei.

— Da, da, da..., făcu mecanic colonelul privindu-și ceasul.

De Villar repetă instinctiv mișcarea:

— Aștept sugestiile dumneavoastră. Maiorul Donovan vă acordă un credit total.

Tamaș surâse pentru el. Credit total... Atâta vreme cât interesele conlucrau în vederea unui țel comun: Victoria aliaților! Era năzuința comună a unei Europe supuse de cravașa Führerului. După aceea...

— Cum trebuie să procedez cu Manja..., vreau să spun baroana von Sundlo?

— Lăsați-o să procedeze așa cum crede ea de cuviință. Și, de vreme ce nu vrea să plece decât în compania dumneavoastră, nu văd de ce ar schimba hotelul. Nici dumneavoastră nu aveți interesul să vă depărtați de personajul pentru care v-ați deplasat la București.

— Probabil n-am fost explicit, spuse derutat de Villar. Von Sundlo nu vrea să fie deranjat, prezența baroanei îl irită, o expediază fără menajamente.

Colonelul Tamaș zâmbi mefistofelic:

— Poate că e bine să se enerveze.

Spaniolul se opri și-i îndreptă o privire atât de căpiată, încât colonelul gândi că, din pricina stupefacției, omul uitase de fantome.

— Bine... Dar misiunea mea?... Trebuia să fiu acceptat, să mă insinuez în anturajul lui von Sundlo.

Tamaș ridică din umeri:

— N-am darul divinației, dar mă întreb cum preconizau cei de la Londra ca amantul soției să câștige încrederea soțului încornorat. Până într-acolo, încât să-i smulgă informații de o importanță vitală! Cum își închipuiau că-i veți deznoda limba? Dinamitându-l cu schnaps?

— Dacă von Sundlo n-ar fi făcut nici o pasiune, situația ar fi arătat altfel.

— "Dacă!" — spune un scriitor francez. Pentru mine nu există acest cuvânt. Dacă un lucru nu s-a întâmplat, înseamnă că el nu s-ar fi întâmplat niciodată...

De Villar dădu din mână iritat:

— Aceasta nu mă ajută să avansez. Cum îmi pot îndeplini misiunea? Ce fac cu von Sundlo? M-am gândit că, dacă am elimina-o pe femeie, pe Elvira Manu...

— Nu! respinse hotărât colonelul. Ea ne este în momentul de față mai utilă decât vă închipuiți.

— Și-atunci?

Tamaș întârzie răspunsul câteva clipe. Luna, alintată de un nor, părea că face șmecherește cu ochiul.

— Cum trebuie să acționez față de von Sundlo?

Tamaș își înfipse privirea în obrazul palid, crispat, al spaniolului.

— În locul dumneavoastră, l-aș aborda direct.

Cerul — stele, boltă albastră, nourași, lună de aur — se prăbuși pe umerii lui de Villar.

— Cum adică? Să mă duc la el și să-i spun, "stimate domnule colonel, sunt agent al Intelligence-Service-ului, ne interesează harta uzinelor din N... unde se lucrează la armele secrete ale lui Hitler? Nu de altceva, dar un mic sabotaj n-ar strica!"

Tamaș își stăpâni zâmbetul: "Ăsta n-ar paria nici măcar un cornet de floricele pe ceea ce va să zică integritatea facultăților mele mintale".

— De ce nu? Aveți altă soluție?

De Villar îl privi lung:

— Nu.

***

Elvira îl aștepta îngrijorată, cu ochii sclipind de nerăbdare. Scrută chipul lui von Sundlo, încercând să ghicească, să sesizeze, cu o fracțiune de secundă mai devreme, decât avea să articuleze primul cuvânt, ce se întâmplase. Figura colonelului păstra aceeași expresie de mânie cronică, anevoie stăpânită, care-i crispa obrazul de câteva zile.

Întrebă cu gura uscată de teamă:

— Spune... Ce e?

Neamțul se azvârli în fotoliu și începu să bată nervos cu pumnul în brațul de pluș galben:

— Îmi vine să cred că ne paște un blestem! Ochii îi scăpărară și ridică fără voie glasul: Dar nu voi admite! Nu voi admite nimănui să-mi stea în cale!...

— Pentru Dumnezeu! Îl imploră Elvira. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Un rictus sardonice, strâmbă gura colonelului:

— Grațiozitatea sa, baroana Manja von Sundlo, se află la București. Mai precis: la hotel Athénée Palace, apartamentul nr. 38.

Elvira Manu păli. Întrebă cu inima ghem:

— Soția ta?

— Da. Diavolul a adus-o, capriciile ei cretine, dar mai sigur mașinațiunile de la Berlin!

Elvira, palidă ca un crin, își frânse degetele. Pocnetul surd al falangelor spori iritarea baronului.

— Nu ai nici un motiv să te neliniștești.

Elvira avu un gest de enervare: "nu-i momentul acum să emitem aberații..."

— Va afla sigur...

— Ce să afle, draga mea?

— Nu mă scoate din minți! Explodă. Crezi că există un singur tip din hotelul ăsta împruțit care să nu știe că suntem amănți? Tot personalul, ca să nu mai vorbim de distinsa voastră compatriotă Frau Kohler.

— Dragă mea, surâse cu ironie dulce, baroana von Sundlo nu are nevoie să plece urechea la flecăreala slugilor pentru a afla ceea ce trebuie să afle.

Mâna Elvirei înțepeni pe pachetul de țigări:

— Ce vrei să spui?

— Mi s-a părut elegant și util s-o pun eu la curent cu situația dintre noi.
— Ești nebun?!

— Nu. Îmi apăr dreptul la fericire. Sună bombastic, dar mi-e egal, asta simt!

Elvira îl privea consternată:
— Ai folosit față de ea aceleași cuvinte?
— De ce nu?
— Ăsta-i sadism.
— Dacă m-ar fi iubit, da, deși am fost totdeauna adeptul procedeeleor directe.

— Cum a reacționat?
Baronul rânji:
— Prezentându-mi amantul ei de ultimă oră, un spaniol scandalos de bine. Mă bucur pentru ea.

Elvira își înfipse unghiile în buclele blonde. Părea că se află în pragul unei crize de nervi.

— Simt că-mi plesnește capul! Doamne, Dumnezeule, ce situație imposibilă!

Von Sundlo trecu lângă ea și-i îmbrățișă umerii:
— Te conjur, iubito, liniștește-te. Nu suport să te văd consumându-te.
Abia acum îmi dau seama că divorțul era iminent.

Elvira își ridică chipul înlăcrimat:
— Nu te minți, Kurt! Dacă nu intervineam eu...
Von Sundlo îi astupă gura:
— M-aș fi născut și trăit degeaba. Te iubesc, tu nu înțelegi?
— Și acum... Ce o să fie?... Cum o să ne... întâlnim în continuare? Atât cât ne-a mai rămas...

— Ne-a rămas toată viața! St! În rest, nici o schimbare. Și, ca să te scutesc de situații penibile, i-am cerut să-și facă urgent bagajele. Va pleca, probabil, azi sau mâine.

— Ești sigur?
— Dacă n-a aterizat la București sub amenințarea unui revolver, nu are nici un interes să mă contrarieze. Sunt pentru ea un soț mai mult decât îngăduitor și, deși detest să pun problema meschin, cheia de la safe este în buzunarul meu.

— O, Kurt! exclamă Elvira, fără să se înțeleagă prea bine ce vrea să spună.

— Nu a avut niciodată motive să se plângă, dar realitatea rămâne aceeași: mi-este strict dependentă din punct de vedere pecuniar. Nu pretind că fără mine ar fi muritoare de foame — *loin de là* —, dar este o deosebire între solitarul conjugal și solitarul preț, compensație a mângâierilor nedorite. Altfel pășești, alt bună ziua te întâmpină, alt drept de opțiune ai în materie de idile, și Manja o știe.

Elvira, parcă ceva mai liniștită, își culcă fruntea pe pieptul baronului.
— Ce clipe extraordinare trăim, Kurt! Coșmar și extaz! Extaz și coșmar!
Von Sundlo o strânse puternic:

— N-am să mă dau în lături de la nimic ca să fii fericită, iubito! De-ar fi să sar coarda pe Unter den Linden!

Elvira Manu zâmbi. Vorbise aristocratul din von Sundlo căruia a se face ridicol pe cea mai importantă arteră a Berlinului i se părea sacrificiul suprem. Mai înfricoșător decât spectrul spânzurătorii.

Colonelul emise brusc, hotărâre de moment:

— Mâine seară dansăm!

Îl privi nedumerită, neștiind ce să înțeleagă:

— Ce-ți veni, Kurt? Unde să dansăm?

— Aici... Se organizează cu mare tam-tam Serata Gladiolelor! Nostim, în timp de război, nu? De dimineață au început pregătirile.

— Nu te înțeleg deloc.

— Cum nu înțelegi? Vreau să ne vadă toți! Să afle! Să le intre în cap că nu mă feresc de nimeni, că la tine nu voi renunța, că nu putem fi priviți de acum încolo decât ca o unitate!

— Nebunule! zâmbi cu tandrețe Elvira. Crezi că e prudent?... Era vorba că nu mai părăsim odaia.

— În privința asta nu-mi fac griji. Asasinatele nu se comit cu martori. La bal vor participa două sute de invitați. Nu vor îndrăzni!

— În fond, ce urmărești?

— O demonstrație de hotărâre irevocabilă, draga mea. Von Kohler și derbedeii ei vor pricepe că, dacă au nevoie de mine, trebuie să te accepte necondiționat. Și, pe urmă, vreau să ne distrăm! O sărută cu duioșie: Tu vei fi cea mai frumoasă... Și nu numai diseară. Totdeauna!

Elvira Manu simți că-i vine să plângă.

***

Reviste, ziare aruncate pe covor, scrumiere pline, un miros infernal de țigară, stăcut — vara izul dispare mai greu —, haine azvârlite la întâmplare, cești de cafea cu zațul uscat.

"Un client dificil", etichetă profesional Aristide Stănescu.

Cunoștea bine genul: după ce oameni de felul acesta părăseau odaia, trebuia să renovezi. Își curățau pantofii cu prosoapele plușate, schimbate în fiecare zi și parfumate cu Eau de Rochas, dădeau lustru cu draperiile de catifea, covoarele și așternutul erau arse de țigară, paharele, mai ales cele de la baie, sparte.

Herr Walter tocmai ieșise de sub duș. În halatul zebrat, bleumarine cu gri, părea mai pătrățat ca oricând. Părul și mustața, încă ude, aromeau a săpun și apă de colonie. Îl măsură glacial pe Stănescu și întrebă cu bruschete:

— Ce vrei?

Directorul hotelului se îndoi din șale, slugarnic:

— Acordați-mi, excelență, o ultimă șansă.

— Flateriile ieftine nu mă impresionează. Iar cu impostorii și incapabilii nu am ce discuta.

Aristide Stănescu nu-și ridică privirea.

— Ascultați-mă, vă rog, un singur minut.
Herr Walter azvârli chibritul aprins direct pe covor și își privi ostentativ Ankerul brățară:
— Spune!
— În hol așteaptă o persoană care vrea să vă vorbească. Am toate motivele să cred că nu vă va dezamăgi.
Herr Walter își miji ochii mici. Rosti cu dispreț deliberat:
— Fii atent, boy! Răbdarea mea are limite.
"Lichea ghiftuită cu cârnați pe varză!", înjură în gând Stănescu.
Dar glasul îi răsună umil:
— Pot spune persoanei să intre? Prezintă deplină încredere și — se înclină — ar considera drept o mare favoare dacă i-ați da posibilitatea să vă servească.
Felul în care neamțul ridică din umeri fii considerat de Aristide Stănescu drept accept. Îngână ceva aducând a mulțumiri și se grăbi să dispară.
Coborî în holul plin de lume. Strecură o privire în bar și constată mulțumit că Sfetcu era prea ocupat cu shakerul și comenzile care plouau în orele de vârf, ca să-i dea atenție. Se întoarse în hol unde Marin Viforeanu îi pândea mișcările, simulând lectura atentă a ziarului Timpul. Directorul își mușcă iritat mustața. "Ce dracu' nu-și schimbă ăștia trucurile! Nasul vârât în gazetă nu-i mai păcălește nici pe copii. Își închipuie că-s șmecheri dacă, în loc de Universul, flutură Timpul sau Dimineata!..."
Fără să se oprească, îi indică agentului, cu o mișcare imperceptibilă a bărbiei în direcția scărilor, că poate să urce.
Viforeanu mai zăbovi puțin, apoi își împături ziarul cu un aer distrat și-l băgă în buzunar. Peste câteva clipe dispăruse.
— Ticălosule!
Aristide Stănescu se răsuci speriat. Domnul Vasile îl ațintea cu o privire ucigătoare. O fracțiune de secundă și se întoarse în bar.

Herr Walter, tot în halat de baie, îl măsură din creștet până în tălpi.
"Hm! Ce-i drept, figura promite."
Era convins că are fler, credea în diagnosticele sale fulger și Viforeanu îi făcu în general o impresie bună.
"Pare inteligent, dibaci, vioi-spirt, în excelentă condiție fizică. Nu se omoară cu biserica, dar nici cu cârciuma. S-ar putea să facă treabă..."
La rândul lui, Viforeanu îi strecură o privire ascuțită: îl găsi masiv, poate nu prea inteligent dar viguros și brutal. Brutalitatea nu-i displăcea micului avocat, aceasta tangentând în mintea lui cu puterea și capacitatea de decizie.
Herr Walter se așeză neglijent pe canapea. Soarele amiezii îi vopsea cu un suflu de aur părul roșcat de pe pulpele goale și Viforeanu își întoarse scârbit privirea. Neamțul era indecent. O indecență în care deslușeai infatuare și dispreț crâncen față de interlocutor.
"Asta-i situația! filozofă în gând Viforeanu. Sunt tari, își permit orice. De

fapt, totul!"

Neamțul se interesă pe un ton brutal:

— De ce ai vrut să stai de vorbă cu mine?

Marin Viforeanu zâmbi umil:

— Cred că sunt în măsură să vă dau unele informații care v-ar putea interesa.

— De unde știi dumneata ce mă poate interesa pe mine?

Avocatul își plecă ochii modest:

— Am lucrat ani de zile în Siguranță...

— De ce nu mai lucrezi și acum?

Îl aținti cu ochii mici care, pe fața pătrată, mare și cărnosă, păreau două gămlii de ac.

— Starea sănătății, improviză Viforeanu, nu mi-a permis-o un timp...

"Ce-i drept, îl cântări neamțul, neavând de unde să știe că înfățișarea lui Viforeanu nu fusese niciodată prosperă, individul nu arăta prea sănătos. Galben, deși tânăr, cu obraji scofâlciți, pieptul scobit."

— ... iar ulterior, am pierdut legăturile. Știți cum se întâmplă cu întreruperile lungi.

Walter dădu din umeri cu nepăsare. La urma urmei îi era indiferent ce hram poartă personajul. Nu avea de gând să-i încredințeze misiuni care să-l introducă în probleme strict secrete. Ceea ce îi cerea era o treabă de ocnaș și, pentru așa ceva, tipul părea îndeajuns de dotat. "După aceea, desigur, vom avea grijă să nu vorbească. Cum spunea von Kohler, târfa asta ieșită din pântece de scorpie: va admira natura de la trei metri sub pământ..."

— Aștept informațiile.

— Inamicii Reichului se interesează la cel mai înalt grad de persoana colonelului Kurt von Sundlo.

Herr Walter răsuci iute capul:

— Ce știi exact despre chestiunea aceasta?

— Pe urmele lui se află în permanență spioni români, simpatizanți ai aliaților, și străini.

— Străini? Fii mai clar!

Viforeanu răsufală ceva mai ușurat. Reușise să-i stârnească interesul, să-i capteze atenția. Îi fusese teamă să nu-l azvârle pe ușă de la primele cuvinte.

— Unul dintre ei se află chiar aici, în hotel. Un spaniol, Octavio de Villar.

"Hm! Amantul curviștinei lui von Sundlo, traduse neamțul. Mda... Era de presupus!... Figură de aventurier cu succes la femei..."

— De unde știi că-i spion?

— A răspuns la o parolă precisă.

Viforeanu relatează faptele care debutaseră cu cele dintâi măsuri ale Palomei, eșuând în odaia de demisol a prințului Duca. Bineînțeles înflorise și ajustase adevărul, pentru a face figură bună.

Walter îl privea concentrat, de parcă ar fi vrut să străpungă cutia craniană a acestui bărbat mărunț, lichea — în adâncul sufletului, disprețuia trădătorii — lichea, dar nu de duzină. "Într-adevăr, deloc prost... S-ar putea să-l mai folosim... Deocamdată însă, trebuia calmată scorpia.."

Imaginea baroanei, desfrânată și vicioasă, insolentă și disprețuitoare îi aduse un val de sânge în cap. Se aprinse la obraz, iar tâmpilele îi zvâcneau.

— Da.., zise evaziv. Interesant, dar cam puțin...

Viforeanu își împreună palmele umezite de emoție și se înclină din nou.

— Aștept doar ordinele dumneavoastră pentru a urmări în continuare pista.

— Îhâ! Și ce pretenții ai?

De data asta avocatul își duse mâinile la inimă...

— Onoarea de a fi sluga dumneavoastră mi-este prea suficientă.

Herr Walter îl privi ironic:

— Dumneata te crezi probabil foarte îndemânat, să nu zic viclean...

— Puneți-mă la încercare, vă veți convinge că nu vreau decât să vă fiu de folos.

Un rânjă fără dinți despică obrazul neamțului:

— Asta am să și fac.

— Aștept dispozițiile dumneavoastră!

— Perfect! Vei comite o crimă.

Marin Viforeanu simți brusc că pielea capului i se încrețește. Întrebă prosteste, căci auzise destul de bine:

— O crimă?!

— Da, răspunse placid neamțul și își privi ostentativ ceasul. Ai exact patruzeci și opt de ore la dispoziție pentru a-ți îndeplini... mandatul.

Gura uscată a agentului emise un sunet nedeslușit, în cap gândurile i se învâlmășeau, o furtună de sentimente contradictorii îl asalta.

"În ce rahat m-am băgat!... Drept cine mă ia?... Ucigaș! Nici nu mi-ar fi trecut prin minte!... Nu! Imposibil! Și totuși...!

— Ei? făcu Herr Walter, surâzând mereu sardonice.

— Vă mărturisesc, rosti cu limba încheiată Viforeanu, că nu la astfel de servicii m-am gândit.

— Dar la care? Cafeaua mi-o servește valetul.

Avocatul încercă să râdă: "Vai ce glumă reușită!", dar nu izbuti decât un schelălăit jalnic.

— Mi-ai cerut să te pun la încercare. Un asasinat, îmi plac termenii exacti, constituie o probă concludentă și un examen în vederea altor misiuni.

Viforeanu, prăbușit, se interesă cu voce tulbure:

— Pe cine...

Realiză că se azvârle în necunoscut. Un necunoscut odios, de coșmar, care-l va marca la sfârșitul zilelor sale. Viața lui, chipul însuși, somnul nu vor mai fi niciodată aceleași. Certitudinea că se află pe buză de abis îi dădu o senzație concretă de amețală.

Marin Viforeanu avea o impresie excepțională despre propria lui persoană, care însă nu-l împiedica să știe că nu-i un sfânt. Soarta, împrejurările mereu lipsite de generozitate îi dăduseră brânci pe rând, îl împinseră cu obstinație spre reprobabil și ilegal. Avea la activ ticăloșii și canalisme cărora instinctul de conservare și depărtarea le găseau scuze. Timpul pansează conștiințele, chiar când sunt de bronz. Ideea de crimă însă îl

însăimânta prin necunoscut, prin enormitatea cuvântului, prin rezonanțele de scandal etic și legal pe care le presupunea, prin dinamitarea atomului de bun și curat prezent chiar și în făpturile cele mai abjecte, acel atom de bun și curat rămas de pe vremea abecedarului și a buretelui, portocală zglobie ieșită prin urechea ghiozdanului.

Herr Walter îi urmărea atent reacțiile și Viforeanu încercă să-și regăsească nordul.

— Cine e persoana vizată?

— De vreme ce te interesează numele viitoareii victime, constată cu satisfacție Herr Walter, înseamnă că ne-am înțeleles.

Avocatul dădu din cap.

— Cine e?

— Femeia care-l însoțea pe von Sundlo. Elvira Manu. Părerea mea e să operezi chiar mâine seară.

— De ce?

— În hotel va avea loc o mare serbare. Sunt informat că von Sundlo a reținut o masă. Nu cred că ai putea inventa o împrejurare mai favorabilă.

— V-ați gândit la martori? Vor fi zeci și zeci de persoane în sală.

— După circa două ore de petrecere, oamenii nu mai sunt atenți la ce se întâmplă în jur. Un scurtcircuit aranjat te va ajuta să dispari înainte ca cineva să se fi dezmeticit. Dacă ai o idee mai bună...

Marin Viforeanu, galben ceară, își umezi buzele uscate:

— Cred... da... Cred că voi rămâne la varianta aceasta.

Ieși nesigur pe picioare și, când ajunsese în prag, trebui să facă eforturi să nu se rezeme. Herr Walter îl urmări îngrijorat:

"Idiotul! Numai să nu facă un infarct înainte..."

Bătrânul Ștefan Duca privea de un sfert de oră ușa garderobului înalt, înțepenită în partea superioară, chiar sub aplicațiile de bronz, cu o bucată de carton. Se părea că spectacolul îl fascinează. Îl fascinase de cum intrase în odaie. Abandonase valiza fără să despacheteze, nu se spălase nici măcar pe mâini și aprinse o țigară.

— E bizar..., mormăi grășind. Eu nu ajung până acolo, pun piedica în dreptul broaștei... Și nici servanta, care-i o pitică. De altfel, după atâția ani, nu mai e curioasă, îmi lasă lucrurile în pace.

"Servanta" — coana Aneta — îl primi cu exclamații zgomotoase de bucurie, îl bătu — spre consternarea bătrânului — familiar pe umeri, se îngrijoră matern, "ești cam șofranu, don' Duca, oi fi răcit", și-i oferă o infuzie de tei.

Printul, care detesta organic familiaritățile — nu dispreț, nu spirit de castă, ci doar norme de educație intrate în sânge, "este lipsit de tact și bun gust să te introduci în viața cuiva, să-l obligi să-ți suporte efuziunile" — se simți jenat și nelaîndemână: mirosul greșos care se revărsa în efluvii grase

din odaia spălătoresei îi sporea iritarea.

— Hai, don' Duca, făcu expeditivă coana Aneta. Până te aranjezi dumneata, e gata ceaiul. Ți-aduc și o farfurie de tocăniță de oaie? Numa' ce-am scos-o din cuptor.

"Tocăniță de oaie! Ce oroare, mon Dieu!" Doar simțindu-i mirosul și îl apucase migrena. Straniu era însă modul nou în care-l aborda coana Aneta. Folosise totdeauna pronumele de reverență, iar atitudinea era, în general, stăpânită și discretă.

"Parbleu! S-a întâmplat ceva!"

— Mulțumesc, ești foarte gentilă..., nu-i așa, amabilă, dar abia am dejunat... Să nu uit... M-a vizitat cineva cât am lipsit?

Coana Aneta își pocni o palmă zdravănă peste frunte și începu să râdă. Făcea parte dintre persoanele, de obicei corpolente, care râd cu tot trupul. Pântecele, umerii grași, brațele groase ca niște panzere se zbugiumau gelatinos în capotul ușor de tobranco.

— Nu, că-s comică! Nu-ți zisei? A fost nepotul dumneata, a dormit aici două nopți. Halal să-ți fie, don' Duca, știu că ai neamuri de nemaipomenit! Băiat de zahăr! Cum zicea și vecinul, don' Guță, e tot numa' miere și finețuri.

Răsuflarea spălătoresei îi trimise un damf de țuică, acoperindu-l pe cel de oaie.

"E beată ca un husar!... Cine o fi fost individul?" N-avea familie, fenomen singular pentru clasa lui, unde, ținând seama de izolarea de veacuri dictată de păstrarea nobleței arborelui genealogic și a intereselor legate de avere, toată lumea era rudă cu toată lumea, chiar dacă la hotare extrem de depărtate.

Ștefan Duca era singur, mai singur decât un șoarece de biserică și, își zicea uneori, fără urmă de tristețe însă, simplă constatare, că, de la moartea Alexandrei, nimeni nu-i urase la mulți ani de ziua lui. Prieteni? Poate cumnată-sa, Lucia. Ținuse totdeauna la el, dar depărtarea în timp și spațiu dizolvă sentimentele. Încercă s-o iscodească discret, fără să-i atragă atenția:

— Ți-a spus cum îl cheamă? Am mai mulți nepoți...

Spălătoreasa își ridică palma deschisă:

— Ca ăsta nu mai ai dumneata, ferice de mă-sa, pe cine o fi pupat! Unul așa, frumușel, mai oacheș, înalt tocma' zicea și don' Guță: "Uite, zice, n-ai zice că ăsta-i nepotu' lu' don' Duca! Răsare câte unu-n neam și nu știi cui s-a izbit..."

— Da, sigur, făcu distrat bătrânul. Natural. Mi-a lăsat vreo comunicare?

Coana Aneta ridică din umeri:

— Că-i pare rău că n-a dat ochi cu dumneata, da' mai vine el. Zicea că stă o zi, două, c-are daraveli la dumnealui, la Craiova. Să zică și don' Guță. Mă duc să pui de ceai.

Ștefan Duca se întoarse în odaie. Se simțea cumplit de obosit. Se gândise tot timpul cu deliciu la câteva ore de somn, dar știa că n-are voie să zăbovească. Scoase câteva schimburi din șifonier, deșertă sertarul biroului unde își ținea hârtiile importante și banii și îndesă totul într-o geantă de voiaj ușoară. Mișcările ticăite, de om bătrân, acum precipitate, păreau să aparțină

unei păpuși cu membre articulate.

Își mai plimbă o dată ochii de-a lungul zidurilor, peste mobile și obiecte, luându-și rămas bun de la încăperea unde trăise vreme de șase ani.

***

Manja von Sundlo, într-o rochie de organdi fără mâneci, stătea la fereastra deschisă cu coatele rezemate de pervaz. Soarele dimineții îi ardea brațele goale și se gândi că ar trebui să meargă la plajă. Trupul bronzat avea să se decoloreze. Pe cât ținea la pielea albă în restul anului, vara se dorea arsă de soare și încă din aprilie începea băile de ultraviolete. Bronzul dă tinerețe, prospețime și ce poate fi mai încântător decât o făptură grațioasă de ciocolată, zburând ca o libelulă în pantalonași ori fustă scurtă și tricou alb pe un teren de tenis?

Recunosc cu o tresărire silueta lui Kurt venind dinspre Calea Victoriei. Ținea de braț o femeie înaltă, blondă, suplă.

"Vasăzică asta e!..."

Cântări lacom, până la cel mai mic amănunt, toaleta Elvirei — un deux pièces de olandă cu platcă și buzunare aplicate din pai fin, florentin. Din același pai erau confecționate pălăria, poșeta și pantofii.

"O ținută foarte pariziană, gândi Manja. Așa am să mă îmbrac la patruzeci de ani..."

Sosirea lui de Villar îi întrerupse gândurile. Spaniolul o sărută și-i întinse un trandafir imens de un roșu închis, aproape negru. Manja îi încolăci gâtul cu brațele parfumate și ciripi — intonații sărbătorești, ochi jucăuși — de parcă faptul în sine i-ar fi adus fericirea:

— Știi! Am văzut-o pe iubita lui Kurt. Chiar acum au intrat în hotel!

De Villar dădu din cap.

— I-am văzut și eu. Cum ți s-a părut ea?

Manja își strâmbă nasul cărn:

— E bătrână, dar une grande dame, nu încape îndoială.

Spaniolul o cercetă cu ironie tandră:

— Doamna baroană von Sundlo e geloasă?

Manja îl privi câteva clipe mirată, apoi, convinsă că de Villar glumește, se răsfață lovindu-l de câteva ori cu capul buclat în piept.

— Da! Da! Da! Sunt foarte geloasă! Să nu spui cumva că ție ți-a plăcut.

— Tu îmi placi, Manja, dar asta nu împiedică...

— Nu împiedică, ce?

— ...Ca ea să fie o femeie remarcabilă. E distinsă și are o expresie inteligentă. Înțeleaptă, aș zice.

Manja se strâmbă:

— La o sută de ani, am să fiu și eu înțeleaptă.

— Dar bineînțeles, iubito. Ce ai hotărât?

— Ce să hotărâsc?

De Villar avu un gest de nerăbdare:

— Ai primit dispoziția să părăsești terenul.

Manja se zgribuli ca o pisică:
— Nu primesc dispoziții de la nimeni. Și credeam că aseară am pus la punct problema. Nu plec fără tine.
Spaniolul arboră o mină încurcată:
— Nu-mi doresc altceva decât să fim împreună. Dar gândește-te bine! Eu sunt obligat să mai rămân câteva zile în România.
— Foarte bine. Rămân și eu. Nu-mi pasă ce-o să spună Kurt.
— Chiar deloc? Va trece la represalii.
Baroana își aprinse o țigară. Părea sincer nepăsătoare.
— Ce poate să-mi facă? Cel mult să-mi taie subvenția, deși e prea gentilom pentru așa ceva. Nimic din viața lui nu e grosier. Dar să admitem că-mi refuză orice venit. Ei și?
— Draga mea, surâse de Villar, când ai bani e foarte greu să-ți închipui ce culori cenușii are primăvara când nu-i ai.
Manja scutură țigara:
— Greșești, Octavio. N-am fost totdeauna bogată și n-am uitat ce înseamnă să ai în spate un palton pe care l-a purtat soră-ta vreo cinci ani, iar după ce i-a rămas mic să-l îmbraci tu din nou, după ce l-ai dat la întors.
— Și totuși...
— Cât sunt cu tine, nu mi-e frică de nimic. Și mai știu — își arată râzând palma mică — uite, scrie aici, că eu nu voi mai fi niciodată săracă.
— Deci, conchise spaniolul, rămâne stabilit. Înfruntăm împreună porunca baronului Kurt von Sundlo.
Manja aruncă țigara și își lipi trupul cald de al lui:
— Ia-mă în brațe. Și azi... Și mâine. Totdeauna! Da?

***

Baronul Kurt von Sundlo răsucea nervos între degetele slăbite — falangele se profilau perfect ca într-un desen anatomic — cartea de vizită a lui de Villar.

"... acordați-mi vă rog favoarea unei întrevederi. Trebuie să discut neapărat cu dumneavoastră. Problema este de maximă importanță, așa zice vitală..."

— De ce dracu' nu ne lasă oamenii în pace? Ce o mai fi vrând și maimuțoiul ăsta gigolo de la mine?

Elvira îl sfătuisese să-l primească. Poate că problema era într-adevăr importantă.

Von Sundlo rânjise sinistru:

— Te pomenești că vine să mi-o ceară pe nevastă-mea de nevastă...

Până la urmă acceptase. Îl aștepta în picioare, nervos, decis să nu-i acorde mai mult de zece minute.

De Villar apăru în ținută corectă, punctual, imposibil de frumos și vizibil emoționat. Von Sundlo îl invită cu un gest scurt să ia loc. Avea chipul neclintit, ca de lemn, atitudinea era glacială.

"Biata Manja, gândi reflex spaniolul, n-a avut parte de un conviv prea

vesel. Și totuși, icebergul ăsta despre care cu greu ți-ai putea închipui că are o inimă, iar în vine îi curge sânge și nu motorină, a făcut o pasiune nebună, și-a pierdut mințile acum, la bătrânețe. Nu poți să știi niciodată..."

— Vorbiți, vă ascult.

De Villar respiră adânc.

— Domnule colonel, este... trăiesc o situație imposibilă. Vă rog să mă credeți că mă simt extrem de prost.

— Nu trebuie să vă simțiți prost. Relațiile dintre dumneavoastră și doamna von Sundlo nu mă interesează câtuși de puțin. Dacă aceasta este problema pe care vreți s-o abordați, vă scutesc de a vă pierde un timp prețios.

— Nu tocmai aceasta...

— Dar?

De Villar simți că-l trec toate apele. Abia în clipa aceasta, pus față în față cu colonelul von Sundlo, una din figurile celui de-al treilea Reich, realiza la dimensiuni exacte cât de aberantă, de absurdă, de fără minim de șansă era soluția sugerată de colonelul Tamaș pe aleile cimitirului Bellu.

— Domnule baron, rosti cu sentimentul că urcă treptele ghilotinei, trebuie să încep prin a vă face o mărturisire.

Von Sundlo îl privi lung, fără curiozitate

— Sunt agent al Intelligence-Service-ului.

— Deci, surâse neamțul, vă aflați aici în dublă calitate. Amant al soției mele și spion al inamicilor. Destul de interesant, dar nu văd în ce măsură mă privește pe mine această chestiune.

Odată rostite primele vorbe, de Villar se simți brusc calmat și din nou stăpân pe resursele lui. Își permise la rândul lui să zâmbească:

— Întâmplător, misiunea care mi-a fost încredințată, vă vizează pe dumneavoastră.

Von Sundlo îl privi mirat, cu dispreț:

— Ce-i asta? O provocare? Dacă da, oribil de ieftină. Oricare v-ar fi patronii, puteți să le comunicați din partea mea că lucrează ca niște cârpaci.

— Îngăduiți-mi, vă rog, să isprăvesc. Nu-mi trebuie mai mult de câteva minute. După aceea plec singur, fără a vă obosi dumneavoastră să mă dați afară. Așa cum v-am spus, misiunea mea vă privește la modul cel mai direct.

— Mai exact!

— Am venit la București cu sarcina, vă reproduc textual, "de a mă introduce cu orice preț în anturajul colonelului von Sundlo". În vederea acestui scop, am făcut o călătorie prealabilă la Nisa, unde fusesem informat că își petrece vara soția dumneavoastră. Prin doamna baroană nădăjduiam să-mi ating mai ușor obiectivul.

Von Sundlo se interesă sarcastic:

— Nevastă-mea cunoaște amănuntul?

De Villar roși:

— Nu... Desigur că nu.

— Ce porcărie abjectă! Maeștrii de la Intelligence-Service ar face carieră ca patroni de bordel. Iar dumneavoastră vă dovediți a fi vrednicul lor discipol.

Spaniolul își mușcă buzele. Maică-sa, Dona Conception, ar fi gândit exact la fel. Indiferent de importanța scopului urmărit, ar fi condamnat cu oroare o asemenea combinație. "În principiu, orice ți-e îngăduit, micul meu Octavio, căci o singură dată în viață ești tânăr și pentru vreme atât de scurtă! Două lucruri însă să nu faci niciodată: să nu-ți pierzi onoarea și să nu-ți bați joc de dragostea unei femei. Sunt cele mai îngrozitoare fapte pe care le cunosc..."

— Activitatea de informații, spuse de Villar, cunoaște tot felul de mijloace care nu sunt tocmai în spiritul Bibliei. Dar le folosesc ambele echipe. În ceea ce o privește pe doamna baroană, îi voi mărturisi adevărul.

— Vă căiți, probabil, presupuse pe același ton ironic colonelul.

De Villar îl privi în ochi:

— O iubesc. O acțiune deliberată, desigur, nu prea elegantă, s-a transformat în dragoste. Dumneavoastră trebuie să mă înțelegeți...

— De ce?

Spaniolul zâmbi încurcat:

— Pentru că, în momentul de față, încercați o stare de spirit asemănătoare.

Von Sundlo se încruntă. Ce putea să știe tinerelul ăsta aventurier despre dragoste? Și cum ar fi putut inspira o păpușă frivolă și prostuță ca Manja aceleași sentimente ca Elvira? Rosti sec:

— Nu vă hazardați în comparații riscante.

— Scuzați-mă. Încercam să mă dezvinovățesc cât de cât.

— Dezvinovățiți-vă față de doamna von Sundlo. Nu-i sunt părinte, nici tutore. Își privi ceasul: Era vorba doar de câteva minute...

Un licăr malițios aprinse o clipă licurici în ochii spaniolului.

— Nu vă interesează motivul pentru care trebuia să mă apropii de dumneavoastră?

Von Sundlo afișă un aer blazat:

— Dumneavoastră păreți mai nerăbdător să mi-l spuneți, decât eu să-l aflu.

— Probabil nu vă înșelați. Misiunea mea e să obțin de la dumneavoastră topografia subterană și harta uzinei din N., unde fabricați noile arme secrete.

Stupoarea care se zugrăvi pe chipul baronului răsplăti eforturile lui de Villar, obligat să înfrunte situația de un penibil grotesc inventată la Londra. Îndură mai ușor, aproape consolată, disprețul justificat, afronturile neamțului.

Baronul izbuti să-și regăsească graiul:

— Sunteți nebuni?!

Spaniolul surâse:

— Sunt un simplu mesager, nu autorul întreprinderii.

— Și cine-i autorul?! Ce a devenit prăvălia aia infectă a lui "Stephenson et companie"? Ospiciu? Cum au putut miza pe succesul unui asemenea demers? Adică, și-au închipuit că e de ajuns să vă vâre în patul nevastă-mii pentru ca eu să vă ofer unul din cele mai mari secrete ale Reichului?

Von Sundlo se monta pe măsură ce începea să realizeze fantasticul situației. De Villar, în sinea lui absolut de acord că acțiunea preconizată de

serviciile de informații aliate, total nerealistă, sfida elementarul bun simț, frizând demența, își zise că, în secundar, asistă la o interesantă experiență psihologică.

Von Sundlo părea sufocat de indignare:

— Este inimaginabil! Ca și cum m-aș duce eu acum să-i cer lui Eisenhower planurile debarcării aliate, zona, ziua, ora și minutul, încredințat că tipul îmi va oferi dosarul complet.

— Mi s-a explicat că uneori drumul drept e cel mai sigur.

Ochii baronului ardeau de mânie:

— Atunci de ce nu v-ați adresat direct lui Hitler?

De Villar emise pe un ton serios:

— Se pare că nu este o persoană cu care se poate discuta. Cu dumneavoastră lucrurile stau altfel. Se știe încotro se îndreaptă simpatiile dumneavoastră, este bine cunoscut dezacordul pe care l-ați manifestat nu o dată față de politica regimului nazist.

— Adică, mai limpede, mă imaginați foarte bine în ipostaza de trădător! Eu, colonelul baron von Sundlo, un derbedeu care vinde și se vinde pentru câteva mii de dolari!

— Nimeni n-a îndrăznit...

— De-ajuns! îl întrerupse von Sundlo ridicându-se. Vocea îi era alterată de indignare și mânie, la colțul buzelor se ivise o spumă gălbuie. Consider demersul dumneavoastră o provocare ordinară și de o obrăznicie care nu va rămâne fără consecințe! Ieșiți!

***

Domnul Basile îl găsi pe Tamaș într-o dispoziție sărbătorească. Figura ridată, de bărbat uscățiv, emana o însuflețire contagioasă, ochii îi râdeau, cu douăzeci de ani mai tineri decât îi văzuse ultima oară.

Barmanul zâmbi:

— S-ar părea că fiara fascistă și-a dat duhul, nu ne rămâne decât să scoatem steagurile!

— Nu e departe clipa aceea! Tocmai am ascultat Berlinul!

Domnul Basile se interesă surâzând mereu:

— Au dat Marseillaisa?

— De Gaulle e încă la Londra. Dar va ajunge să defileze și pe Unter den Linden! Fii convinși! Însă emisiunea de azi a Berlinului e o poemă! Merită să-i asculți diseară, la reluare. O capodoperă de mistificare și fantezie!

Înfrângerile de la Tomorovka și Borisovka, citez "ciocniri lipsite de însemnătate, demonstrând lipsa de hotărâre și energie a rușilor". Ce părere ai? Știi cât au lăsat nemții pe câmpul de luptă în aceste "mici ambuscade de mahala"? Cinci mii de morți. O nimica toată, nu-i așa? O izbutită partidă de popice!

Vasile Sfetcu nu-l văzuse de mult atât de avântat și bine dispus. Ultima oară fusese în 1940 când, în ciuda măsurilor luate de filiala Secției a III-WI a Abwehr-ului de la Giurgiu de prevenire și contracarare a sabotajelor pe

Dunăre, trei petroliere fuseseră aruncate în aer.

Ce admira barmanul în cea mai mare măsură la Tamaș, era capacitatea de entuziasm nealterată de vârstă. Omul acesta nu era un simplu profesionist, un sportiv care s-a angajat într-un match cu nemții și, din spirit competitiv, voia să câștige. Colonelul respingea organic orice regim de dictatură, ura cu luciditate omului de cultură fascismul, "această excrescență rușinoasă a secolului XX", era revoltat până în adâncul ființei sale de "filozofia" și procedeele criminale ale cămășilor negre și verzi.

— Aș vrea să fiu la fel de optimist ca dumneavoastră, domnule colonel.

— Dragul meu, nu trebuie să fii optimist, ci doar să ai simțul realității și răbdare.

— Deocamdată, oftă Vasile Sfetcu, sunt numai îngrijorat. Simt că evenimentele se precipită, iar eu nu le pot controla. Sunt total neputincios.

Tamaș râse încetișor:

— Te gândești la chermiza de mâine?

— Balul ăsta nenorocit mă obsedează. Nu-mi place deloc cum se prefigurează.

— De ce? O să fie veselie, toalete de la Lanvin și Maxim, va cânta Grigoraș Dinicu, vor curge riviere de briliante și șampanie...

Vasile Sfetcu își aprinse nervos o țigară:

— Mi-e să nu curgă riviere de sânge. Nu vi se pare ciudat că toți participanții la acțiunea von Sundlo au reținut mese?

Tamaș părea din ce în ce mai amuzat:

— Adică!

Barmanul enumera ridicând câte un deget:

— În primul rând von Sundlo și Elvira Manu! ăștia, de când s-au întors de la mare, aproape că nu deschid nici boyului, suflă și în înghețată. Și acum, uite-i dintr-o dată puși pe chef lat. Urmează nevasta lui Sundlo și cu amantul ei — un circ de familie complet!

— Spaniolul, preciză ca pentru el colonelul.

— ăla!

— Știu unii de alții?

— Dacă s-au interesat, știu. Mesele sunt reținute nominal. N-a scăpat ocazia nici baroana von Kohler care va fi asistată de buldogul personal, Herr Walter, și de încă doi ofițeri germani. Nu va lipsi Stănescu, adăugă cu amărăciune în glas.

Nu se putea obișnui cu ideea că Aristide, prietenul lui de o viață, ajunsese o jalnică muhaia.

— Firește, e directorul hotelului. Mi-ai comunicat că l-a antrenat și pe Viforeanu.

— ăsta-i în stare de orice!

— Vezi-ți de treabă, mon cher! Plevușcă! un ticălos mititel! Eu l-aș fi uns copoi de gară. Nu știu de ce bietul Bogdan miza atâta pe el...

— Bietul Bogdan! Nu mă pot obișnui cu gândul că nu mai există...

— Opera lui Frau von Kohler! Suprem avertisment ca să ne vedem de treabă. Opera ei și imprudența lui... Trebuia să-și schimbe domiciliul de cel

puțin un an... Acum, ce să mai vorbim!... Apropo de Viforeanu, să fii cu ochii pe el.

— Și pe mai cine? Întrebă sceptic domnul Vasile. Sunt două sute de invitați și nu mai pun la socoteală personalul, de la portar la oberchelier, orchestra și, în general, toți care se învârt într-un hotel.

— Nu vei fi singur.

— Știu, dar asta nu mă împiedică să fiu extrem de neliniștit. În mijlocul unei mulțimi, e mai ușor să ataci decât să te aperi... Domnule colonel, sunt convins că de mărul ăsta care-l iau acum în mână — îl culese din fructiera aflată pe masă — că mâine seară vom asista la o dramă.

Tamaș zâmbi:

— Poți fi sigur, dragul meu. Peste două zile expiră concediul lui von Sundlo. În consecință, toate părțile interesate vor acționa.

Domnul Basile îl privi câteva clipe cu o intensitate aproape dureroasă. Se aplecă peste masă, vrând parcă să dea greutate cuvintelor:

— Domnule colonel! Dacă Elvira Manu ar fi soția sau iubita mea, nu aș lăsa-o pentru nimic în lume să participe la acest bal blestemat. Pariez 9 contra 1 că nu scapă cu viață.

— Sper că n-ai de gând să i-o comunici.

— Ascultă-mă pe mine! Putem să-i comandăm deja coroanele de flori și faire-part-ul în Universul.

Tamaș zâmbi din nou.

— Putem întârzia cu recuzita de rigoare. Pentru așa ceva nu-i niciodată târziu.

Vasile Sfetcu îi îndreptă o privire plină de reproș.

— Mă socoți desigur cinic și lipsit de scrupule..., rosti Tamaș.

Barmanul oftă obosit:

— Mi se pare doar că acestei femei noi nu-i acordăm nici o șansă. O azvârlim cu sânge rece în arena cu lei.

Tamaș nu răspunse. Luă un bloc-notes de pe noptieră și i-l puse în față.

— Desenează-mi, te rog, topografia exactă a salonului unde va avea loc serata.

Sala barocă a hotelului Athénée Palace arăta feeric. Invitații aveau să sosească abia peste o oră, dar pregătirile erau terminate. Aristide Stănescu, organizatorul seratei, privea în jur cu un aer satisfăcut. Totul dovedea bun gust, prosperitate rafinată, strălucire de calitate.

"Cu toată modestia, putem concura cu orice restaurant de lux din lume! Ritz, Claridge, Hilton sau 21 Club Special nu văd ce ar născoci în plus..."

Totul strălucea ca în *O mie și una de nopți*. Coloanele de marmură, capitelurile de bronz și marile candelabre de cristal — o echipă de douăzeci de oameni lucraseră la curățirea și lustruirea lor minuțioasă — tacâmurile și sfeșnicele de argint, vesela fină Rosenthal. Decorul floral aducea sălii o

desăvârșire paradisiacă. Gladiole de toate culorile — albe, galbene, roșii purpură, roz și noutate!, violet indigo — invadaseră sala. Se aflau pretutindeni: în glastre uriașe de argint, pe mese în aranjamente culcate, nu mai înalte decât solnița, spre a nu stânjeni conversația, pe poalele fețelor de masă, azvârlite parcă la întâmplare de o mână grațioasă. Rapel, în paharele de cristal, șervetele de damasc erau învârtite în cupă de gladiolă.

Șeful de sală, nea Chicoș, verifica încă o dată, cu lista în mână, cărțile de vizită cu numele invitaților înfipite în suporturi de porțelan.

Aristide Stănescu simți o prezență străină în spate și întoarse capul. Zâmbi nesigur, parcă cerșind bunăvoință:

— Destul de reușit, nu?

Domnul Basile încuviință:

— E perfect. Ai făcut treabă bună.

Părea cel dintotdeauna, stăpânit și cu dispoziții egale, nici urmă de resentiment nu i se deslușea pe chip sau în glas.

Directorul hotelului rămase descumpănit. Apoi își alungă temerile. Avea destule emoții — stomacul îl dureau ca sfârtecat de cuțit — iar el, oricum nu mai putea face nimic. Practic pornise la vale, cărțile fuseseră tăiate și împărțite. "Ce-o fi, o fi!"

Când Ticu Stratulat, însoțit de suita obișnuită, își ocupă masa, sala era aproape plină. Își roti ochii, trecând în revistă ideile concretizate ale organizatorilor, cercetă ostentativ tacâmurile, de parcă ar fi vrut să le verifice autenticitatea în argint, se uită la "gladiolele" de damasc din pahare.

— Cât ziceți voi, băieți, c-or fi trudit la un ștergar din ăsta?

Lulu Dragu, explodând de tinerețe triumfătoare, într-o rochie gen Hollywood de lame roșu, își înfipse țigara într-un portțigaret lung de vreo cincisprezece centimetri.

— Degeaba faci pe nebunul! Trebuie să recunoști că e superb! Ziaristul Dobrin, veșnic cârtitor, fiindu-i parcă mereu teamă să nu admire excesiv, constată cu indiferență calculată:

— Un bâlci ceva mai subțire.

— Așa glăsui dumnealui, patricianul din Pocreaca, observă Titu Stratulat

Actorul Dinu Ionescu începu să râdă, dar nu comentă. Dobrin, atins — era într-adevăr din Pocreaca — își îndreptă ochelarii și întrebă iritat:

— De ce râzi, inteligentule?

— Da' ce? Am venit să plâng? Știi că-mi place?

— Lasă-l, dragă, în pace, interveni Ticu. Omul știe ce vorbește. Lipsesc becurile colorate, ghirlandele de hârtie creponată, poleiala, paharele de carton cerat cu limonada și chestiunea îl indispuce.

— Cretin! spuse scurt Dobrin.

Lulu Dragu interveni energic:

— Iar vă certați? Aveți tot timpul.

— Nu ne certăm, iubito, explică blând Stratulat. Ținem colocvii pe teme estetice.

— Sunt neinteresante.

Pe ea o interesau invitații care soseau într-o avalanșă de toalete splendide, sclipiri de briliante și parfumuri scumpe. Ochii îi străluceau de mulțumire, înregistra ca pe o victorie fiecare nume simandicos ori celebritate descoperite, o fascina ambianța de lux rafinat și până și cheliile i se păreau distinse, burțile indiscrete, impozante. Exclamă:

— Ia te uită! A venit și prințul Duca!

Îi făcu semn cu mâna, dar bătrânul nu observă. Se așeză la o masă mică, rotundă, mereu singur și părând mai absent ca totdeauna.

— Draga mea, surâse Stratulat, nu vreau să te contrariez... Ar fi bine să-ți controlezi puțin gesturile. Știu că spontaneitatea ta delicioasă e singura vinovată, dar într-un Athénée Palace nu dai din mână de parcă ți-ai lua rămas bun de la tren, în Gara de Nord.

Lulu surâse dulce. Nu era supărată și, fată deșteaptă, conștientă de multe lacune, dornică să învețe.

— Ai dreptate.

Dinu Ionescu își aprinse în mod excepțional o țigară. În general se menaja, se conserva. Își închipuia că, cenzurându-și poftetele, ar putea să arate la fel și la patruzeci de ani.

— Probabil nu-i așa de calic cum ni s-a părut nouă, trebuie că are rezerve.

Buzele ziaristului se ascuțiră de invidie:

— Poți să fii sigur. Nu-i dă mâna oricui să azvârle trei mii de lei într-o noapte, ca să vadă high-life-ul maimuțărindu-se într-o pădure de gladiole. Nu mai zic bacșișuri..

Dinu Ionescu îi puse mâna pe braț, întrerupându-l:

— Fiți atenți! Ce ziceți de tipesă?

Manja von Sundlo, la brațul lui de Villar, își făcu o apariție de mare star. Era delicioasă, exuberantă, luminoasă ca o rază de soare. Lulu Dragu îi aprecie toaleta de o îndrăzneală care-ți tăia respirația — un furou de argint extrem de strâmt, cu un spate decoltat adânc, circa zece centimetri sub centură —, și își zise că nu cunoștea o a doua femeie care să se fi îmbrăcat la fel, fără să riște să fie tratată de "damă". Manja însă nu părea deloc vulgară; apariția ei provoca, dar în același timp excludea curajul unor gesturi nedelicate.

— Mda..., făcu Ticu Stratulat. Un peștișor nostim.

Într-adevăr, suplă, micuță, ondulându-și grațios trupul, Manja semăna cu un peștișor argintiu. Lulu Dragu, agasată că în prezența ei atenția poate fi monopolizată de altă femeie, observă acid:

— Nostimă, nu zic, dar ce părere aveți de el? În viața mea n-am văzut un tip ca ăsta decât la cinema!

Dinu Ionescu era extaziat:

— Cine or fi? Ea nu pare să aibă mai mult de paisprezece ani!

Dobrin îl cercetă cu dispreț:

— Ai dat-o pe minore? Cam devreme, mon cher!

— Hm! făcu Ticu Stratulat. Uite, o minoră din asta mi-a recomandat și

mie medicul.

Lulu Dragu stinse furioasă țigara:

— Ce-ar fi să vă ocupați și de mine?

Ticu îi sărută mâna:

— Tu ești preocuparea noastră de fiecare clipă. Deocamdată facem prezența.

— Dobrine! exclamă mereu amuzat Dinu Ionescu. Uite-ți șeful!

Înconjurat de un grup de suporterii, celebrul Pamfil Șeicaru își făcu intrarea ca de obicei, zgomotoasă, același pe care-l știau bucureștenii de ani de zile. Vioi, neastâmpărat, cu o figură de saltimbanc accentuată de privirea mobilă și mustața neagră, hainele păreau prost încheiate, azvârlite pe el la întâmplare. Era genul de bărbat care, indiferent de strada unde își comanda hainele, păstra același aspect mototolit și neglijent.

— Șef pe mă-sa! scrâșni Dobrin care nu-l înghițea pe Șeicaru. Un escroc, vânător de scandal și aplauze. A venit cu toți țuțării după el.

Lulu Dragu se învioră:

— Stați și bârfiți ca niște babe! Uite că a venit orchestra! Ticule, puteai să iei o masă mai aproape de ring! Nu se vede nimic!

— Frumoasa mea! Pe biletele astea a fost bătălie, așa că problema cade. Al doilea, trebuie să auzi, nu să vezi! Ce, nu-l știi pe Dinicu? Tot rotofei, tot genial!

— Ești deștept, ce să-ți spun! În program sunt anunțați și Bianco Biacicia!

— Țștia cine mai sunt? se interesă Dinu Ionescu.

— O orchestră argentiniană, explică Ticu, cu recuzita adecvată: banjouri, acordeoane, viori. Toți bărbați superbi, dotați — apăsă — din toate punctele de vedere. Cel puțin așa pretinde sexul frumos de pe cinci continente. Tata' lor e Bianco ăsta! Au mai fost în București prin '28, '29... Tu erai prin primară pe-atunci, de-aia nu-i știi.

Rumoarea din sală încetă brusc și toți răsuciră capul curioși spre intrare.

— Tipii de la Belona! spuse Dobrin.

Edith von Kohler, dreaptă, suplă, de o zveltețe exagerată, excitant de stranie, trezind același sentiment de neliniște, traversă sala, părând să ignore cu desăvârșire efectul electrizant al apariției ei. Era într-un mare decolteu și un boa negru, pulverizat cu o rouă de briliante mici, îi accentua albeața mată de cretă a pielii. O urma Herr Walter, în jachetă și pantalon reiat, și un general de aviație, foarte tânăr, decorat cu Crucea de fier cu spade și diamante.

Ticu Stratulat își muie scârbit buzele în pahar:

— Crucea de fier cu spade și diamante! Aveți idee ce înseamnă chestia asta?

— O să mă uit în Larousse, rânji Dobrin.

— E ordinul lor cel mai înalt, spuse școlărește Dinu Ionescu.

Ticu dădu din cap.

— Exact, puiule. Și dacă l-au gratulat cu mărtișorul ăla, înseamnă că are la activ vreo paispe mii de victime! Unde am ajuns! Decorăm asasinatul pe

bandă rulantă!

Luă menu-ul de pe masă, legat cu șnur de aur.

— Ca să-mi schimb ideile, hai să vedem ce au ăștia în prăvălie. Țin-te bine, Lulu, ai grijă de siluetă: confiseria e asigurată de Bombonerie Palatului, și Căpățână știe meserie!

— Zi-i de sărătură, îl întrerupse Dobrin.

— Paciență, mon cher! Deci, Annie Rooney Caviar.

— Ce-i asta? întrebă Lulu Dragu.

— Icre negre, mica mea ignorantă, pusă pe o melodie irlandeză.

Crimped Salmon... Barquettes George V, Côtelettes de Volailles à la Fleming...

Ticu Stratulat închise menu-ul, acuzând o uimire gravă:

— Mă! Ăștia-s nebuni! Doar că n-au arborat steagul majestății sale britanice, și nea Grigoraș nu-i trage un *"It's a long, long, way to Tipperary..."*

Dinu Ionescu plesni masa cu palma:

— Ei nu, că asta e culmea! Uite-i și pe ăștia! Parcă ne-am fi dat întâlnire. Ce-ar fi să facem masă comună?...

Elvira Manu se opri o secundă în pragul sălii, parcă orbită de lumină. Alături, sumbru, într-un frac fără reproș, baronul von Sundlo cuprinse interiorul cu o privire arogantă.

Ticu Stratulat șopti:

— Am încheiat apelul.

Elvira nu arăta bine. O zi proastă! O știuse de când, cu o oră înainte, începuse să se gătească în fața oglinzii. Cearcăne — imposibilele cearcăne ale femeii mature — în ciuda compreselor cu mușețel, privirea incertă, pielea parcă uscată, fără éclat-ul obișnuit.

"Îmi dai vârsta și nici cu o singură zi mai puțin!" Constatase apoi, surâzând trist: "Bietul meu Kurt! Ai să ai o decepție..." "Tu vei fi cea mai frumoasă!" "Mulțumesc, dacă nu voi fi cea mai slută..."

"Trudi" un ceas cu machiajul și alegerea toaletei, dar rezultatul era departe de a o mulțumi. Când intrase în restaurant, avusese câteva clipe senzația de amețală. Lumină orbitoare, fum, scânteieri de briliante, muzică, prea multe priviri îndreptate spre ei, spre ea, într-o zi în care ar fi preferat să fie ignorată.

Băuse repede două cocktailuri și parcă își mai revenise. Sângele începuse să pulseze sub fardul ușor, înviorându-i obrazii, ochii și recăpătaseră vioiciunea și expresia de ironie blândă.

Kurt o privea mereu, îngrijorat.

— Te simți mai bine?

— Mult mai bine.

— Arătai ca o ciocârlie speriată. Ca o fetiță rătăcită în pădure.

Elvira îi mulțumi, clipind de câteva ori. Observă mașinal:

— E multă lume elegantă. Și multe uniforme...

— Te așteptai la altceva? În curând or să înceapă să cânte marșuri și or

să se îmbete ca niște porci. Îmi cunosc compatrioții.

— Fă abstracție, Kurt. E ultima noastră seară.

— Taci. Pentru noi nu există ultima.

— Bine. E și baroana von Kohler. Ai văzut-o?

Colonelul mârâi:

— Am văzut-o. Ca și pe cealaltă.

Elvira îi îndreptă o privire interogativă.

— Cealaltă baroană, preciză sec Kurt Von Sundlo.

— Soția ta?!

— Ea. Sfârșitul nu putea fi decât vulgar. Îți poți imagina o situație de vodevil mai penibilă? În același restaurant, amândoi soții von Sundlo cu parteneri distincți. O să aibă von Kohler ce colporta la Berlin...

Elvira își înfipse dinții în buza inferioară:

— Nu mi-o lua în nume de rău, Kurt, dar n-aș fi femeie dacă n-aș fi curioasă. Unde e? Vreau să văd cum arată.

— Chiar în stânga ta, a doua masă, îmbrăcată în argint. Poți să te uiți acum.

Elvira întoarse încet capul și rămase surprinsă. Nu, hotărât, nu așa și-o imaginase pe soția lui Kurt. Era o apariție încântătoare irumpând de farmec și de tinerețe, jucăușă ca un fluture, strălucitoare ca un licurici. Simți în inimă un ghimpe de gelozie. "E atât de fermecătoare! Pe lângă ea, chiar femei mai tinere ca mine par niște babe..."

— Dar e un copil! reuși să rostească.

— Nu chiar copil. Are aproape douăzeci și doi de ani.

Elvira înghiți cu noduri pilula galbenă a invidiei.

— O găsesc fermecătoare. Căută ochii lui von Sundlo: Kurt, cum poți să nu o iubești?

Von Sundlo ridică din umeri:

— În realitate, nu e o fată rea. Cam superficială, cam frivolă, dar... Am și eu o parte de vină. Când m-am căsătorit, avea șaptesprezece ani. Puteam s-o instruiesc, s-o îndrum, s-o modelez. Nu m-am ocupat deloc de ea.

— De ce?

— Îmi închipuiam că pentru mine porțile dragostei s-au închis definitiv și că e suficient să-i ofer un pat cu baldachin de aur în care ea să-mi nască moștenitori. Am tratat-o — în sinea mea — ca pe un animal de prăsilă. De aceea i-am iertat, m-am făcut că nu văd multe.

Elvira declară convențional:

— Îmi pare rău, Kurt.

Von Sundlo râse:

— Hai să nu fim ipocriți! Mie-mi pare bine. N-aș fi avut ocazia să te cunosc altfel. Să fim împreună. Îi strânse mâna: Vom fi împreună, draga mea, da?

— Da, Kurt. Vom fi împreună.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre tine... Acum, că am renunțat la convenția aceea absurdă, povestește-mi, spune-mi de pe ce planetă minunată ai pogorât în viața mea? Ce e cu tine? Cine ești?

Elvira surâse trist:
— Nu-s multe de spus.
— Ești măritată?
— Am fost.
Von Sundlo respiră vizibil ușurat
— Slavă Domnului! Vom lupta cu un singur divorț.
— Nu-s divorțată. Soțul meu a murit în primul an de război. Era maior...
În viața civilă, arhitect.
— Draga mea.. Îmi pare rău. Dar de ce ai făcut atâta mister? Ajunsesem să-mi închipui romane despre tine...
Elvira Manu, palidă, își privi smaraldul de pe deget. Inelul de logodnă al lui Manu. Îl întoarse instinctiv, dintr-un inexplicabil sentiment de decență, cu piatra în jos:
— Mi-e greu să vorbesc despre el... Despre moartea lui... Despre tot ce a fost... Înțelegi?
— Iartă-mă, draga mea. Te iubesc.
Îi puse paharul în mână. Elvira îl luă zâmbind și ciocniră.
La microfon, diseusa de la barul Chat Noir cânta plină de antren *Lilly Marleen*.
Edith von Kohler se uită la tânărul general, pierdută pe gânduri. Îi amintea vag de Étienne.
"Croiala pleoapei... În rest, nimic comun. E prea neamț..."
Generalul, un pic amețit, se interesă pe un ton galant:
— La ce vă gândiți?
— Să nu puneți niciodată întrebarea aceasta unei femei.
Herr Walter îi răspunse în gând: "Dacă ești curios, îți spun eu. În perspectivă imediată, la injecția cu coco, în perspectivă ceva mai îndepărtată, la secătura din Paris."
Generalul, pleoștit de replica uscată, păru brusc interesat de ce se întâmplă pe ring.
"O nebună", își zise în gând. "Și bea ca un burete! E la al cincilea cocktail și-ți vine să crezi că a înghițit numai sirop de tuse."
Se gândi că totuși trebuie să spună ceva:
— E prima oară că mă aflu în România. N-am ce zice, latinii știu să se distreze.
— Nu *toți* se distrează.
— Ce vreți să spuneți, doamnă baroană?
— Ce vedeți dumneavoastră este tarantelă de suprafață. Acordurile grave se petrec în adâncuri și, într-o zi, se vor face auzite... Adăugă parcă fără legătură: Mi-ar plăcea să fiu departe atunci. Foarte departe...
Herr Walter surprinse privirea fixă a baroanei:
— Ați dorit ceva?
— Mă întrebam dacă de data asta vei izbuti. E ultima ta șansă.

Manja își muie gura ca o cireășă în paharul cu șampanie.

— Aș vrea să dansez...

De Villar respiră adânc, stăpânindu-și iritarea.

— Draga mea, cred că exagerezi. E de-ajuns că ne aflăm în situația asta jenantă. Vrei să te vadă și în brațele mele? E o chestiune de bun simț.

— Nu văd de ce. La urma urmei, e și el cu metresa lui. Ce mai contează că dansăm?

— Bine, draga mea, dansăm. Dar ceva mai târziu.

Se simțea neliniștit, cu fibrele încordate, coarde de pian — îi trecu prin minte.

Manja, cu ochii la masa lui von Sundlo, remarcă pe un ton visător:

— Kurt nu s-a uitat niciodată la mine așa cum se uită la femeia aceasta. Cred că o iubește ca un nebun... Surâse: Ce curioși sunteți voi, bărbații!...

— De ce? Întrebă neatent de Villar.

— Practic, a făcut pasiune pentru o femeie terminată. Sigur, e foarte distinsă, rochia foarte șic, dar se vede că-i bătrână.

— Ce înțelegi tu prin bătrână?

Manja râse:

— Cine mai e tânăr după treizeci, hai să zic treizeci și cinci de ani...

Când vrei să plecăm, Octavio?

Spaniolul râse:

— Spuneai că lângă mine nu te plictisești niciodată.

— Nu-i vorba de plictiseală..., dar... am așa, o neliniște. Și pe tine te simt... cum să-ți spun? Încordat, parcă... Am găsit! exclamă triumfătoare. De parcă te-ai aștepta în orice clipă să-ți cadă o cărămidă în cap!

Glasul puternic al directorului hotelului, aflat în fața microfonului, acoperi rumoarea sălii:

— Doamnelor și domnilor! În continuarea programului nostru, urmează o surpriză!

Repetă textul în limba germană și în franceză, apoi anunță cu o voce triumfătoare, gen "între elefanții!":

— Surpriza noastră, surpriza Seratei Gladiolelor, surpriza Athénée Palace-ului: orchestra de banjouri Bianco Biaccia!

Câteva perechi se îndreptară spre ring. Manja simți jăratec în escarpenii de argint. Se ridică și-l trase pe de Villar după ea.

Capul bătrânului Ștefan Duca părea că plutește într-un nor de fum. Contrar obiceiului, fuma havane și aproape nu se atinsese de mâncare. De câte ori se prezenta chelnerul, expedia cu un gest scurt farfuriile intacte. Ținea în față jardiniera din care ciugulea câte o cireasă glasată și nuci pralinate, sorbea des din cafea, din când în când din paharul de șampanie. Și, tot din când în când, se uita la ceas.

Lulu Dragu, ciupită, devenise gălăgioasă și generoasă.

— E păcat să-l lăsăm pe papa singur. Să-l chemăm la noi. În definitiv, suntem cunoștințe vechi.

Ticu Stratulat spuse moale:

— Am impresia că se simte excelent așa. Dar, dacă vrei, încearcă!
Ziaristul Dobrin, răsucit cu tot trupul spre orchestră, exclamă plin de
ciudă:

— Mă, frumoși sunt, fir-ar ai dracului!

— Cine, baby?

Dobrin arată spre argentinieni:

— Animalele astea! Uite, domnule, de ce nu cred în Dumnezeu! Vâri
totul la unul în desagă, de nu mai încape, trebuie s-o îndeși cu genunchii, și
altuia nu-i dai decât junghi, chelie și ploșnițe! E inechitabil!

Dinu Ionescu, tânăr, frumușel și fără complexe, zise:

— Lasă, nene, că e bine așa. A știut el Dumnezeu ce face! Dobrin o ținea
pe-a lui:

— Ce le lipsește ăstora, dom'le? Frumoși, tineri, celebri, plini de franci,
cu legiuni de muieri la picioare!

Ticu Stratulat sugeră:

— Încearcă și tu!

— Ce să încerc? se holbă ziaristul.

— Să cânti la banjo.

— Ești tâmpit și te-ai îmbătat.

— Ai încercat sau nu?

— Ți-am spus că ești tâmpit.

— Dacă n-ai încercat, n-avem ce discuta.

Dinu Ionescu se prăpădea de râs.

— Uite-i și pe ăștilalți! spuse negru la față Dobrin, arătându-i pe de Villar
dansând cu Manja. Alți băftoși ai lui Dumnezeu!

— Corect! recunosc Ticu. Superbă pereche. De mult n-am văzut
asemenea tandem izbutit.

Într-adevăr, Manja și de Villar păreau făcuți unul pentru celălalt.
Trupurile zvelte se armonizau perfect, rochia de argint și fracul negru păreau
un indisolubil, alcătuiau un întreg desăvârșit. Polarizaseră toate privirile și
unele perechi se opriră din dans ca să-i poată admira. Pe figura Manjei se
citea o fericire pe care poate n-avea s-o mai întâlnească niciodată — unele
clipe prea intense, prea complete sunt irepetabile — de Villar radia bărbăție,
masculinitatea ajunsă la apogeu și o nesfârșită tandrețe.

— De ce, dom'le! repetă Dobrin. Când se îmbăta devenea sumbru și
pisălog. De ce? Explicați-mi și mie fenomenul, dacă tot ziceți că sunteți
deștepți!

— Nimeni n-a pretins în afară de tine că e deștept, spuse Stratulat. În
fond, ce vrei să știi? De ce nu te-a greșit maică-ta Johnny Weissmüller?

— Da! Asta vreau!

— Ei bine, n-a vrut ea! N-a avut chef! Nu i-a stat în caracter! Ți-ajunge?

Dinu Ionescu simți că plesnește de râs:

— Hai că sunteți nebuni!

Lulu Dragu scoase pudriera și își trecu puful peste nas și bărbie:

— Dobrin s-a îmbătat și Ticu n-are ce face. Hai, Dinule, să dansăm...

Ticu se interesă:

— Vrei să faci concurență peștișorului de argint?
— Puțin îmi pasă de crăpceanca ta de argint sau ce o fi! Vreau să mă vadă babele de la Național. Sunt toate la masa lui Vraca.
— Succes, iubito!
— Îl am în buzunar.
Ticu Stratulat se uită la ceas. În același timp cu Ștefan Duca.

Directorul Aristide Stănescu se strecură în oficiul din spatele garderobei. Marin Viforeanu, în haine de chelner, aștepta ghemuit pe un scăunel. Transpirația îi udase gulerul tare, dar își simțea mâinile și picioarele înghețate. Ridică o privire umilă, de câine speriat.

— Gata?
Aristide Stănescu încuviință, dând din cap. Îl învălui cu privirea: agentul arăta jalnic, o zdreanță stoarsă, fără pic de vlagă. Doar în ochii negri, ficiși, ardea vâlvătaie o flacără ca la obsedați.
— Peste zece minute, intri în sală. În mâna stângă, tava cu pahare goale. În dreapta, revolverul, camuflat sub șervet.
— Știu, mi-ați mai spus-o.
— Nu trebuie să-ți fie teamă. Vei trece neobservat. Cei mai mulți sunt pe ring, și aproape toți, amețiți. Reține deci: când orchestra începe "Lolita"...
— Am înțeles, domnule Stănescu, gâfâi Viforeanu la capătul puterilor. Cunosc piesa pe dinafară.
— Bine, să vedem! Adăugă, de parcă amănuntul l-ar fi ajutat cu ceva pe Viforeanu: Eu voi fi tot timpul în sală. Noroc!
Aristide Stănescu părăsi garderoba și se postă după coloana de la intrare, atitudine cât se poate de firească: directorul hotel-restaurantului supraveghea personalul, buna desfășurare a seratei, gata să prevină orice dorință specială, să îndrepte orice neajuns.
Domnul Basile ieși din bar, traversă holul și intră în garderobă.

Elvira Manu părea ușor amețită. Privirea languroasă, umedă, ca de căprioară o făcea să pară foarte tânără. Era melancolică, duioasă și împrăștiată o căldură și o lumină emoționante.

Kurt von Sundlo n-avea să uite niciodată chipul Elvirei din clipele acelea.
— Ești obosită, draga mea. Vrei să plecăm?
Elvira clătină încet capul.
— Să termine întâi argentinienii. Cântă divin. Mi-ar fi plăcut să-i ascult în alte condiții altundeva. De pildă, în Hawaii...
Baronul îi strânse mai tare degetele:
— Vom ajunge și acolo într-o bună zi. Totul este să mă aștepți, să nu dispari.
— Am să te aștept. N-am să dispar.
Kurt von Sundlo întoarse capul pentru a-și ascunde lacrima care-i încolțea la colțul pleoapei.

— Să bem pentru dragostea noastră unică...

Dintr-o dată, rafalele tobei îi asurziră. Instinctiv, Elvira își duse mâinile la urechi și amândoi începură să râdă. În fața microfonului, Bianco Biacicia, de astă dată la chitară, începu să cânte un foxtrot îndrăcit. Lolita, piesa de rezistență a orchestrei, succesul verii 1943:

"Lolita, singura mea dragoste / Lolita, de neuitat..."

Un chelner, cu o tavă plină de pahare se înclină politicos.

— Îmi permiteți?

Von Sundlo ridică ochii plictisit: "Ce vrea ăsta? Să schimbe paharele... Unde naiba l-am mai văzut?" Apoi totul se desfășură cu o repeziciune uimitoare. Zări, gămălie de secundă, țeava revolverului fixat în ceafa Elvirei, auzi împușcătura amortizată și, înainte de a se dezmetici, simți o durere cumplită în moalele capului. Aproape concomitent, luminile se stinseră. Sala fu cuprinsă dintr-o dată de panică: învălmășeală de țipete, scaune răsturnate, veselă spartă, voci care întrebau știind că nimeni nu le poate răspunde. Cei mai amețiți, ori optimiștii râdeau, închipuindu-și că-i vorba de o surpriză: înghețată flambată sau cine știe ce număr de varietee.

Von Sundlo nu mai auzi nimic. Își pierduse cunoștința.

A doua zi, înainte de prânz. Octavio de Villar primi prin liftier un scurt mesaj, așternut în grabă pe o carte de vizită. *Trebuie să vă vorbesc. Von Sundlo.*

Manja îl cercetă îngrijorată cu privirea:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Soțul tău dorește să discute cu mine...

Mica baroană își încreți fruntea. Era palidă și chiar buzele totdeauna rumene își pierduseră culoarea.

— Ce-o fi vrând să-ți spună? Doar nu despre noi doi...

De Villar își aprinse nervos țigara, uitând s-o stingă pe cealaltă.

— Nu cred deloc că-i arde de așa ceva.

— Bietul Kurt! Poate nu mă crezi, dar mă simt grozav de nefericită pentru el. Aș face orice ca să-l pot consola...

— Sunt convins.

Manja se cutremură și își prinse în palme umerii mici.

— Mă gândesc ce aș fi simțit eu în locul lui... Vezi, Octavio, Kurt a avut tot ce vrei în viață: și bani, și nume nobil, și situație, dar norocul l-a ocolit.

De Villar își legă cu degete nervoase cravata. Îl iritau adevărurile banale.

— Dacă avea noroc, se putea lipsi perfect de celelalte.

Își îmbracă vestonul și o sărută în fugă.

— Să nu întârzii, Octavio. Mi-e frică și parcă mi-e frig. Cred că n-am să uit toată viața coșmarul de azi-noapte. Doar închid ochii și revăd scena aceea îngrozitoare. Ea, biata femeie, căzând de pe scaun... Avea o expresie de copil mirat...

— Gata, Manja, ajunge! În flaconul albastru din baie sunt calmante. Ia o

pastilă.

De Villar nu trebui să-și compună o figură convențională. Era sincer afectat de drama care se petrecuse cu o seară înainte. Ca majoritatea oamenilor, mai ales tineri, detesta să prezinte condoleanțe. Îl îngrozea uscăciunea cuvintelor, sentimentul de neputință în fața durerii.

Când von Sundlo îi deschise ușa apartamentului, avu un șoc. Se așteptase, bineînțeles, să dea peste un om distrus. Distrus, dar oricum o ființă vie. Dând însă ochi cu baronul, impresia concretă că e întâmpinat de un cadavru îi muie genunchii. Un cadavru care, în mod miraculos, vorbește și se mișcă. Figura era neagră, privirea goală, de statuie; trupul, sleit peste noapte, cu carnația redusă la minimum, aparținea parcă altcuiva.

— Domnule baron, permiteți-mi să vă prezint sincera mea compasiune...

Colonelul îl opri brutal:

— Te rog! Nu vreau să aud nici un cuvânt. Stai jos...

Își trecu palma peste fruntea pe care spaniolul o ghicea fierbinte, apoi se repezi la bar. Încercă să toarne în pahar, dar era incapabil să-și stăpânească tremurul mâinilor.

De Villar sări de pe scaun:

— Lăsați-mă pe mine, vă rog.

Un râs fioros umplu încăperea:

— Toarnă-ți și dumitale, tinere. Să bem pentru victorie. Victoria marelui Reich!

De Villar strecură o privire lăaturalnică. Scrumierele ridicaui mobile de mucuri, lângă calorifer zăceau răsturnate patru sticle de whisky goale.

"Și nu-i beat! E mai treaz ca mine. Nenorocitul! Nici măcar norocul ăsta nu-l are..."

Von Sundlo bău dintr-o înghițitură o jumătate de sondă. Sec, fără gheață.

— Așează-te, gâfâi răgușit. Și nu te uita la mine ca un câine flămând. N-ai ce să vezi... Doar o mârtoagă care încearcă să mai izbească o dată cu copita, înainte de a crăpa... Mi-ai făcut acum trei zile o propunere... Să sperăm că nu am în față o lepădătură de provocator și că ești într-adevăr trimis de aliați.

Scoase anevoie din buzunarul de la haină un plic destul de gros și i-l întinse:

— Ai aici, desen și legendă, harta Uzinei din N. Măcar de ați folosi-o cu cap! Am făcut-o în zece ore, timp record! Adolf are tehnicieni buni...

Emoționat, nevenindu-i să-și creadă ochilor, de Villar se grăbi să ia plicul. Pierdut, rosti prostește:

— Nu știu cum să vă mulțumesc...

Von Sundlo rânji:

— Imbecilitatea n-are margini... Mulțumiți-le asasinilor de la Berlin... Ei v-au făcut cadoul, nu eu.

— Vă întoarceți la Berlin?

— Știu la ce te gândești, dar nu trebuie să vă fie teamă. Mă întorc la porcii ăia, deși aș prefera să mă duc în fundul iadului. Dar mai am atâta

mente! Dacă aş dispărea, hârtiuţele astea ar face exact cât un discurs de-al lui Hitler! O hazna respingătoare şi inutilă! Am tren diseară... Du-te, tinere...

Octavio de Villar se înclină adânc.

— Tot respectul meu, domnule colonel.

— Nu fi prost! Nu mă respect nici măcar eu...

— Sper că, într-o zi, ne vom revedea.

Von Sundlo mormăi cu spatele întors:

— Nu m-ar interesa deloc.

Afară se auzeau strigătele vânzătorilor de ziare:

— Ediţie specială! Ediţie specială! Crima de la Athénée Palace!

Edith von Kohler se afla în avion. Era fericită.

"Doar câteva ore, Étienne... Ai răbdare, mein lieber Engel."

Baronul von Sundlo privea Calea Victoriei, scăldată în soare:

"Ce beznă, Dumnezeule! Cât întuneric..."

***

Hotel des Roses era mic, confortabil şi doar zece minute de mers pe jos îl despărteau de Champs Elysées. Avea o clientelă constantă, cu componenţă variată, care nu se schimbaseră în ultimii douăzeci de ani. Îl frecventau în special oameni de afaceri, provinciali serioşi, familisti cu situaţii solide la ei acasă, văduve înstărite, rentieri şi părinţi veniţi să-şi vadă copiii aranjaţi la Paris şi care, plini de tact, refuzau ospitalitatea ginerelui ori a nurorii.

Recepţionarul se amuza mereu:

"Noi plătim portarul de noapte ca să poată dormi mai liniştit decât la el acasă între zece seara şi şapte dimineaţa. După nouă şi jumătate, nu mai există o singură cheie la tablou..."

Când femeia înaltă şi suplă, îmbrăcată într-un costum argintiu, de excelentă cupă, pătrunse în holul hotelului, o aprecie ca un cunoscător:

"Impecabilă siluetă..." După câteva clipe însă îşi stăpâni într-un zâmbet convenţional surpriza: "Oh, là là! Dar e în vârstă!"

Deşi timpul nu-i devastase propriu-zis chipul, iar fineţea trăsăturilor rămăsese nealterată, obrazul aparţinea în mod evident unei femei de şaizeci de ani.

— Mă numesc Elvira Manu... Am rezervat o cameră la hotelul dumneavoastră prin telefon, de la Bucureşti.

Odaia era agreabilă, modern mobilată, iar pe o măsuţă joasă se afla o glastră cu crini regali. Elvira înregistră cu plăcere amănuntul: florile dădeau intimitate unei camere de hotel, te făceau să te simţi acasă, nu un anonim între ziduri străine, politicoase.

Camerista începu să-i desfacă valizele, dar Elvira o opri cu o mişcare scurtă.

— Peste o jumătate de oră, dacă eşti gentilă. Am de gând să ies.

Urcase doar ca să-şi înprospăteze puţin fardul şi ţinuta. Dimineaţa

magnifică de primăvară, aroma specială a Parisului, regăsită, vioiciunea orașului o umpleau de nerăbdare. Se simțea ușoară și tânără, nările dilatate vibrau, fiori de emoție îi străbăteau întreaga făptură.

Trecu în baie și, în timp ce-și spăla mâinile, își scrută figura râzând:

"Cât pot fi de caraghioasă! Mă simt ca o fetiță de zece ani căreia i s-a promis că va fi condusă la circ..."

În timp ce-și fuma țigara, reflectă că prima zi la Paris o va petrece exact ca și în excursiile anterioare. O ciocolată fierbinte cu multă frișcă la Café de la Paix, apoi scurta vizită la Luvru. După război, Elvira călătorise mult, "unica plăcere a unei femei singure, în vârstă, și căreia nu-i mai păsa dacă profilul și linia șoldurilor ei mai pot spune ceva unui bărbat".

Azi ea era un turist îndeajuns de încercat, pentru a ști să-și dozeze muzeele. La Prado, Versailles, Luvru, Ermitaj sau Rijksmuseum, de fapt pretutindeni, spectacolul turiștilor răpuși de oboseală nu contenea să o amuze. Picau frânți și se așezau unde reușeau să găsească o palmă de loc, pe treptele, pervazurile sau bordura trotuarelor din fața muzeelor, cu câte o sticlă de Coca-Cola, Fanta sau înghețată, iar expresia era a unor oameni trecuți prin încercări foarte dure. Își priveau picioarele umflate, cu aparatele de fotografiat bălăngănindu-se între genunchi și degetul uitat între filele ghidului Michelet, ca "să nu uite unde au rămas". Își îngăduiau un sfert de oră de odihnă, apoi reluau calvarul. Ambițioși, încercau să vadă într-o singură zi un inventar pentru care nu le-ar fi fost de ajuns nici măcar un an. Să vadă! Vorba vine. Dacă le-ai fi explicat, ar fi fost incapabili să înțeleagă că, după un ceas, un ceas și jumătate, capacitatea de recepție e nulă, ochii, sufletul, dragostea de frumos sau numai curiozitatea nu mai înregistrează practic nimic.

"Trebuie să te duci, susținea mereu Elvira, să vezi operele pe care le cunoști, pentru care te-au pregătit lecturile de acasă, pe care ți-ai visat să le vezi sau, îndrăgindu-le, vrei să le revezi."

O prietenă, întoarsă dintr-o călătorie în Japonia, îi mărturisise cu franchețe năucă: "A fost grozav, dar n-am priceput nimic! Altă cultură, alți parametri estetici, legați de o istorie multimilenară, dar despre care eu, iertată să fiu, n-aș fi în stare să vorbesc zece minute șnur. Ikebana, și pe urmă încep să caut..."

Fapt și mai grav, ținând seama de harta lumii și de importanța civilizației respective, Elvira încercase același sentiment în Grecia.

La Luvru avea să stea exact jumătate de ceas. N-o interesa celebra Galerie Apollo, unde străinii dădeau năvală să vadă faimosul briliant Regentul, nu tânjea nici de dorul Monei Lisa. O găsea urâtă, prea grasă, cu o expresie inconfundabilă de văcuță și, nu o dată, se întrebase dacă nu cumva acest tablou avusese un noroc neașteptat.

Se ducea, de fapt, pentru un singur tablou, un Chardin mic, așezat modest chiar lângă ușa uneia dintre nenumăratele săli ale muzeului. Înfățișa o femeie tânără cosând în fața ferestrei deschise. Pânza o emoționa în mod deosebit și, de multe ori, Elvira își spunea că pe această femeie, moartă de peste două sute de ani, o cunoștea până în adâncul ființei sale, că i-ar putea

descrie viața până în cele mai mici amănunte. Știa cum arată bucătăria ei, cât de strălucitoare sunt vasele de aramă și faianță, care e boneta ei preferată...

Găsi masă chiar pe terasa cafenelei și, sorbind din ceașca de ciocolată, se amuză o vreme observând priveliștea neastâmpărată, forfota de culori, traficul intens, vestimentația femeilor. "Se poartă enorm bleumarine cu galben și albastrul indigo cu verde salată... Dacă ieșezi cu combinațiile astea pe vremuri, ai fi fost definitiv compromisă... Interesant.. Au revenit canotierele de paie..."

Scoase țigările și bricheta din poșetă și, în aceeași clipă, simți că inima i se oprește. Kurt! Își reprimă strigătul și reacția instinctivă de a alerga spre el. Trebuia întâi să se liniștească, să-și astâmpere emoția. Avea să se apropie de el mai târziu. Când va părăsi restaurantul, îl va lua de braț simplu, firesc, de parcă s-ar fi văzut ieri: "Ce mai faci, Kurt?"

Ocupa o masă chiar lângă jardiniera cu trandafiri. Kurt von Sundlo... Nu încăpea nici o îndoială. "Profilul lui inconfundabil, umerii aceia moi, emoționanți în oboseala lor chiar și acum douăzeci de ani, azi de-a dreptul prăbușiți, felul lui caracteristic de a ține țigara." Elvira îl cerceta lăcomă, cu privirea umedă în spatele ochelarilor de soare. După toate aparențele, nu avea griji materiale, dar costumul scump nu reușea să-i ascundă slăbiciunea excesivă, iar pe figură i se imprimase o expresie de plictiseală morocănoasă. "Bănuiesc că totul îi e indiferent! Pare îngrozitor de bătrân... În fond, nu are decât șaptezeci și trei de ani..." Dumnezeule! Cât visase clipa aceasta! Și-o imaginase în zeci și zeci de feluri, conștientă fiind că asemenea minuni țin de cinema.

Nu-l mai văzuse din noaptea aceea îngrozitoare când pentru Kurt, pentru baroana von Kohler, pentru de Villar și Manja, și pentru toți agenții nemți, ea murise, asasinată din ordinul Berlinului.

De fapt, colonelul Tamaș asasinase atunci două inimi. Nici ea nu-și revenise pe de-a întregul niciodată.

Elvira Manu oftă imperceptibil. Nu-i purta pică lui Tamaș, marele regizor al acestui episod de război, aproape decisiv. Miza era prea mare pentru a-ți face scrupule că zdrobești două suflete. Și, bineînțeles, când îi încredințase misiunea, colonelul nu putea să-și închipuie, ori uitase că în aceeași cursă încap doi șoareci. "Este o șansă unică, îi explica în acel început de iulie 1943, ca dumneata să semeni, aproape soră geamănă, cu nevastă-sa. Pe femeia aceea a iubit-o mai presus de puterile omenești. După ce s-a prăpădit, cei din jur se temeau din partea lui un act necugetat."

Îi prinsese mâinile peste masă, strângându-le puternic:

"Când am avut în fața noastră dosarul personal al lui von Sundlo, ne-am dat seama că acesta este punctul lui nevralgic. Dacă ai ști cât te-am căutat! Nu mă mai despărțeam de fotografia lui Dagmar. Eram atent pe stradă, în tramvai, la cinema să zăresc un chip asemănător. Și când te gândești că erai atât de aproape de noi: profesoară de desen la Central..."

"Ce vă determină să credeți că mă va iubi cu aceeași ardoare ca pe nevastă-sa?"

"Este imposibil ca făptura dumitale să nu-l impresioneze. Pe prima soție n-a uitat-o niciodată, iar timpul, în genere mare tămăduitor, s-a dovedit inefficient. În orice caz, merită să încercăm. Sunt convins de izbândă."

"V-ați gândit că eu nu am nici o pregătire pentru activitatea de spioană? Cu Belle-Artele nu cred că ajungi prea departe."

"Ba, dimpotrivă! Ai simțul nuanțelor, sensibilitate, ochiul format. Și pe urmă, să fim înțeleși, draga mea, nimeni nu-ți cere să faci pe Mata-Hari, deși părerea mea e că acolo e mai multă legendă decât realitate."

"Ce trebuie să fac practic?"

"Să-l faci să te iubească. Să te adore! Să te divinizeze! Sundlo nu va accepta ca fericirea să-i alunece a doua oară printre degete..."

"Am prea puțin timp la dispoziție. Nu mai e tânăr ca să-și piardă mințile, într-o secundă, pentru o fată pe care a văzut-o la matineu."

"Ba și le va pierde! Va fi o dragoste fulgerătoare, la prima vedere, sau nu va fi deloc. Dar va fi!"

Începuse să se plimbe prin încăpere, vorbea febril, calcula înfierbântat mișcările, ca un jucător de șah.

"Îl vom ține sub tensiune! Vom înscena atentate împotriva dumitale care să poarte clar semnătura Gestapoului. Ultimul va izbuti și, pentru o vreme, vei fi socotită moartă. Cât se poate de moartă..."

Elvira Manu surâse amintirii. Agenții naziști îl scutiseră pe colonel să facă eforturi pentru a simula culorile autenticului. Dimpotrivă, se ivise problema securității vieții Elvirei. Ticu Stratulat, agent proaspăt recrutat pe atunci, ca și ea, și mai cu seamă bătrânul Duca, se dovediseră paznici de nădejde. Prințul activa în serviciul secret încă din timpul celui alt război. Avea o răfuială veche de familie cu boche-ii. Fratele său, căpitanul de stat major Anton Duca, capturat de ostașii lui Wilhelm, fusese asasinat după torturi bestiale. Ștefan ar fi iertat și poate uitat glonțul primit bărbătește, din față, pe câmpul de luptă. Crima odioasă însă, comisă în beciurile poliției militare germane din Cluj se cerea plătită. Nu putea fi uitată în sipetul cu scrisori vechi de familie... Încredințându-i viața Elvirei, Tamaș mizase pe abilitatea lui Duca, pe spiritul său veșnic treaz, pe capacitatea specială de a intui primejdia. Dar mai ales, pe ura tenace, singura sa rațiune de a trăi, împotriva teutonilor.

"Sunt convins, colonele, că, dacă există o lume în ceruri, graseia bătrânul, voi continua vânătoarea de nibelungi cu cuțitul între dinți și o tolă de săgeți otrăvite... Like Winnetou!"

"Moartea" Elvirei însă, tot spectacolul, idee și punere în scenă, îi aparțineau în exclusivitate lui Tamaș.

Acum, după douăzeci de ani, Elvira reținea momentele acelea îngrozitoare. "Crima" fusese fixată la ora unu. Emoțiile, durerea o sfâșiau. Îi era teamă să nu-și piardă sângele rece chiar în momentul cheie, era conștientă că pe Kurt îl va vedea pentru ultima oară. Ultimele minute, secunde...

Barmanul, domnul Basile, înlocuise la garderobă gloanțele din arma lui Viforeanu care cedase la prima amenințare. Era fericit că va comite crima,

fără s-o comită. Pe urmă, acționaseră Ticu Stratulat, bătrânul Duca, domnul Basile. Ticu îl lovise pe von Sundlo. Dacă nu și-ar fi pierdut cunoștința, ar fi realizat că Elvira n-a murit. O transportase pe întuneric în hol, și de-aici, în mașina lui Stratulat, "un om de suflet care se oferise s-o ducă de urgență la spital". Duca sporise harababura și avusese grijă să stropească cu sânge tot itinerarul.

Când își revenise, von Sundlo fusese informat că Elvira a murit... Barmanul îl condusesese până în apartamentul lui. Avea să-și amintească toată viața: "Arăta îngrozitor. Mi-era teamă că și-a pierdut mințile, iar dacă nu, se va sinucide. Mi-a cerut șase sticle de whisky. I le-am dus personal. L-am găsit la masă desenând harta. L-am admirat..."

"Este imposibil", spunea colonelul, "omenește, în general, dar mai ales după cum îl cunoaștem pe von Sundlo din rapoartele agenților noștri, ca el să ierte distrugerea unei fericiri nesperate. Dacă lucrurile vor evolua așa cum le preconizăm, va răzbuna memorabil, cu neîndurare genială, moartea femeii iubite, provocată de Gestapo. Din principiu, aristocrația militară detestă și disprețuiește uniforme negre ale SS-ului, neavând o părere prea fericită nici despre Führer. Îți dai seama ce proporții va atinge mânia, ce furtună se va declanșa în sufletul baronului, ce vulcan dezlănțuit va fi, știind că ești victima lui Himmler și Müller! Von Sundlo nu-i un feldwebel de duzină! E unul din cei mai importanți bărbați ai Germaniei naziste și le poate juca o festă unică. Pentru nimic în lume, adăugase râzând, n-aș vrea să fiu în locul lor!".

Impresionată, Elvira întrebase nesigură:

"În fond, ce urmăriți? Practic, ce doriți de la el?"

O scânteie de veselie se aprinsese în ochii colonelului:

"Mai nimic. Doar harta uzinei unde se fabrică armele secrete. Scopul fiind — o acțiune de sabotaj care cel puțin se întârzie perfectarea acestor lucrări."

Elvira Manu își aminti că atunci combinația i se păruse de domeniul fantasticului, scopul, mult prea ambițios ca să fie și realist. Mulți ani după aceea, când istoria începuse să se descotorosească de văluri, iar literatura documentară de război inundase piața cu best-seller-uri semnate de nume prestigioase, prezentând maximum de garanție, Elvira înțeleșese că planul pus la cale în vara lui 1943 de colonelul Tamaș, împreună cu elementele democratice din Biroul 2, fusese un succes. Tamaș, unul dintre principalii pioni ai Biroului 2, aflat permanent în legătură cu Palatul și cadrele superioare din armată, fusese un viteaz al guerilei de culise. Nesăvârșind nimic demagogic și acceptând fără convulsii planul secund, îndeplinise cu abilitate misiunile încredințate. Acțiunea din iulie 1943 conta ca unul din marile succese ale Serviciului de informații român. În toamna aceluiași an, o echipă comando aliată izbutise, datorită hărții lui von Sundlo, să dinamiteze subteranele uzinei provocând pagube — materiale și în timp — importante. Citise paginile acelea cu emoție, satisfacție și nostalgie. Se întrebase adeseori ce va fi devenit von Sundlo. După "trădare", în mod firesc, se întorsese în Germania pentru a înlătura orice fel de suspiciuni, asigurând astfel succesul operației. Nu se știa însă unde îl prinsese sfârșitul războiului,

iar evenimentele ulterioare, politica internațională extrem de accidentată nu îngăduiseră obținerea de informații.

Abia cu cinci ani în urmă căpătase primele vești. Căutând un număr în cartea de telefon, ochii îi căzuseră pe numele Ovidiu Tamaș. Sunase la întâmplare, convinsă că e vorba despre o simplă coincidență. Inima începuse să-i bată când recunoscuse glasul calm, vag malițios al colonelului. Îl revăzuse cu plăcere și constatasese mulțumită că și Tamaș, aproape octogenar și, de astă dată pensionar autentic, se simțea la fel de bucuros.

Da, von Sundlo trăia, veștile erau relativ recente. În vara trecută, primise o vizită neașteptată: Octavio de Villar însoțit de soția lui, Manja, fostă baroană von Sundlo.

"Un menaj surprinzător de izbutit, draga mea. Soții von Sundlo au divorțat în 1946, fără tapaj, de absolută conivență, și am înțeles chiar că baronul a înzestrat-o. La scurt timp, Manja s-a căsătorit cu de Villar. Trebuie să-ți spun că micuța baroană a rămas la fel de drăgălașă, este o soție delicioasă și o mamă pe care copiii ei, parcă trei, o adoră. De Villar îmi relatea râzând că Manja a rămas păpușa casei și tot așa o tratează și băieții ei. Cred că sunt fericiți împreună."

Elvira întrebase cu voce sugrumată:

"Și el? Kurt...?"

"A fost luat prizonier de americani. A stat în lagăr un an sau doi. După eliberare, a lichidat totul în Germania și a emigrat în Canada. Călătorește mult, îmi spunea de Villar. Turism înverșunat, de individ incapabil să se fixeze."

Tamaș o privise cu compasiune:

"Mi-a părut rău pentru tine, draga mea... Cine ar fi putut să prevadă că lucrurile vor lua o întorsătură atât de dramatică..."

"Dacă ar fi știut că sunt în viață", oftase Elvira, "sunt convinsă că m-ar fi căutat..."

"De ce nu l-ai căutat tu?"

Elvira ridicase din umeri:

"Prea târziu."

Ciocolata se răcise, undeva, în spatele ei, o voce de fetiță se smiorcăi:

— De ce n-am voie înghețată? Riri a mâncat trei...

Elvira Manus se scutură de gânduri. Un bărbat în vârstă, după alură francez, se așeză la masa lui von Sundlo. Prieteni, poate simple cunoștințe. Își dăduseră mâna. Baronul zâmbi arătându-și proteza și Elvira se înfioră. Buzele care nu fuseseră niciodată prea pline, macerate de vârstă, se ridicau prea sus, trădând impudic acrilatul și mâna dentistului. Semăna cu un cal bătrân și Elvira se simți copleșită de milă.

Reflex, scoase pudriera din poșetă și o deschise. Se privi lung, în lumina crudă a splendidei zile care inunda terasa cafenelei. Își trecu degetele peste obraz, apoi le lăsă să alunece spre gât. Fularul bleumarine cu picouri albe nu ascundea mare lucru. Își desprinse ochii de oglindă. Capacul pudrierii se închise cu un zgomot sec.

Elvira Manus lăsă zece franci pe masă și se îndreptă spre Luvru.
